

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפיי זרעו

ספר
תרועת הזוהר

בזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

ספר תרועת הזוהר

ליקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש לימודים הנוגעים לתקיעת שופר של ראש השנה, ועוד מאמרים חוצבי להבות אש מדברי הזוהר הקדוש בעניני התשובה.

ליקוט מקיף כזה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה.

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י זי"ע לכל ישראל הבא לקיים מצוות היום ככל משפטיו וחוקותיו המובא בתורת הסוד, אשר ממיהם אנו שותים ולאורם אנו הולכים, ובו אנו נגאלים.

יבו המשה פּרְקִים

פּרְק א. הוא תְּרוּעַת הַזוּהַר, בו לְקַטְנוּ הַמְּאָמְרִים מִסְפְּרֵי הַזוּהַר הַנוֹגְעִים לְתַקִּיעַת שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ, עִם תִּיקוּנֵי הוֹסְפוֹת וְהַעֲרוֹת וְכוּתְרוֹת. [מראה מקום הדפים הוא הזוהר המצוי בידנו שכל אחד יש לו את הזוהר הזה, והדפסנו את הזוהר בהרבה הוצאות].

פּרְק ב. הוא לִיקוּט הַזוּהַר לְקַטְנוּ הַמְּאָמְרִים מִסְפְּרֵי הַזוּהַר הַנוֹגְעִים לְתַקִּיעַת שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאֶרְמִית עִם מְרֵאָה מִקּוֹמוֹת הַשּׁוֹנָה מִמָּה שִׁישׁ בִּידֵינוּ וְהוּא עַל פִּי הַזוּהַר שֶׁהִיא מִצְוֵי בִידֵי הַגֵּר"א וְעִם נוֹסְחָאוֹתָיו וּבִיאורָיו וְהַעֲרוֹתָיו שֶׁל הַגֵּר"א זי"ע. [שנדפס ע"י המזכה הרבים המוסיף חיילים לאורייתא בכדי שיעסקו כל ישראל בתורת הרשב"י הזוהר הקדוש ומשמים קא זכו ליה והסתייע בידו להדפיס ולסדר מחדש את התיקוני זוהר של הגר"א, כש"ת הרב גיל פת שליט"א מקרית ספר].

פּרְק ג. בו לְקַטְנוּ הַמְּאָמְרִים מִכְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר הַפְּנוּת לְתַקִּיעַת שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עִם פְּתוּחַ רֵאשֵׁי תְבוּת וְכוּתְרוֹת.

פּרְק ד. בו לְקַטְנוּ הַמְּאָמְרִים מִפְּרֵי עֵץ חַיִּים הַנוֹגְעִים לְתַקִּיעַת שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עִם תִּיקוּנֵי וְכוּתְרוֹת.

פּרְק ה. דְּרָשַׁת הַרְש"ש זי"ע"א - לְדְרוֹשׁ קִדְם תַּקִּיעַת שׁוֹפֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּהוּג בְּהַרְבֵּה מִקּוֹמוֹת.

יוצא לאור ידי **מפעל הזוהר העולמי** בת ים

שלהי אלול תשע"ה

מפעל הזוהר העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911
050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמיים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשויות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

ולרפאות חולאת חזק.

בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור תרועת הזוהר, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על ראש השנה, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, ו"אַרְחֵי צִדִּיקִים כְּאֹרֶן נֶגַהּ הוֹלֵךְ וְאֹרֶן עַד נֶכֶן הַיּוֹם" (משלי פרק ד, יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בענייני התקיעות המובאים בספרי הזוהר הקדוש, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות היום הקדוש כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על עניני ראש השנה, נזכה שְׁיִתְקַים דְּבָרֵי הַרְשָׁב"י עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם בְּדָא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן. - וְיִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאַחַדוֹת וּבְשִׁמְחָה וְאַחֲזוּ בְּאֵילָן הַחַיִּים לְלַמּוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דְּאֵי יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכַאֲשֶׁר יִלְמְדוּ וְיַעֲסִקוּ כָּלֵם בְּתוֹרַת הַסּוּד תִּכְף תְּבֹא הַגְּאֻלָּה בְּכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה א.

אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דריון, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זי"ע א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי

א. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ה, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים ג, א), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי

וככל שירבו הלומדים בתורת הסוד ותתרבה הדעת ויפוצו מייענות הרשב"י בכל העולם כולו כך יזכו ישראל לגאולה ברחמי וזה יהיה המתנה שכל יהודי יביא למשיח כדי שיבוא ברחמים.

"והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו"

באברבנאל בראשית פרק א' פסוק כ"ו, וזל"ק: "וכבר שיער האלהי רבי אליעזר הגדול, סיבה שלישית למה שנברא אדם בששי. כפי מה שכתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית (זוהר חדש מדרש הנעלם, מאמר נעשה אדם), שרבי אליעזר ורבי עקיבא תלמידו הוו קאזלי בארחא, אמר ליה רבי עקיבא: רבי, מפני מה לא עשה הקדוש ברוך הוא את האדם אלא בששי? אמר ליה: מפני שלא יהיה פתחון פה לאדם שהוא סיעו בכל מה שנברא. אזלו עד דהוו אזלי, קם רבי אליעזר וגחין רישיה ושוי ידוהי על פומיה ובכי, אמר ליה רבי עקיבא: מפני מה את בכי? אמר ליה על דשאלת, חזי הוית דקשיא מלה. עקיבא עקיבא מאן זכי להאי ארכא גלותא יתמשך, דהא לא יקום בר נש דעתיד לממטא עד ענני שמיא עד יומא שתיתאה, דהוא בשית אלפי שנין ולא באשלמותיה בר בתקוף תשובה, דהאי שולטנא דבר נש ההוא ליתיה אלא בשתיתאי, ובשבועא אשתאר שמיטה דעלמא חרוב, ובתמניא יתחדש עלמא כמלקדמין ויהא מה דיהא, על דרך 'היה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו' (ישעיה ד, א), ובגינהון נאמר (תהלים קד, לא): 'יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו', עד כאן. הנה ביאר שנברא האדם בששי, לרמוז שמשיח צדקנו יבוא באלף הששי, עכ"ל.

זכו עם ענני שמיא לא זכו עני רוכב על חמור

במסכת סנהדרין דף צ"ח ע"א: רבי יהושע בן לוי רמי כתיב בעתה וכתוב אחישנה זכו אחישנה לא זכו בעתה אמר רבי אלכסנדרי רבי יהושע בן לוי רמי כתיב וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה וכתוב עני ורוכב על חמור זכו עם ענני שמיא לא זכו עני רוכב על חמור... רבי יהושע בן לוי אשכח לאליהו דהוי קיימי אפיתחא דמערתא דרבי שמעון בן יוחאי אמר ליה אתינא לעלמא דאתי אמר ליה אם ירצה אדון הזה אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי וקול שלשה שמעתי אמר ליה אימת אתי משיח אמר ליה זיל שייליה לדידיה והיכא יתיב אפיתחא דקרתא ומאי סימניה יתיב בני ענני סובלי חלאים וכולן שרו ואסירי בחד זימנא איהו שרי חד ואסיר חד אמר דילמא מבעינא דלא איעכב אזל לגביה אמר ליה שלום עליך רבי ומורי אמר ליה שלום עליך בר ליואי אמר ליה לאימת אתי מר אמר ליה היום אתא לגבי אליהו אמר ליה מאי אמר לך אמר

בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון

ליה שלום עליך בר ליואי אמר ליה אבטחך לך ולאבוך לעלמא דאתי אמר ליה שקורי קא שקר בי דאמור לי היום אתינא ולא אתא אמר ליה הכי אמר לך היום אם בקולו תשמעו, עכ"ל.

הכונה שיהיו צדיקים שלמים דאז תהיה הגאולה באתערותא דלתתא

ובספר בניהו סנהדרין דף צ"ח ע"א: שם זכו עם ענני שמיא אתי. נ"ל בס"ד הכונה שיהיו צדיקים שלמים דאז תהיה הגאולה באתערותא דלתתא, דוגמת העננים שהם אתערותא דלתתא שמוצאין אידים מן הארץ ועולין למעלה ויורד מהם המטר, לא זכו עני ורוכב על חמור, פירוש אינם צדיקים שלמים וצריך לעשות הקב"ה עמהם חסד גדול שיעריך מעשיהם לגבי מעשים של אומות העולם ואז יהיו נראין שלמים, וזהו עני הוא, אך רוכב על חמור הם העכו"ם דבשר חמורים בשרם (יחזקאל כ"ג ט), דמרכיבם עליהם להעריך מעשיהם לגבי מעשים של אלו, ואז נראין טובים ושלמים, עכ"ל.

ועל ידי שכל יהודי ילמד את כל פרד"ס התורה ויאחז חזק בלימוד הזוהר הקדוש נזכה, שהגאולה תהיה עם ענני שמיא, אחישנה ברחמים, בזכות התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי ע"ה. ויתקיים בנו דברי הזוהר רַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרִשְׁתָּ נְשָׂא (דף קכד, ב) אָמְרוּ: דְּבַגְיָיָה "וּקְרָאָתָם דְּרוּר בְּאַרְצֵי", וּבְזִכְוֹתֵיהּ יִתְקַיֵּם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נְכָר". ונזכה להנצל ממלחמת גוג ומגוג, הושענא ג' שעות ונזכה להבטחת הרעיא מהימנא, בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי במהרה בימינו אמן.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א

כ"ה אלול שנת תשע"ה

הקדמה

יְשׁוּמְחוּ ה' שְׁמַיִם (זְעִיר אֲנִפִּיּוֹ) וְיִתְגַּל ה' אֶרֶץ (מַלְכוּת) בְּהַגְלוֹת נִגְלוֹת מֵאִמְרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה מֵתוֹרְגָם לְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ.

ויהי רצון שבזכות לימוד הזוהר הקדוש וסודות התורה, נזכה להגאולה השלימה, כי כל קירוב הגאולה תלוי אך ורק בלימוד הזוהר הקדוש וסודותיה, ובפרט בזמנים אלו שזכינו לפרסם את הזוהר הקדוש למאות אלפי ישראל שהוגים ולומדים מידי יום ביומו, ומצוה על כל אחד ואחד להפיץ ולגלות הסודות, כי זה לעומת זה עשה האלוקים, ובפרט כעת שזכינו לסדר כל הזוהר הקדוש לשבעים חלקים, וכך זכינו להגיע לקרוב לשבעים אלף איש להכניע ולבטל את כל השבעים ראשי האומות כמו שכתב בזוה"ק (בשלח נח:), ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נזכה לבטל 70 אומות העולם שבמלחמת גוג ומגוג (זוהר) להכריתם ולבערם מן העולם, ונזכה שְׁעַל יְצִיאַת הַקּוֹנְטְרָס הַלְזָ בְּעִזְרַת ה' וּבְסִינֵיעֵתוֹ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִּקְוֹן חוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׂכִינְתָּיה, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

וְאֲשֶׁר עַל כֵּן לְקַטְנוֹ מֵהַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ קִטְעִים שְׁמַבְיָא שָׁם אֶת כָּל סֵדֵר הַתְּקִיעוֹת לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

וְאַתָּה בְּן אָדָם חָגוֹר חֲרָבָךְ עַל יְרֵךְ גְּבוּר וְתִאָזוֹר חֵיל לְלַמֵּד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶת סֵפֶר זִתְרוֹעַת הַזֹּהַר וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיוּ תִּקְוֵי הַמְּלָכוֹת בְּשִׁלְמוֹת.

וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְלִתְקוֹן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם וְלִטְהָרְנוּ וְלִקְדָּשְׁנוּ בְּקִדְשֵׁי הָעֲלִיזָה וְתִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְנִזְכָּה בְּהַאי שְׁתָּא לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְלִבְנֵי מִקְדָּשֵׁינוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ.

כֵּה דַבְרֵי הַמַּצְפָּה לְהַרְמַת קֶרֶן תּוֹרָה לְשִׁמְהָ שְׁהוּא רַק עַל יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלִבִּיאַת גּוֹאֵל צַדִּיק בְּב"א.

הוֹצֵאתִי לְאוֹר בְּחַמְלַת ה' עָלַי כ"ה אֵלּוּל תִּשְׁע"ה

הַק' שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאס

אֲבַדְק"ק הָאֵלְמִין בֵּית שִׁמְשׁ

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מַפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי בֵּית שִׁמְשׁ

מבוא

אודה ה' מאד בפי, בתוך רבים אהללנו, ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה של אלפי סיומי הזהר של 70 כרכים בכל העולם כולו ברוך ה', אין אנו יכולים לתאר את השמחה הגדולה בשמים כשהפמליא של מעלה מלאכים ושרפים מתאספים ובאים ומקלסים לקודשא בריך הוא, ואומרים לפניו שבחו של עם ישראל שמשבחים לבוראם באמירת הזהר ובסיומו, כפי שאנו רואים בזוהר הקדוש, בפרשת בא וזה תרגומו בלשון הקדש:

(פרשת בא פקק יב, כו - כז) "והיה פי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם. ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו. וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו.

הזהר הקדוש (פזיזע, אמרו המקבלים שספר הזהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).
להלן חלק מהדברים שמביא הרמח"ל: "תניא אמר רבי שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא חד סמכא" (בפתיחה לאדרא).

הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בדינו

מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרו ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים פמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכד): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרף אשר יגיעו בו אל רב טוב המקון בראשית המחשבה. וצריך שתדע פמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקומותם. ובחשוב המשורר (דוד המקור עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותתינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). פי אמת חכמה רבה ויקריא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו

ב. פרוש רש"י (שמות פקק יג פסוק ה): את העבודה הזאת - (פסחים צז) של פסח והלא כבר נאמר למעלה "והיה פי תבאו אל הארץ" וגו' ולמה חזר ושנאה בשביל דבר שנתחדש בה. בפרשה ראשונה נאמר (שמות יב) "והיה פי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם" כן רשע הפתוב מדבר שהוציא את עצמו מן הכלל וכאן והגדת לבקר כן שאינו יודע לשאול והפתוב מלמדך שתפתח לו אתה בדברי אנדה המושכין את הלב, עד כאן לשונו.

ג. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתפסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא: והמשפילים יזירו כזהר הרקיע. אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתבת נח, דמתפנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמניו אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הנו הילוד היאנה תשליכהו". ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא). הרמח"ל "ר' רבנו מ'שה ח'יים לויצ'אטו הקדוש] מגלה, בספר הזהר נצא מהגלות ברחמים

ידוע מה שנקתב בזהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו לא יסורי חבלי משיח. הרמח"ל בספרו "אדיר במרום" מקביר את פנימיות הדברים הללו של פת הזהר. העולה מדבריו: קדאי מאד דוקא עקשו לדבק בקריאת ספר

"מיום שתרוב בית המקדש, שרו חכמיא למהווי כספריא" כו' (סוטה טו). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עה). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן...

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח לתבה הזאת ונציל

ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיהו נב, ב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו פי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..."

כל מי שיתדבק בהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מהכלי משיח

והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן ומחזירם למוטב"

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כמו כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שייכלו לברח פנוצר למעלה, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה] "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין יז), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתמוך התקון הצריך, וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפופה וקשורה תחת ישראל פנוצר למעלה. ולכן צריך להם שתי הפעלות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. - ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות בידי רמה, שהקלפות תשארנה כפופות תחתם.

אף פינו שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, לו), דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עליתה להתאחז ולניקב במדגרות, כי כפי עלותה פך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק, עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דיניו מתערין מינה" (זהר חלק ג, סה), אף באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה. - לכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר לחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טו, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר ענין התבה קיים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח. כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדרו של מלך המשיח).

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, בפרט בזכות מזכר הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו פונת הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדרו של מלך המשיח, פלומר בדרונו אנו, לכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו אינה מקרית כלל ועקר. - וכבר קראו כל גדולי הדור

וברעיא מהימנא, (פרשת בא מ'): מצוה¹ אחר זו לספר בשבח יציאת מצרים, שהיא חובה על בן אדם לדבר בשבח זה לעולמים. כן בארנו, כל אדם שמדבר ביציאת מצרים ובאותו ספור שמח בשמחה, עתיד הוא לשמח בשכינה בעולם הבא שהוא שמחת הכלל, שהרי הוא אדם ששמח באדונו, והקדוש ברוך הוא שמח באותו ספור.

באותה שעה כנס הקדוש ברוך הוא את כל הפמליא שלו, ואמר להם: לכו שמעו את ספור השבח שלי שמדברים הבנים שלי ושמחים בגאולתי. אז כלם מתפנסים, ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים ספור השבח ששמחים בחדות גאולת אדונם. אז באים ומוזדים לקדוש-ברוך-הוא על כל אותם נסים וגבורות, ומוזדים לו על העם הקדוש שיש לו בארץ ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם.

אז מתוסף לו כח וגבורה למעלה, וישראל באותו ספור נותנים כח לרבונו, כמו מלך שמוסיף כח וגבורה כשמשבחים גבורתו ומוזדים לו, וככל פוחדים מפניו, ומתעלה כבודו על כלם. לכן יש לשבח ולדבר בספור זה כמו שנאמר. חובה על בן אדם לדבר תמיד לפני הקדוש ברוך הוא ולפרסם את הנס בכל אותם נסים שעשה.

ואם תאמר, למה זה חובה? והרי הקדוש ברוך הוא יודע הכל, כל מה שהיה ושיהיה לאחר מכן? מדוע פרסום זה לפניו, על מה שהוא עושה, והוא יודע? **אלא ודאי צריך אדם לפרסם את הנס ולדבר לפניו בכל מה שהוא עשה, משום שאותם דברים עולים,**

בקדנא דפורקנא דמריהון, גדין אתיין ואודן ליה לקודשא בריהוה, על כל אינון נסין וגבורין ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דחדאן בקדנה דפורקנא דמאריהון. - גדין אתוסף ליה חילא וגבורתא לעילא, וישראל בההוא ספורא יתבי חילא למאריהון, קמלקא, דאתוסף חילא וגבורתא, פד משבחין גבורתיה, ואודן ליה, וכלהו דחליו מקמיה, ואסתלק יקריה על פלהו. ובגין קף, אית לשבחא ולאשתעי בקפור דא (דף מ"א ע"א) כמה דאתמר. פגוונא דא, חובה איהו על בר נש, לאשתעי תדיר קמי קדשא בריהוה, ולפרסומי ניסא בכל אינון ניסין דעבד. - ואי תימא, אמאי איהו חובתא, והא קדשא בריהוה הוא ידע כלא, כל מה דהוה, ויהוי לבתר דנא, אמאי פרסומא דא קמיה, על מה דאיהו עבד, ואיהו ידע. אלא ודאי אצטריך בר נש לפרסומי ניסא, ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד, בגין דאינון מליו סלקיו, וכל פמליא דלעילא מתפנשו, וחסמו לון, ואודאן פלהו לקודשא בריהוה, ואסתלק יקריה עליהו עילא ותתא.

את הצבור ללמוד בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפלו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה בענין כחו של ספר הזהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

ד. וברעיא מהימנא: פקודא בתר דא, לספור בשבחא דיציאת מצרים, דאיהו חייבא על בר נש, לאשתעי בהאי שבחא לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים, ובההוא ספור חדי בקדנה, זמין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא חדו מפלא, דהאי איהו בר נש דחדי במריה, וקודשא בריהוה הוא חדי בההוא ספור. - ביה שעטא, ואמר לון, זילו ושמעו ספורא דשבחא דייליה, ואמר לון, זילו ושמעו ספורא דשבחא דייליה, דקא משתעו בני, וחדאן בפורקני. גדין פלהו מתפנשו, ואתיין ומתחברין בהדיהו דישראל, ושמעו ספורא דשבחא, דקא חדאן

וכל הפמליא של מעלה מתכנסת, ורואים אותם ומודים כלם לקדוש-ברוך-הוא, ומתעלה כבודו עליהם למעלה ולמטה.

ולפי שראינו שצריכים לפרסם הגס, על כן אנו מפרסמים הגס, שברוך ה' בדרגנו באלה השישי שכל העולים ומתקבצים בראש השנה להצדיק הקדוש רבנו נחמן מברסלב ז"ע כחמישים אלף איש וכולם כאחד אחר אמירת תיקון הכללי יאמרו עמוד אחד בזוהר הקדוש ויסיימו כמה פעמים בדקה אחת את כל הזוהר הקדוש. וכן בס"ד יסיימו כל באי הכנס הגדול לסליחות בעשרת ימי תשובה בבאר שבע עם הגאון הרב יוסף חיים בצרי שליט"א. וכן אומרים בישיבה הקדושה ישיבת אור החיים בראשות הגאון הגדול הרב ראובן אלב"ז שליט"א, שהוציאה לאלפים ולרבבות תלמידי חכמים מורי הוראה, וכולם כאחד אומרים את דף הזוהר המחולק לפני הסליחות.

ועוד גם גדול שזכינו שמימימים ביחד שבטי ישראל 70 אלף איש ששקל אחד יהיה השכר כאילו סים 70 מליון פעם את כל הזוהר הקדוש, כפי שבארנו כבר באריכות באור הזוהר גליון 35. וכבר אמר הרה"ק מהר"י מרוזין ז"ע שדוד עקבתא דמשיחא יהיה קשה להאמין בהקדוש ברוך הוא כמו לטפס על קיר חלק ואמר על כך שפנו במבחן של אליהו בהר הפרמל, גם הפעם תרד אש מן השמים, אף הפעם תרד לצדם של נביאי הבעל, ורק מעוט יחזיקו באמונה... וכן להחזיק באמונה יהיה קשה כמו לטפס על קיר חלק... (ועיין זוהר שמות דברי רבי שמעון בר יוחאי על זה).

ואם יש בדרגנו כל כך הרבה אנשים שסיימו זוהר הקדוש באפן כזה גדול, ודאי שהוא גם, בזכות הבטחתו של רשב"י עליו השלום שאפילו ילדים קטנים ילמדו את הזוהר לפני ביאת המשיח, וצריכים לפרסמו עוד ועוד, שרשב"י הכין רפואה למכה, והכין לנו את הזוהר הקדוש כדי שנוכל להתחזק באמונה ולזכות לראת שמים, והעקר לחזר בתשובה שלימה גם לרחוקים ביותר, כידוע.

ועל כן נשבח לאדון הכל ונפרסם ברבים כבודו שזכינו ברוך ה' בארצנו הקדושה למאות שיעורים הנלמדים בזוהר הקדוש לעשרות אלפים הלומדים ובפרט בעיר טורונטו, ומסיימים זוהר הקדוש לרבבות המשתוקקים לחסות בצל רשב"י וללמוד תורתו, וכבר הופץ הקונטרס "ערכה של שעה" כ-300,000 עותקים וספרי כוח הזוהר מאה אלף עותקים, פתח אליהו המבאר וסגולותיו 65,000 סולם הזוהר 190,000 ועוד ועוד, והלומדים מוסיפים והולכים בכל יום, עד כי יש מאות אלפים הלומדים זוהר בפרט בשבת קודש, וכמה ספורים על אנשים שנעשו לבעלי תשובה גמורים בזכות הזוהר הקדוש ובכחו של רשב"י, ואנשים פשוטים הנמשכים דרך הלמוד הקדוש הזה, ומתעלים עוד ועוד לדרגות גבוהות ונעלות, טועמים ורואים כי טוב, ויאכל מעץ החיים וחי לעולם ומתענגים על למודם ומתקרבים אל ה', ורבים הם הטלפונים החוזרים ומספרים על גדל העצמה ורבויה נסים ונפלאות, ישועות ונחמות אשר רואים עין בעין בזכות הזוהר הקדוש.

במסכת דרך ארץ זוטא פרק עשירי, איתא: רבי שמעון בן יוחי אומר שבוע שבו דוד בא שנה ראשונה מתקיימת והמטרתו על עיר אחת וגו' (עמוס ד) שניה חצי רעב משתלחין שלישי רעב גדול ומתים בו אנשים ונשים וטף וחסידים ואנשי מעשה מתמעטים ותורה משתכחת מלומדיה רביעית שובע ואינו שובע חמישית שובע גדול אוכלים ושותים ושמחים בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא. במסכת מגילה דף י"ז ע"ב: ומה ראו לומר גאולה בשביעית אמר רבא מתוך שעתידין ליגאל בשביעית לפיכך קבעוה בשביעית והאמר מר בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא.

בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא

במסכת סנהדרין דף צ"ז ע"א: תנו רבנן שבוע שבו דוד בא בו שנה ראשונה מתקיים מקרא זה והמטרתו על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר שניה חצי רעב משתלחים שלישי רעב גדול ומתים אנשים ונשים וטף חסידים ואנשי מעשה ותורה משתכחת מלומדיה ברביעית שובע ואינו שובע בחמישית שובע גדול ואוכלין ושותין ושמחין ותורה חוזרת ללומדיה בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא אמר רב יוסף הא כמה שביעית דהוה כן ולא אתא, אמר אביי בששית קולות, בשביעית מלחמות מי הוה ועוד כסדרן מי הוה.

דל"ת העולה מגפ"ה עם ויר"ץ מספר משי"ח ב"ן דוי"ד

ובספר עטרת ישועה על מועדים יום ה' דחנוכה: גם נרמז בתיבת דל"ת עולה משי"ח ב"ן דוי"ד, כנ"ל על המשכת החיים בסוד חיים שאל מומך, כי איתא בספר ילקוט ראובני [פרשת קרח דף לא. מובא באמרי נועם בפרשת שלח מאמר טז בד"ה ויהושע] לבטל מגפ"ה על ידי חילוף א"ת ב"ש נעשה ויר"ץ כמו שנאמר ויר"ץ אל תוך הקהל ותעצר המגפה [במדבר יז יב, ועיין בבעל הטורים שם בד"ה וירץ], וזה נרמז במספר דל"ת העולה מגפ"ה עם ויר"ץ מספר משי"ח ב"ן דוי"ד, שעל ידו יומשך חיים ופרנסה ויראת שמים, אמן כן יהי רצון.

הקב"ה ברחמינו ישמיט ידו לגבות חובותינו, ובמוצאי שביעית בן דוד בא

ובדרושי הצל"ח דרוש כ"ה ליום א' של סליחות: והנה אחיי ורעיי מה יהיה בסופינו כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, לכו ונשובה אל ה' והנה עתה הוא שנת השמיטה וראוי להזכיר לעשות פרוזבול בערב ראש השנה ועכ"פ כתיב ואת אשר יהיה לך את אחיך תשמט ירך, וגם הקב"ה ברחמינו ישמיט ידו לגבות חובותינו, ובמוצאי שביעית בן דוד בא, ויהא רעוא שנזכה לשוב בימים הללו באמת, ובזכות תשובתנו נתקרב שנת גאולתנו ובא לציון גואל ב"ב אכ"ר.

ויהי רצון שְׁנִנְיָה פְּלִנְיָה יִחַד לְגֵאֲלָהּ הַשְּׁלִימָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: מְלוֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ספר תרועת הזוהר

פרק א

מי העיר? זו ירושלים, שנאמר בה ונלכדה העיר, ולא ימות משיח

בזוהר חדש (תקונא קדמאה):

ועוד ללב"י גליתי, דא שמא דע"ב שמקון, בה אתבני בי מקדשא דאיהו דרועא ימינא, ובה אתבני עלמא דאיהי שכנתא. הדא הוא דכתיב (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה, ואיהי חסד ע"ב שמקון. ועליהו אתמר הנה ה' רוכב על ע"ב קל ובא מצרים. ע"ב דא י' יה יהו יהויה, הא הכא עשר אתון וסלקי ע"ב בחשבון. ותלין מנהון ע"ב שמקון. ואלין אנון והו' יל'י. (סייט עלים מהיש לליה אכ"א כהית הוי אלד לאוי ההיע יזיל מביה הקים לאוי כלי לרוי פהיל נלך ייי מליה חהו נתיה הא"א ירית שא"ה ריי אוים לכיב ושיר יחו לה"ח כוק מניד אניי חעים רהע ייי ההיה מיך וויל יליה ס אל עריי עשיל מיה ורוי דניי החיש עמים נניא ניית מביה פויי נמים יייל הריח מציר ומיב יהיה ענוי מחיי דמ"ב מניק אייע חכיו רא"ה יב"ם היי מוים) והו' אניי והו' ראשי תבין וא"ו, י"ג מכילין דרחמי, עליהו אתמר (ישעיה נט) וברחמים גדולים אקבצך.

והכל מתעכב עד שיבא שילה שהוא משה בגימטריא מ"ה, ארבעים וחמש שנים אחר אלף ומאתים שנים. וכל הארבע אותיות יורדות בצדיק ונקשרות בו, משום שהוא קשר של יחוד, ומי הוא? יהו"ה העמוד האמצעי מאיר בצדיק, להקים בו את השכינה שהיא אדנ"י, דין בגלות. ומשום שהצדיק נקשר בגבורה שממש העשר, השמאל דוחה, ולא יגאל משם עד שיתקשר הצדיק בימין, שהוא עני וחקם, ששם הצדיק הוא מסכן וחקם, ומלט הוא את העיר בחכמתו. מי העיר? זו ירושלים, שנאמר בה ונלכדה העיר, ולא ימות משיח. ומשום עניותו וחקמתו יציל את הקריה, משום שהוא עני וחסוד כמת. ועתידים שלא ישארו בתורה אלא אחד מעיר ושנים ממשפחה. אחד מעיר - שמגן על הקריה, וזה שילה, שדרגתו העמוד האמצעי. ושנים ממשפחה - שני משיחים מהצד של שני עמודי האמת שהגנו על משפחה שהם עשירים בתורה ובגבורה. והאחרים כלם עניים

בתורה ובנבואה. ובזכות שלשת אלה, ובעני שלהם, ינצלו ממיתה וצרות ויפקד ברחמים. ומשום זה שמאל דוחה וימין מקרבת. שקו צית - ביום השביעי, שהוא האלף השביעי, בה קץ הימין. וסוד הדבר - כו"ו במוכס"ז כו"ו, ו"י אלהינו ו"י. אלהינו היא השכינה העליונה, עליה נאמר (רות ג) וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר, וזהו כי יום נקם בלפי. ועוד, ללב"י גליתי. זה השם של שבעים ושנים שמות בו נבנה בית המקדש שהוא זרוע ימין, ובו נבנה העולם שהיא שכינה. זהו שכתוב (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה, והוא חסד, שבעים ושנים שמות, ועליהם נאמר הנה ה' רכב על ע"ב קל ובא מצרים. ע"ב זה י' י"ה יה"ו יהו"ה. הרי כאן עשר אותיות, ועולות לשבעים ושתיים בחשבון, ותלויים מהם שבעים ושנים שמות, ואלו הם. וה"ו יל"י סי"ט על"ם מה"ש ל"ה אכ"א כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע יז"ל מב"ה הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל גל"ף יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ף וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה וה"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"ם יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם וה"ו אנ"י וה"ו ראשי תבות וא"ו, שלש עשרה מדות של רחמים, עליהם נאמר (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצך.

על אויביו ותגבר - בתרועה, וזוהי שלשלת

ואלין אנון תלת עשר מכילן דרחמי דכרת עם משה, לאפקא בהון לישראל מן גלותא. ואית בהון ע"ב תבין דאנון חסד דרועא מינא, ובהון רי"ו אתון בחשבון גבורה. ואנון אתון מתכפין תחות תבין, ודא איהו ויעבר ע"ב רי"ו. ודא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב קל. ודא איהי י' י"ה יה"ו יהו"ה יו"ד יו"ד ק"א יו"ד ק"א וא"ו יו"ד ק"א וא"ו ק"א ואנון כ"ו אתון ונפקין מן י' י"ה יה"ו יהו"ה ודא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב קל בהוא זמנא (שם מב). ה' פגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו ותגבר. יריע, בתקיעה ודא רביע יצריח, בשברים, ואלין ב' גרשין. על אויביו ותגבר בתרועה, ודא שלשלת והא אוקמוה. בהוא זמנא שופר מהפך קדמא, זקף קטן, זקף גדול. מאי מהפך אלא מהפך ממשלה דאמין פ"כ דעלמא, לממשלה דישראל. ובהוא זמנא והפכתי אכלם לששון. זקף גדול זקף קטן. ובהוא זמנא ותקים (ישעיה ס) הקטן יהי לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה. והא אוקמוה אם זכו אחישנה, ואם לא זכו בעתה, בעת ה'.

ומשם יוצאים רעמים. זהו שכתוב ורעם גבורותיו מי יתבונן, ומשם רעה התרועעה הארץ בתרועה, מצד של מטה כלפי חסד, מוט התמוטטה ארץ בתקיעה, פור התפוררה ארץ בשברים. באותו זמן שלשת האבות מתקשרים עם גבורה, ונעשים בה תרועה שברים תקיעה, ובהם רעה התרועעה וגומר, וזה יהיה בסוף הימים, וכל האותות הללו יהיו בארץ ישראל, משום ששם חברון, ששם קבורים האבות.

על בן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה

בתיקוני זוהר (תקונא תמני טרי דף לו ע"ב):

וברי עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתתברין, בתקיעה ושברים ותרועה, דבהון שברים (שמות כג כד) שבר תשבר מצבותיהם, דאינון קליפין דאגוזא, ובתרועה (תהלים ב ט) תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה והוקע אותם לני, דאלין גרמו (בראשית לב כו) דנתקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, דאיהו צדיק, ואתפרש מינה שכינתא, ואיהי בגלותא, ואתדבק באתרהא קליפה דערלה דאפריד בין צדיק ושכינתא, על בן לא (דף לו ע"ב) יאכלו בני ישראל את גיד הנשה (שם לב לג), עד דאתעברת האי קליפה מתמן.

ובני, עד שקלפות האגוז הללו נעברים ונשברים בתקיעה ושברים ותרועה, שבהם שברים - שבר תשבר מצבותיהם, שהם קלפת האגוז, ובתרועה - תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה - והוקע אותם ליהו"ה, שאלה גרמו שנתקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, שהוא צדיק, ונפרדה ממנו שכינה, והיא בגלות, ונדבק במקומה קלפה של ערלה שמפרידה בין צדיק ושכינה, על בן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, עד שנעברת הקלפה הזו משם.

ימינה יהו"ה נאדררי בכח ימינה יהו"ה תרעין אויב, ועליהם נאמר נעמות בימינה נצח

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין דף מז ע"ב):

תנועה דסליק לה לגבי בעלה דא רבי"ע, ובההוא זמנא אתקרי זק"ף גדול, ואיהי אתקריאת קרית מלך רב, ובאן איהו זקפא לגביה, בתרין נהרות, דאתמר בהון (שם טו ו) ימינה יהו"ה נאדררי בכח ימינה יהו"ה תרעין אויב, ועליהו אתמר (תהלים טז יא) נעמות בימינה נצח, מאי בימינה דא גדולה, בההוא זמנא אתקרי זק"ף גדול, וכד נחתת בצדיק אתקריאת זקף קטין, ומאי איהי תנועה דקא

נחית לה, דא תב"ר, רבי"ע לימינא, ארץ אפים על בינונים, וביה איהו מארי"ך, תב"ר לשמאלא, תבירו דחייביא, חד סליק בתקיע"ה ומארי"ך בה, וחד נחית לה בשכרי"ם, שלשל"ת דא תרוע"ה קשורא דתרוניהו, דיוקנא דשור"ק דלתתא, בשלשל"ת סלקא, בשר"ק נחתא, האי איהו סלם (נ"א חל"ם) דסלקא לעילא, והאי איהו סלם (נ"א חירק) דנחתא לתתא, והיגו דרג"א תר"י טעמ"י.

התנועה שמעלה אותה לבעלה זה רבי"ע, ובאותו זמן נקרא זק"ף גדו"ל, והיא נקראת קרית מלך רב, ואיפה הוא זוקף אליו? בשני נהרות, שנאמר בהם ימינך יהו"ה נאדרי בכח ימינך יהו"ה תרעץ אויב, ועליהם נאמר נעמות בימינך נצח. מה זה בימינך? זו גדלה, באותו זמן נקרא זק"ף גדו"ל, וכשירדת בצדיק נקראת זק"ף קט"ן. ומה היא התנועה שמורידה אותה? זה תב"ר, רבי"ע לימין, ארץ אפים על בינונים, וכו' הוא מארי"ך. תב"ר לשמאל, שברון הרשעים, אחד עולה בתקיע"ה ומארי"ך בה, ואחד מוריד אותה בשכרי"ם. שלשל"ת זו תרוע"ה, הקשר של שניהם, דיוקנו של שור"ק שלמטה, בשלשל"ת עולה, בשור"ק יורד, זהו סלם (חל"ם) שעולה למעלה, וזהו סלם (חירק) שירד למטה, והיגו דרג"א שג"י טעמ"ים.

הדפק עולה ויורד בהם באריכות של חסד כמו זה התקיעות

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין וחמשה דף ע"ב):

ובתקונא תמני סרי, (נ"א ובתקונא דא שית אתוון), דאיהו כר"א ש"ית, אינון רמיזין כגוונא דא, פתחי לי בא"ת ב' דאיהי תרעא, אחותי בא"ת א', רעיתי בא"ת ר', יונתי בא"ת י', תמתי בא"ת ת', שראשי נמלא טל דא יו"ד נקודה דא"ת ב', קנצותיו אלן שית סטרין, דאתמר בהון (שם טו) שוקיו עמודי שש, ואינון דפיקין במולך ומביא למאן דארבע סטרין דיליה, ומעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דיליה, ושית סטרין אינון שית ספירן, ודפיקו סליק ונחית בהו, באריכו דחסד כגוונא דא תקיעות, בתבירו דגבורה דאינון שכרים, במהירו דעמודא דאמצעיתא דאיהו תרועה, בחסד גבורה תפארת סלקין, בנצח והוד יסוד נחתין.

ובתקון שמונה עשר, (ובתקון זה שש אותיות) שהוא כר"א ש"ית, הם רמוזים כמו זה: פתחי לי בא"ת ב' שהיא השער, אחותי בא"ת א', רעיתי בא"ת ר', יונתי בא"ת י', תמתי בא"ת ת', שראשי נמלא טל זה יו"ד, הנקודה של אות ב', קנצותיו אלו ששת הצדדים, שנאמר בהם שוקיו עמודי שש, והם הדפיקות, במולך ומביא את מי שארבעת הצדדים שלו, ומעלה ומוריד את מי שהשמים והארץ

שלו, וששת הצדדים הם שש הספירות, והדפק עולה ויורד בהם באריכות של חסד כמו זה התקיעות, בשבב של הגבורה שהם שבבים, במהירות של העמוד האמצעי שהוא תרועה, בחסד גבורה תפארת הם עולים, בנצח והוד יסוד הם יורדים.

וכלהו דפקין לגבי שכנינתא דאיהי סלם, דביה שית דרגין, ודא לבא, וביה מלאכי אלהים סלקין ונחתין, דאינון דפיקין דרוחא, ואינון שית סלקין לעשר, ודא י', ואינון קשר"ק קש"ק קר"ק, עד דאתלילו בעשרה זכרונות ובעשר מלכיות ובעשר שופרות, תלתין סלקין מתתא לעילא, ותלתין נחתין מעילא לתתא, וסלקין כלהו לשתיין, שית זמנין עשר, כד סליק דפיקו בתקופו דגבורה בגבירו איהו דינא תקיפא, כד סליק דפיקו ואתארן, מרעא אתארן דהא מטה כלפי חסד.

וכלם דופקים לשכינה שהיא סלם, שבו שש דרגות, וזה הלב, ובו מלאכי אלהים עולים ויורדים, שהם הדפיקות של הרוח, ואותם השש עולים לעשר, וזה י', הן קשר"ק קש"ק קר"ק, עד שונכללו בעשרה זכרונות ובעשר מלכיות ובעשרה שופרות, שלוש עולים ממטה למעלה, ושלושים יורדים ממעלה למטה, וכלם עולים לששים, שש פעמים עשר, כשעולה הדפק בחזק של הגבורה בהתגברות, הוא הדין הקשה, כשעולה הדפק ומתרפא, החלי יתרפא, שהרי מטה כלפי חסד.

משום זה נשבעה אותה חוליה בגלות לישראל, אם תעירו ואם תעוררו, שלא יהיה במהירות, אלא עד שתחפץ

קם סבא מאינון מארי מתיבתא, ואמר בוצינא קדישא, הא סמנין אלין אינון דמרעא בגלותא, כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר, הא מטה כלפי גבורה בי דינא רברבא, ומותנא קא אחזי למשיח ושכטין, ובגין דא אומיאת ההיא חולה בגלותא לישראל (שם ב ז), אם תעירו ואם תעוררו, דלא יהא במהירו, אלא עד שתחפץ.

קם הזקן שנית מאותם ראשי הישיבה, ואמר: מנורה הקדושה, הרי הסימנים הללו הם של החלי בגלות, כשהדפק מתקצר והגלות מתקצר, הרי מטה כלפי גבורה בית הדין הגדול, והמגפה מראים למשיח ולשכטים, ומשום זה נשבעה אותה חולה בגלות לישראל, אם תעירו ואם תעוררו, שלא יהיה במהירות, אלא עד שתחפץ.

וּבְרַחֲמִים גְּדוּלָּים אֶקְבָּצֶךָ

ואם דפיקו את ארץ, היא מטה כלפי חסד, ועם כל דא מרעא בגלותא את ארץ, ואי דפיקו איהו לא ארץ ולא קצר, היא אתער רחמי לגבי חולה בגלותא דאיהי לבא, ולגבי ערקין דילה דאינון בנהא ישראל, ודא איהו עמודא דאמצעייתא, עליה אתמר (ישעיהו נד ז) **וּבְרַחֲמִים גְּדוּלָּים אֶקְבָּצֶךָ**.

ואם הדפק מתארך, הרי מטה כלפי חסד, ועם כל זה החלי בגלות מתארך, ואם הדפק לא ארץ ולא קצר, הרי מתעוררים רחמים לחולה בגלות, שהיא הלב, ולעורקים שלה שהם בניה, ישראל, וזהו העמוד האמצעי, עליו נאמר וברחמים גדולים אקבצך.

וּכְמָה רוּפְאִים תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מִשְׁתַּדְּלִים עֲלֶיהָ עִם כְּמָה בְּשָׂמִים, וְלֹא חוּזְרַת אֲלֶיהָ הַרוּחַ, עַד שְׂיָבֵא הַרוּעָה הַנְּאֻמָּן

ועוד כד דפיקו איהו בתרועה במהירו, דחקא בתר דחקא, ייתי פורקנא, ועוד ההיא חולה דאיהו לבא, כד רוחא לא נשיב לגבה, דאתמר ביה (בראשית א ב) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, איהי לא דפיקת בערקין דילה, וכלהו חשיבין בגלותא כמתים, ואתמר בהו (איכה ג ו) במחשכים הושביני כמתי עולם, ובגין דא בגלותא אני ישנה, ואיהי חולה בגלותא, וכמה אסיין תלמידי חכמים קא משתדלן לגבה, בכמה בוסמין וריחין דשושנים תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא אתחזרת רוחא לגבה בהון בגלותא במרעא דילה, ולא דפיקו אתחזרת לגבה, עד דייתי רעיא מהימנא רחימו דילה, דאתמר ביה (שיר ב טו) הרועה בשושנים, ואייתי לה תפוח, ושוי לחוטמא, וארחא ביה, ואשתמודעת לגביה, הדא הוא דכתיב (איכה א טו) **מִנְחָם מְשִׁיב נֶפְשִׁי, מִיַּד חֲזַרְתָּ רֹחַא וּדְפִיקוּ לְגַבְהָ**.

ועוד, כשהדפק הוא כמו תרועה במהירות, דחק אחר דחק, מיד תבא הגאלה. ועוד, אותה חולה, שהיא הלב, כשהרוח אינה נושבת אליה, שנאמר בו ורוח אלהים מרחפת על פני המים, היא לא דופקת בעורקים שלה, וכלם חשובים בגלות כמו מתים, ונאמר בהם במחשכים הושביני כמתי עולם, ומשום זה בגלות אני ישנה, והיא חולה בגלות, וכמה רופאים תלמידי חכמים משתדלים עליה עם כמה בשמים וריחות של שושנים, תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא חוזרת אליה הרוח בהם בגלות בחלי שלה, והדפק לא חוזר אליה, עד שייבא הרועה הנאמן האהוב שלה, שנאמר בו הרועה בשושנים, ומביא לה תפוח ושם בחטמה, ומריחה בו, ונודעת אליו. זהו שכתוב מנחם משיב נפשי. מיד חוזרת הרוח והדפק אליה.

אשרי העם יודעי תרועה

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין דף מח ע"א):

וענוניא דשכינתא אף על גב דאיהי בתלת סטרין, בתקיע"ה דאיהי דינא רפיא רפ"ה, ובשכרי"ם דאיהו דינא קשיא דג"ש גבורה, לית לה ענוניא פענוניא דבעלה דאיהו תרוע"ה, שלשל"ת, ורזא דמלה אין קול ענות גבורה (שמות לב יח) דא שכרי"ם, ואין קול ענות חלושה דא תקיע"ה, אלא קול ענות אנכי שומע דא תרוע"ה, דסלקא פענוניא דא בתר דא כתרועה, ובגין דא אשרי העם יודעי תרועה (תהלים פט טז), אף על גב דשכינתא איהי פענוניא מימינא ומשמאלא, לית ענוניא פענוניא דבעלה, תרוע"ה דאיהי תור"ה עי"ן אנפין, ואיהי תרועה דיליה, ובגין דא (דף מח ע"א) אשרי העם יודעי תרועה.

וענוני של השכינה, אף על גב שהיא בשלשה צדדים, בתקיע"ה שהיא דין הרפה רפ"ה, ובשכרי"ם שהיא דין הקשה דג"ש גבורה, אין לה ענוני פענוני של בעלה שהיא תרוע"ה, שלשל"ת, וסוד הדבר - אין קול ענות גבורה, זה שכרי"ם, ואין קול ענות חלושה, זו תקיע"ה, אלא קול ענות אנכי שמע, זו תרוע"ה, שעולה בענוני, זה אחר זה כתרועה, ומשום זה אשרי העם יודעי תרועה, אף על גב שהשכינה היא בענוני מימין ומשמאל, אין ענוני פענוני של בעלה, תרוע"ה שהיא תור"ה עי"ן פנים, והיא התרועה שלו, ומשום זה אשרי העם יודעי תרועה.

דבר אחר קול ענות אנכי שומע (שמות לב יח), דא איהו ענוניא דאנכי שומע, דאיהי צנוחת בכל יומא למעלה, היא ובנהא, וקראן ליה תרין זמנין ערב ובקר שמע ישראל, וכל בר נש דאית ליה ענוני משכינתא, דאיהי עניא בגלותא, רחיקא מן בעלה, וקרא ליה בכל יומא שמע ישראל, דיהא נחית לגבה, ודאי עליה אתמר קול ענות אנכי שמע, קול דענוניא דהאי עניא אנכי שמע.

דבר אחר, קול ענות אנכי שמע, זהו ענוני של אנכי שמע, שהיא צועקת בכל יום למעלה, היא ובניה, וקוראים לו פעמים ערב ובקר שמע ישראל, וכל אדם שיש לו ענוני מהשכינה, שהיא עניה בגלות, רחוקה מבעלה, וקורא לו בכל יום שמע ישראל, שירד אליה, ודאי עליו נאמר קול ענות אנכי שמע, קול של הענוני של העניה אנכי שמע.

חסד גבורה, שיעשה בהם קרב עם עמלק, וימחה אותו ואת זרעו מהעולם

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין דף מח ע"ב):

ועוד קרני פרה נצח והוד, בהם עמים ינגח יחדיו (דברים לג יז), קרני ראם חסד גבורה, דיעביד בהון קרבא בעמלק, וימחי ליה ולזרעיה מן עלמא.

ועוד קרני פרה - נצח והוד, בהם עמים ינגח יחדו, קרני ראם - חסד גבורה, שיעשה בהם קרב עם עמלק, וימחה אותו ואת זרעו מהעולם.

ועוד קרני פרה אליו תלמידי חכמים דמתופכין דא עם דא באורייתא, ומתנגחין כשנורים דא עם דא, בגין דאורייתא דעל פה איהי מסטרא דגבורה דאתקרי אלהי"ם, וביה פתחת אורייתא בראשית ברא אלהי"ם, בגין דא תלמידי חכמים אינון מתנגחין באורייתא כשנורים דא עם דא, ובגין דא יהו"ה כגבור יצא (ישעיה מב יג) מסטרא דגבורה, יריע בתרועה, יצריח בשברים, על אויביו יתגבר בתקיעה בההוא זמנא כל ספירן נטלין מגבורה, ושמא דיו"ד ה"א וא"ו ה"א, ואפילו מלאכים דלעילא, וישראל דלתתא.

ועוד קרני פרה, אלו תלמידי חכמים שמתופכים זה עם זה בתורה ומתנגחים כמו שורים זה עם זה, משום שתורה שבעל פה היא מצד הגבורה, שנקראת אלהי"ם, ובו פותחת התורה בראשית ברא אלהי"ם, בגלל זה תלמידי חכמים מתנגחים בתורה כמו שורים זה עם זה, ומשום זה יהו"ה כגבור יצא - מצד הגבורה, יריע - בתרועה, יצריח - בשברים, על אויביו יתגבר - בתקיעה. באותו זמן כל הספירות נוטלות מגבורה, והשם של יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ואפילו המלאכים שלמעלה, וישראל שלמטה.

רחל מבכה על בניה, עד שנשבע לה הקדוש ברוך הוא להעבירם מהעולם, ויהרג בהם עד שיצטבע הים מדמם

ולכתר דנטיל נוקמא מנניהו, יתמלא רחמין על ישראל, וקדם דיהא נטיל נוקמא מעמלק, לא יתיב בכרסיא, ובההוא זמנא דנטיל נוקמא מבני עשו, ייתי לפייסא לאילתא, ואיהי געיא ובוכה, הדא הוא דכתיב (ירמיה לא יד) רחל מבכה על בניה, עד דאומי לה קודשא בריך הוא לאעברא לון מעלמא, ויקטול בהון, עד דיצטבע ימא מן דמהון, ויקטול בהון עד דיתפרנסון מנהון חיוון ברא תרי עשר שנין, ועופין דשמיא שבע שנין.

ואחר שנוטל מהם נקמה, יתמלא רחמים על ישראל, ולפני שיהיה נוטל נקמה מעמלק לא יושב בכסא, ובאותו זמן שנוטל נקמה מבני עשו, יבא לפייס את האילת, והיא גוע"ה ובוכה. זהו שכתוב רחל מבכה על בניה, עד שנשבע לה הקדוש ברוך הוא להעבירם מהעולם, ויהרג בהם עד שיצטבע הים מדמם, ויהרג בהם עד שיתפרנסו מהם חיות הבר שנים עשר שנים, ועופות השמים שבע שנים.

אזל"א גרי"ש בתקיעה, שהוא כמו רמח לְהַרְג אֹתָם בְּהַרְג

ועוד געני"א, תלש"א, אזל"א גרי"ש, געני"א בתרועה, ויהיב בהון סקילה, הָדָא הוא דכתיב (ישעיה לז יא) וְנִטָּה עֲלֶיהָ קוֹ תְהוֹ וְאֶבְנֵי בְהוֹ, תלש"א בשברים ת"ל א"ש (ודא שריפה), ת"ל דא חנק, כגוונא דא א"ש שריפה, אזל"א גרי"ש בתקיעה, דאיהו כרומחא לקטלא לון בהרג.

ועוד געני"א, תלש"א, אזל"א גרי"ש, געני"א בתרועה, ונותן בהם סקילה, זהו שפתיב ונטה עליה קו תהו וְאֶבְנֵי בְהוֹ. תלש"א בשברים, ת"ל א"ש, (וזו שרפה), ת"ל זה חנק, כמו זה א"ש שרפה. אזל"א גרי"ש בתקיעה, שהוא כמו רמח לְהַרְג אֹתָם בְּהַרְג.

קול השופר עולה בתרועה כמו רמח, לעורר עליהם קול תרועת מלחמה

שלשלת תרועה למתפש לון אסורין בבית אסורין דמלכא, כמה דאת אמר (תהלים קמט ה) לְאֶסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִיקִים וְכוּ', שופ"ר הול"ך, פס"ק, מק"ף, קלא דשופרא סלקא בתרועה (דף מט ע"א) כרומחא, לעורר עליהו קול תרועת מלחמה, ודא שופ"ר הול"ך, פסק דא שברים דעביד לון פסקות וקטרין (נ"א וקרטין או וקרעין), ודא מפת חרב והרג ואבדן, מקף תרועה דא חנק, ודא איהו הולך וחזק מאד (שמות יט ט), מאד דא מות דאתתקף עלייהו, כגוונא דמתן תורה.

שלשלת, תרועה, לתפס אותם אסורים בבית האסורים של המלך, כמו שנאמר לְאֶסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִיקִים וְכוּ'. שופ"ר הול"ך, פס"ק, מק"ף, קול השופר עולה בתרועה כמו רמח, לעורר עליהם קול תרועת מלחמה, וזה שופ"ר הול"ך. פס"ק זה שברים, שעושה להם פסקות וקשרים (וקרטין או וקרעין), וזו מפת חרב והרג ואבדן. מק"ף תרועה, זה חנק, וזהו הולך וחזק מאד. מאד, זה מות שהתחזק עליהם, כמו שמתן תורה.

גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו הערב רב, גרש אותם מן העולם הזה ומן העולם הבא

ועוד אזל"א גרי"ש, שכינתא אמרת לקודשא בריך הוא, גרש האמה הזאת ואת בנה (בראשית כא י) אלין ערב רב, (ש"א כו יט) דגרישוני מהסתפח בנחלת יהוה, גריש לון מן עלמא דין ומעלמא דאתי, דלא יהא לון חולקא עם ישראל, שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שג"י גרישיין, שלשלת, בההוא זמנא נטיל קודשא בריך הוא

רומ"ח, דאיהי רמ"ח תיבין דאית בקריאת שמע ושית תיבין דיחודא, ובה (במדבר כה ח) וידקר את שניהם, דכר ונוקבא, דא סמא"ל ונחש, ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח.

ועוד אזל"א גרי"ש, השכינה אומרת לקדוש ברוך הוא, גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו הערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת יהו"ה, גרש אותם מן העולם הזה ומן העולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל. שופ"ר הול"ף, רבי"ע, שג"י גרישי"ן, שלשל"ת, באותו זמן נוטל הקדוש ברוך הוא רמ"ח, שהוא מאתים ארבעים ושמונה תבות שיש בקריאת שמע ושש תבות היחוד, ובה, וידקר את שניהם, זכר ונקבה, זה סמא"ל ונחש, ורבי"ע דמות דומה של רמ"ח.

הקדוש ברוך הוא רודף אחריהם, ונוטל אותם בשלשל"ת על צוארם, ואחר כך הורג אותם ברמח

שג"י גרישי"ן, תריף לון קודשא בריך הוא מן שמיא וארעא, בההוא זמנא שקר הסוס לתשועה וכו' (תהלים לג יז), דקודשא בריך הוא רדיף אבתרייהו, ונטיל לון בשלשל"ת על צואריהון, ולבתר קטיל לון ברומחא דאיהו רבי"ע, בקדמיתא תריף לון, ולבתר רדיף אבתרייהו ותפיס לון, ולבתר קטיל לון.

שג"י גרישי"ן, גרש אותם הקדוש ברוך הוא מן השמים והארץ. באותו זמן, שקר הסוס לתשועה וכו', שהקדוש ברוך הוא רודף אחריהם, ונוטל אותם בשלשל"ת על צוארם, ואחר כך הורג אותם ברמח, שהוא רבי"ע. בראשונה גרש אותם, ואחר כך רדף אחריהם ותפס אותם, ואחר כך הרג אותם.

הוקע אותם ליהו"ה נגד השמש

ורבי"ע, ושג"י גרישי"ן, ושלשל"ת, איננו תקיע"ה שבר"ם תרוע"ה, שבר"ם שבר (שמות כג כד) תשבר מצבותיהם, אלין דאתמר בהון (איוב א ו) ויבאו בני האלהים להתיצב על יהו"ה, בדינא על שכינתא וישראל, דאתמר ביה ויבא גם השטן בתוכם, דא סמא"ל דאתא לקטרג על בנוי דישראל, ולדון לשכינתא, וכיון דהוא בעי דינא על שכינתא ובנוי, כאלו קיימין עליה, תרוע"ה בה (תהלים ב ט) תרועים בשבט ברזל, תקיע"ה והוקע אותם ליהו"ה נגד השמש (במדבר כה ד), ושופר איהו קלא, מגיה נפיק קלא בתקיעה שברים תרועה, תקיעה מן מוחא, שברים מלבא, כמה דאת אמר (תהלים נא יט) לב נשבר ונדכה וגומר, דא איהו זבחי אלהים רוח נשברה, קלא בתרועה מכנפי ריאה, וכלהו אתכלילו בקנה וריאה, ואתעבידו קול, ובפומא דבור.

וְרַבִּיעַ וּשְׁנַיִי גְרִישִׁיין וְשִׁלְשִׁית, הֵם תְּקִיעַת שְׁבָרִים תְּרוּעָה. שְׁבָרִים, שֶׁבַר תְּשֻׁבָה מִצְבוֹתֵיהֶם, אֵלּוּ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְצַב עַל יְהוָה, בְּדִין עַל הַשְּׂכִינָה וְיִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַיָּבֹא גַם הַשֹּׁטֵן בְּתוֹכָם, זֶה סִמָּא"ל שֶׁבֵּא לְקַטְרֵג עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָדוֹן אֶת הַשְּׂכִינָה, וְכִיּוֹן שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ דִּין עַל הַשְּׂכִינָה וּבְנֵיהָ, כְּאֵלּוּ עוֹמְדִים עָלָיו. תְּרוּעָה, בָּהּ תְּרוּעָה בְּשִׁבְטֵי בְּרָזֶל. תְּקִיעַת, וְהוֹקֵעַ אוֹתָם לְיְהוָה נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ, וְשׁוֹפָר הוּא קוֹל, מִמֶּנּוּ יוֹצֵא קוֹל בְּתִקְיעַת שְׁבָרִים תְּרוּעָה. תְּקִיעַת מִן הַמַּח, שְׁבָרִים מֵהֶלֶב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לֵב נִשְׁבַּר וְנִדְכָה וְגוֹמֵר, זֶהוּ זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה. הַקוֹל בְּתְרוּעָה מִכִּנּוּי רֵאָה, וְכֹלָם נִכְלָלוּ בְּקִנּוּי וְרֵאָה, וְנִעְשׂוּ קוֹל, וּבְפֶה דְבוּר.

אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, מִשׁוּם שֶׁהִנְשָׂמָה הִיא נְשִׁמַת חַיִּים

וְעוֹד נִשְׁמָתָא וְרוּחָא וְנִפְשָׁא דְבַר נֶשׁ, אֵינּוֹן תְּקִיעַת תְּרוּעָה שְׁבָרִים, נִפְשָׁא בְּלָבָא וְדָא שְׁבָרִים, כְּמָה דָּאֵת אָמַר לֵב נִשְׁבַּר וְנִדְכָה, נִשְׁמָתָא כְּמוּחָא וְדָא תְּקִיעַת, רוּחָא בְּכַנְפֵי רֵיָאָה, דְּנִשְׁיֵב עַל לְבָא דְאִיהוּ נוֹר דְּלִיק, וְאִם לֹא הוּוּ דְּלִיק כָּל גּוּפָא, וְרוּזָא דְּמָלָה כְּנִפֵי יוֹנָה נִחְפָה בְּכִסְף וְגוֹמֵר (שם סח יד), וְרוּחָא כְּלִיל מֵאֲשָׁא וּמִיָּא, וּבְגִין דָּא אִיהוּ תְּרוּעָה, וְעָלִיהָ אֵתְמַר (שם פט טז) אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, בְּגִין דְּנִשְׁמָתָא אִיְהִי נְשִׁמַת חַיִּים, בֵּינָה דְּנִטְלָה מִחֻקְמָה, נִפְשׁ מְלָכוֹת תְּבוּנָה, רוּחַ תְּפָאֲרַת, וְאִיהוּ דַעַת כְּלִיל תְּרוּוִיָּהוּ, עָלִיהָ אֵתְמַר (משלי כד ד) וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ.

וְעוֹד נִשְׁמָה רוּחַ וְנִפְשָׁא שֶׁל אָדָם, הֵן תְּקִיעַת תְּרוּעָה שְׁבָרִים. הַנִּפְשָׁא בְּלָב, וְזֶה שְׁבָרִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לֵב נִשְׁבַּר וְנִדְכָה. הַנְּשִׁמָה כְּמוּחָא, זֶהוּ תְּקִיעַת. הַרוּחַ בְּכַנְפֵי רֵאָה, שְׁנוֹשְׁבִים עַל הֶלֶב שֶׁהוּא אֵשׁ דּוֹלְקָת, וְאִם לֹא, הִיָּה דּוֹלֵק כָּל הַגּוּף, וְסוּד הַדְּבַר - כְּנִפֵי יוֹנָה נִחְפָה בְּכִסְף וְגוֹמֵר, וְהַרוּחַ כְּלוּלָה מֵאֵשׁ וּמִיָּם, וּמִשׁוּם זֶה הוּא תְּרוּעָה, וְעָלָיו נֶאֱמַר אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, מִשׁוּם שֶׁהִנְשָׂמָה הִיא נְשִׁמַת חַיִּים, בֵּינָה שְׁנוּטָלָת מִחֻקְמָה, נִפְשׁ מְלָכוֹת תְּבוּנָה, רוּחַ תְּפָאֲרַת, וְהוּא הַדְּעַת שְׁכוּלָל אֵת שְׁנֵיהֶם, עָלָיו נֶאֱמַר וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ.

וּמִבֵּינָה נְבִיאִים, וְאֵינּוֹן נִצַּח וְהוֹד, וּמִמְלָכוֹת כְּתוּבִים וְאֵינּוֹן חֶסֶד וּגְבוּרָה, תְּפָאֲרַת תּוֹרָה כְּלִיל כְּלָהוּ, וְכֹלָא עַל עֲמוּדָא חַד קִימָא וְדָא (משלי י כה) צְדִיק יְסוּד עוֹלָם.

וּמִבֵּינָה הַנְּבִיאִים, וְהֵם נִצַּח וְהוֹד, וּמִמְלָכוֹת כְּתוּבִים, וְהֵם חֶסֶד וּגְבוּרָה תְּפָאֲרַת, תּוֹרָה כּוֹלָל כְּלָם, וְהַכֹּל עוֹמֵד עַל עֲמוּד אֶחָד, וְזֶה צְדִיק יְסוּד עוֹלָם.

באותו זמן יתעורר כל מיני נגון, זהו שכתוב הללוהו בתקע שופר

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין דף נב ע"א):

בתקיעה הוא קלא ארוך בנגונא, עד דהנה סליק ליה לגבי ימינא דאיהו חסד, בשברים הנה סליק קלא דנגונא לגבי גבורה, דתמן י"ה בימינא ושמאלא, והנה נחית מניה בחדנה חכמתא ועותרא, כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, בתרועה הנה סליק קלא דנגונא לגבי עמודא דאמצעייתא, והנה נחית מניה מלקא לגבי (דף נב ע"א) כלה דאיהי קול דממה דקה, בההוא זמנא יתערוך כל מיני נגונא, הדא הוא דכתיב (תהלים קג ג) הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנגבל וכנור, הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במינים ועוגב, הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה.

בתקיעה הוא קול ארוך בנגון, עד שהיה מעלה אותו את הימין שהוא חסד, בשברים היה מעלה קול הנגון אל הגבורה, ששם י"ה בימין ושמאל, והיה יורד ממנו עם שמחה חכמה ועשר, כמו שבארוהו, הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין. בתרועה היה עולה קול הנגון אל העמוד האמצעי, והיה יורד ממנו המלך ללה, שהיא קול דממה דקה. באותו זמן יתעורר כל מיני נגון, זהו שכתוב הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנגבל וכנור, הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במינים ועוגב, הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה.

שופר היא שכינה עליונה, תקע שלה שכינה תחתונה

שופר איהי שכינתא עלאה, תקע דילה שכינתא תתאה, דאתמר בה (בראשית לב כו) ותקע כף ירך יעקב בגלותא, בההוא זמנא סלקא מן גלותא בשופר גדול, ואתקריאת תקע בשופר גדול לחרותנו.

שופר היא שכינה עליונה, תקע שלה שכינה תחתונה, שנאמר בה ותקע כף ירך יעקב, בגלות. באותו זמן עולה מן הגלות בשופר גדול, ונקראת תקע בשופר גדול לחרותנו.

בתיקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין דף נב ע"ב):

נחש איהו קטרוגא דלכא ועליה אתמר אפילו נחש פרוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק, שרף איהו מרה קטרוגא דריאה, בגין דמרה איהי שריפת כל גופא.

נחש הוא קטרוג של הלב, ועליו נאמר אפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק, שרף הוא מרה, הקטרוג של הראה, משום שמרה היא שרפת כל הגוף.

אשרי העם יודעי תרועה יהו"ה באור פניו יהלכון

בגין דא תקיעה שברים ותרועה אינון תבירו דלהון, ועלייהו אתמר (תהלים פט טז) אשרי העם יודעי תרועה יהו"ה באור פניו יהלכון, מאי פניו אלין תקיעה שברים ותרועה, דאינון תקיעה חוורו דאנפין, שברים סומקו דאנפין, תרועה ירוקא דאנפין, ובה נפקין ישראל מן גלותא, בזמנא דמתהפכין אנפין דישראל לירוקא כאתתא עוברא.

בגלל זה תקיעה שברים תרועה הם השבר שלהם, ועליהם נאמר אשרי העם יודעי תרועה יהו"ה באור פניו יהלכון. מה זה פניו? אלו תקיעה שברים ותרועה, שאותם תקיעה - לכן הפנים, שברים - אדם הפנים, ותרועה - ירקת הפנים, ובה יוצאים ישראל מן הגלות בזמן שמתהפכים פני ישראל לירק כאשה מעברת.

ויקח יהו"ה אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה

בתיקוני זוהר (תקונא חמשין וחמש דף פח ע"ב):

ויקח יהו"ה אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה (בראשית ב טו), תא חזי קודשא בריך הוא אוליף לאדם אורייתא, הדא הוא דכתיב (איוב כח כז) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם, ודא איהו ויניחהו בגן עדן, דא גן דאורייתא, לעבדה בפקודין דאורייתא דעשה דאיהו זכור דכר, ולשמרה בפקודין דלא תעשה דאיהו שמור נוקבא, את האדם דהוה בדיוקנא דאורייתא, דא"ת לרבות אורייתא דאתיהיבת לאדם מא' ועד ת', דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, דתמן פקודין דעשה ולא תעשה, פקודין דעשה מימינא לקבל ו"ה זכר"י ודא זכרונות, פקודין דלא תעשה משמאלא לקבל י"ה שמ"י, עמודא דאמצעייתא כליל תרנויהו יהו"ה שמיא, ואיהו קול השופר מסטרא דאימא, עלאה דאיהו שופר, תקיעה איהי מסטרא דימינא, ושברים מסטרא דשמאלא, שלשל"ת דאיהי תרועה מסטרא דתרנויהו.

ויקח יהו"ה אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. בא וראה, הקדוש ברוך הוא למד את האדם תורה, זהו שכתוב אז ראה ויספרה הכינה וגם

חֲקֵרָה וַיֹּאמֶר לְאָדָם, וְזֶהוּ וַיִּנְיַחְהוּ בְּגֵן עֵדֶן, זֶה הֶגֶן שֶׁל הַתּוֹרָה, לְעִבְדָּהּ - בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא זְכוּר, הַזְּכָר, וּלְשִׁמְרָהּ - בְּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁהוּא שְׂמוֹר, הַנִּקְבָּה. אֵת הָאָדָם, שֶׁהִיא בְּדִיּוּקָן שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׂאֵ"ת לְרִבּוֹת הַתּוֹרָה שְׂנֵתָנָה לְאָדָם מֵא' עַד ת', שְׂנֵתָנָה מִיָּמִין וּמִשְׂמָאל, שְׁשֵׁם מִצְוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, מִצְוֹת שֶׁל עֲשֵׂה מִיָּמִין כַּנֶּגֶד ו"ה זְכָר"י, וְזֶה זְכוּרֹנוֹת, מִצְוֹת שֶׁל לֹא תַעֲשֶׂה מִשְׂמָאל כַּנֶּגֶד י"ה שְׂמ"י, הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי כּוֹלֵל שְׁנֵיהֶם, יְהו"ה שְׂמוֹ, וְהוּא קוֹל הַשּׁוֹפָר מִצַּד הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא שׁוֹפֵר. הַתְּקִיעָה הִיא מִצַּד הַיָּמִין, וְשִׁבְרִים מִצַּד הַשְּׂמָאל, הַשְּׁלֹשְׁלֹ"ת שֶׁהִיא תְּרוּעָה מִצַּד שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

לֹא הֵבִיט אֹן בְּעֵקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ
בתיקוני זוהר תקונא חמשין וחמש (דף פח ע"ב):

בְּרֵאשִׁית (כ"א ש"ת) בְּרָא אֱלֹהִים, הָאִי אֱלֹהִים אִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, דְּרִכִּיבַת וְסֻלְיַת בְּתְרוּעָה (דאיהי ראש השנה הדא הוא דכתיב (תהלים מזו ו) עלה אלהים בתרועה), דְּאֶתְמַר בִּיה (במדבר כג כא) לֹא הֵבִיט אֹן בְּעֵקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ, הָרִי לָךְ דְּתְרוּעָה אִיְהִי בְּעֵקֶב, וְאֶתְמַר בִּיה עֲלָה אֱלֹהִים בְּתְרוּעָה, יְהו"ה בְּקוֹל שׁוֹפֵר סְלִיק. תְּקַעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר (תהלים פא ה) דָּא תְקִיעָה, וְדָא יְרַחֵא דְסִיְהֵרָא אֶתְכַסְיָא, מְלַכְיוֹת מְסֻטְרָא דְמַלְכוּת דְּאִיהוּ זֶה שְׂמִי (שמות ג טו), דְּתַמֵּן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶשְׁתַּמּוּדַע לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, וּבָהּ אִיהוּ הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ הַמֶּלֶךְ הַמְּשֻׁפָּט מְסֻטְרָא דְשְׂמָאלָא, מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ אֱלֹהִים, וְדָא לְבָא לְשְׂמָאלָא מְלַכְיוֹת, זְכוּרֹנוֹת זְכוּר לְזָכַר וְדָא מוּחָא לְיָמִינָא וְתַמֵּן זְכוּרֹנוֹת, שׁוֹפְרוֹת דָּא קְנָה דְאִיהוּ שׁוֹפֵר, וּמִתַּמֵּן נִפִיק קוֹל הַשּׁוֹפָר דְאִיהוּ עִמּוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, וְאִיהוּ יְהו"ה, בְּמוּחָא בְּלְבָא כְּגוֹפָא.

בְּרֵאשִׁית, (כ"א ש"ת), בְּרָא אֱלֹהִים. הָאֱלֹהִים הַזֶּה הִיא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁרוּכְכַת וְעוֹלָה בְּתְרוּעָה [שֶׁהִיא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, זֶהוּ שְׁכַתוּב עַלֶּה אֱלֹהִים בְּתְרוּעָה], שְׂנַאֲמַר בּוֹ לֹא הֵבִיט אֹן בְּעֵקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ, הָרִי לָךְ שְׁתְרוּעָה הִיא בְּעֵקֶב, וְנֹאֲמַר בּוֹ עֲלָה אֱלֹהִים בְּתְרוּעָה, יְהו"ה בְּקוֹל שׁוֹפֵר עוֹלָה. תְּקַעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר זֶה תְקִיעָה, וְזֶה הַחֲדָשׁ שְׂמֵתְכַסֶּה הַלְבָנָה. הַמְלַכְיוֹת מִצַּד הַמְלַכְיוֹת, שֶׁהוּא זֶה שְׂמִי, שְׁשֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹדַע לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, וּבָהּ הוּא הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, הַמֶּלֶךְ הַמְּשֻׁפָּט מִצַּד הַשְּׂמָאל, מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ אֱלֹהִים, וְזֶה הַלֵּב לְשְׂמָאל הַמְלַכְיוֹת. זְכוּרֹנוֹת, זְכוּר לְזָכַר, וְזֶה הַמַּחַ לְיָמִין, וְשֵׁם זְכוּרֹנוֹת. שׁוֹפְרוֹת זֶה קְנָה שֶׁהוּא שׁוֹפֵר, וּמִשָּׁם יוֹצֵא קוֹל הַשּׁוֹפָר, שֶׁהוּא הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי, וְהוּא יְהו"ה, בְּמוּחַ בְּלֵב וּבְגוֹף.

מַלְכֵיּוֹת - וְתַמְלִיךְ אֶתָּה הוּא יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, זְכוּרֹנוֹת - אֶתָּה זוֹכֵר, זְכוּרֵנוּ לְחַיִּים, שׁוֹפְרוֹת - תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל

וּאֲוֹקְמוּהוּ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, דְּלִית פּוּחְתִּין בֵּיה מַעֲשָׂה מַלְכֵיּוֹת וּמַעֲשָׂה זְכוּרֹנוֹת וּמַעֲשָׂה שׁוֹפְרוֹת, דָּא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א (נ"א יו"ד ה"י וּא"ו ה"י), מַלְכֵיּוֹת וְתַמְלִיךְ אֶתָּה הוּא יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, זְכוּרֹנוֹת אֶתָּה זוֹכֵר זְכוּרֵנוּ לְחַיִּים, שׁוֹפְרוֹת תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל.

וּפְרָשׁוּהּ בַּעֲלֵי הַמְּשָׁנָה, שְׁאִין פּוּחְתִּין בּוּ מַעֲשָׂה מַלְכֵיּוֹת וּמַעֲשָׂה זְכוּרֹנוֹת וּמַעֲשָׂה שׁוֹפְרוֹת, זֶה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א (יו"ד ה"י וּא"ו ה"י). מַלְכֵיּוֹת - וְתַמְלִיךְ אֶתָּה הוּא יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, זְכוּרֹנוֹת - אֶתָּה זוֹכֵר, זְכוּרֵנוּ לְחַיִּים, שׁוֹפְרוֹת - תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל.

תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוּ, מַה זֶה בְּכֶסֶה? זוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, וּבָּה כְּתַבְנוּ לְחַיִּים

וְעוֹד תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוּ, מֵאִי בְּכֶסֶה דָּא שְׂכִינָתָא תַּתָּא, וּבָּה כְּתַבְנוּ לְחַיִּים, דְּאִיהִי כְּתִיבָה מִסְטָרָא דִּימִינָא וּמִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא, וּבְגִין דְּאֵתְאַחַד בֵּיה אֲדָכִיר תְּרִין זְמָנִין כְּתִיבָה (נ"א דַּאִהוּ יד עֲלֵאָה יד תַּתָּא), (נ"א אִמָּא תַּתָּא מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא אִיהִי) בְּכֶסֶה בְּהֵוּא דְּאֵתְמַר בֵּיה בְּמִכּוּסָה מְמַךְ אֶל תַּחְקוֹר, כְּתַבְנוּ לְחַיִּים אִיהוּ בְּקִרָא דָּא (שְׁמוֹת לֵב) וְהִלְחוֹת מַעֲשָׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהִמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוֹת עַל הִלְחוֹת (שְׁמוֹת לֵב טו), מֵאִי חֲרוֹת דָּא ה', דְּאֵתְמַר בָּהּ (וַיִּקְרָא כֹה י) וַיִּקְרָאֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ, דְּרוֹר אִיהִי חֲרוֹת, וְ"הִלְחוּ"ת אִינּוּן ו"ה בְּרָא וּבִרְתָּא, וְאִינּוּן מַעֲשָׂה אֱלֹהִים דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, מַעֲשָׂה אִיהוּ בְּתִרִין יְדִין דְּתַמְן עֲשִׂיָּה, וּמְכַתֵּב אֱלֹהִים בְּתִרִין יְדִין (דַּף פֶּט ע"א) דְּתַמְן כְּתִיבָה, וְאִיהִי חֲרוֹת עַל הִלְחוֹת, יְד כּוֹתֵבַת וְיְד חוֹתֵמַת, וְאִיהִי חַד יְד הַגְּדוּלָּה דְּאֵתְמַר בָּהּ (שְׁמוֹת יד לא) וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה, וְתַנְיִנָּא יְד הַחֲזָקָה הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (דְּבָרִים ד לז) וּבְיַד חֲזָקָה וְכוּ, וְרָזָא דְמִלָּה יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה י"ד הַגְּדוּלָּה. כּוּז"וּ בְּמוֹכְס"ז כּוּז"וּ י"ד הַחֲזָקָה, וְאִינּוּן, יְד עֲלָאָה מִסְטָרָא דִּימִינָא, יְד תַּתָּא מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא, וְכֹלָא כ"ח פְּרָקִין, דְּאֵתְמַר בְּהוּן (בְּמִדְבָר יד יז) וְעֵתָּה יְגַדֵּל נָא כַּח אֲדַנִּי, וְדָא כַּח מַעֲשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ (תְּהִלִּים קיא ו), כַּח מַעֲשָׂה בְּרָאשִׁית.

וְעוֹד, תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוּ, מַה זֶה בְּכֶסֶה? זוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, וּבָּה כְּתַבְנוּ לְחַיִּים, שְׁהִיא כְּתִיבָה מְצַד הַיְמִין וּמְצַד הַשְּׂמָאל, וּמְשׁוּם שְׁנַאֲחָז בּוּ, הַזְכִּיר פְּעָמִים כְּתִיבָה (שְׁהִיא יד עֲלִינָה יד תַּחְתּוֹנָה) (הָאֵם תַּחְתּוֹנָה הִיא מְצַד הַשְּׂמָאל).

בכסה, באותו שנאמר בו במקסה ממך אל תחקר, כתבנו לחיים הוא בכתוב הזה, והלוחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, מה זה חרות? זו ה', שנאמר בה וקראתם דרור בארץ, דרור היא חרות, ו"הלחת" הם ו"ה, הבן והבת, והם מעשה אלהים, שהיא האם העליונה, המעשה הוא בשתי ידים ששם עשיה, ומכתב אלהים בשתי ידים ששם כתיבה, והיא חרות על הלחת, יד כותבת ויד חותמת, והיא יד הגדולה אחת שנאמר בה וירא ישראל את ה' הגדלה, והשנית יד החזקה, זהו שכתוב וביד חזקה וכו', וסוד הדבר - יהו"ה אלהינו, יהו"ה י"ד הגדולה. כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. י"ד החזקה, והם, יד עליונה מצד הימין, יד תחתונה מצד שמאל, והכל כ"ח פרקים, שנאמר בהם ועתה יגדל נא כח אדני, וזה כח מעשיו הגיד לעמו, כח מעשה בראשית.

ועוד אית י"ד דאתקרי יד רמה, ודא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ואית יד תגנינא לקבלה ודא אהי"ה אל"ף ה"א יו"ד ה"א, ודא כ"ח, בזמנא דחאבו ישראל אסתלק האי כח מנייהו ואתמר בהון (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף.

ועוד, יש י"ד שנקראת יד רמה, וזה יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ויש יד שניה לקבלה, וזו אהי"ה אל"ף ה"א יו"ד ה"א, וזה כ"ח. בזמן שחטאו ישראל, הסתלק הכח הזה מהם, ונאמר בהם וילכו בלא כח לפני רודף.

תורת יהו"ה תמימה, והיא ברכת יהו"ה היא תעשיר

ובמלאכים כתב"אל ממנא על הכתיבה, חתמי"אל על החתימה, כתבי"אל כתב"אל"י, אל"י איהו א"ם בחושבון, זה אלי ואנוהו (שמות טו ב), כתב כ' כתר ת' תורה ב' ברכה, וכלא אימא עלאה, איהי כתר בראש כל צדיק, ואיהי תורת יהו"ה תמימה (תהלים יט ח), ואיהי ברכת יהו"ה היא תעשיר (משלי י כב), חתמי"אל מסטרא דחקמה, ותרווייהו חיים, חקמה דכתיב (קהלת ז יב) החקמה תחיה בעליה, אימא עלאה עץ חיים היא למחזיקים בה (משלי ג יח), ותרווייהו לימינא ושמאלא.

ובמלאכים כתבי"אל הממנה על הכתיבה, חתמי"אל על החתימה. כתבי"אל כתב"אל"י, אל"י הוא א"ם בחושבון, זה אלי ואנוהו, כתב - כ' כתר, ת' תורה, ב' ברכה, והכל האם העליונה, היא כתר בראש כל צדיק, והיא תורת יהו"ה תמימה, והיא ברכת יהו"ה היא תעשיר. חתמי"אל מצד החקמה, ושניהם חיים. חקמה, שכתוב החקמה תחיה בעליה, האם העליונה עץ החיים היא למחזיקים בה, ושניהם לימין ולשמאל.

שֵׁשׁ אֲצָבָעוֹת מִתְיַחֲדוֹת בְּקוֹלְמוֹס לְכַתִּיבָה

תֵּלַת אֲצָבָעִין מִתְיַחֲדִין בְּקוֹלְמוֹס לְכַתִּיבָה, וְעֲלִיּהוּ אָמַר בֶּן זֹמָא, אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים, אֲלָא כְּשֵׁלֵשׁ אֲצָבָעוֹת, וְתַרְיִן אֲצָבָעָאן אֵינוֹן דְּסַמְכִין לֹן, וְאֵינוֹן כְּתָרֵי גְלִימֵי דְסַחֲפֵי אֶהְדְּדִי, רוּזִי אֵל אִיהוּ אוּרִיאָ"ל, וְעֲלִיָּה אֶתְמַר (שמות ג טו) וְזֶה זְכָרִי עִם ו'ה רַמ"ח, וְדָא רוּזִיאָ"ל, שְׁמִי עִם י"ה שְׁס"ה שׁ מוּעָא"ל מ טטרו"ן י הוּא"ל רֵאשִׁי תִּיבִין שְׁמִי, חסדיא"ל מִסְטְרָא דְחֶסֶד, גְּבַרִיאָ"ל מִסְטְרָא דְגְבוּרָה, אוּרִיאָ"ל מִסְטְרָא דְעֻמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, בְּכָל סְטְרָא אֵלֵי אִיהוּ מִסְטְרָא דָאֵם, וְאֵינוֹן אֵלִי" א' כְּתָר י' חֲכָמָה ה' אִימָא עֲלָאָה, דְאִיָּה מְגַדֵּל עוּז שֵׁם יְהו"ה (משלי יח י).

שֵׁשׁ אֲצָבָעוֹת מִתְיַחֲדוֹת בְּקוֹלְמוֹס לְכַתִּיבָה, וְעֲלִיָּהֶם אָמַר בֶּן זֹמָא, אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֲלָא כְּשֵׁלֵשׁ אֲצָבָעוֹת, וְשְׁנֵי אֲצָבָעוֹת הֵם שְׁסוּמְכִים אוּתָם, וְהֵם כְּשְׁנֵי לְבוּשִׁים שְׁפָרוּסִים זֶה אֲצֵל זֶה, רוּזִיאָ"ל הוּא אוּרִיאָ"ל, וְעֲלִיוֹ נֶאֱמַר וְזֶה זְכָרִי, עִם ו'ה - מְאֵתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה, וְזֶה רוּזִיאָ"ל, שְׁמִי עִם י"ה - שֵׁלֵשׁ מֵאוֹת שְׁשִׁים וְחָמֵשׁ. שׁ מוּעָא"ל מ'טטרו"ן י' הוּא"ל רֵאשִׁי תְּבוֹת שְׁמִי. חסדיא"ל מִצַּד הַחֶסֶד, גְּבַרִיאָ"ל מִצַּד הַגְּבוּרָה, אוּרִיאָ"ל מִצַּד הָעֻמּוּד הָאִמְצָעִי, בְּכָל צַד אֵלֵי הוּא מִצַּד הָאֵם, וְהֵם אֵלִי" א' כְּתָר, י' חֲכָמָה, ה' הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, שְׁהִיא מְגַדֵּל עוּז שֵׁם יְהו"ה.

כְּמָה מְלֹאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעַלָּה שְׁבוֹתִים אֵת זְכוּת יִשְׂרָאֵל, וְכְמָה מְלֹאכִים שְׁחוֹתֵם הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׁחוֹתִים אֵת זְכוּת יִשְׂרָאֵל

וְעוּד אָמַר הוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִי"ם הוּא (שמות לב טז), תַּרְיִן יְדִין כּוֹתְבוֹת מִימִינָא וּמִשְׁמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְּחוֹת עֻמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וּדְאִי), כְּמָה מְלֹאכִיא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכַתְּבִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכְמָה מְלֹאכִיא דְחוֹתְמָא דְמְלָכָא בִּידֵיהוֹן דְחֻתְמִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכְמָה מְלֹאכִיא אֵינוֹן שְׁקֵלִין קֵלִין וְחֻמוּרִין דְאוּרִייתָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה לג יח) אֵיָה סוֹפֵר אֵיָה שׁוֹקֵל, וְכֵד אִיהוּ חֲתִים בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ דְאִיהוּ ו' (נ"א י) אֵין לְהַשִּׁיב, חוֹתֵם אִיהוּ ו' חוֹתֵם אֶמֶת, יְד כּוֹתֵב וְיָד חוֹתֵם ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב ה' עֲלָאָה חוֹתֵם, דְאֵינוֹן ה' אֲצָבָעָאן דְיָד יְמִינָא וְה' אֲצָבָעָאן דְיָד שְׁמָאלָא, ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב בְּאֵת ו' דְאִיהוּ קוֹלְמוֹס, קְנָה דְרוּעָא ה' עֲלָאָה חוֹתֵם בְּאֵת י' דְאִיהוּ כַּף הַיָּד.

וְעוּד אָמַר אוּתוּ זְקָן: רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִי"ם הוּא, שְׁתֵּי יְדִים כּוֹתְבוֹת מִימִין וּמִשְׁמָאל, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְּחוֹת, הָעֻמּוּד הָאִמְצָעִי, (בן י"ה הוּא וּדְאִי). כְּמָה

מלאכים סופרים יש למעלה שכותבים את זכיות ישראל, וכמה מלאכים שחותם המלך בידיהם שחותמים את זכיות ישראל, וכמה מלאכים ששוקלים קלות וקמורות של התורה, זהו שכתוב איה סופר איה שוקל, וכשהוא חותם בטבעת המלך שהוא ו' (י), אין להשיב. חותם הוא ו', חותם אמת, יד פותב ויד חותם. ה' תחתונה כותבת, ה' עליונה חותמת, שהם ה' אצבעות של יד ימין וה' אצבעות של יד שמאל. ה' תחתונה כותבת באות ו', שהוא קולמוס, קנה של זרוע, ה' העליונה חותמת באות י', שהוא כף היד.

יהו"ה אלהים נתן לי לשון למודים לדעת לענות את יעף דבר, וזה יהוה, ידיעת הקדוש ברוך הוא עם שכינתו

ש"ם הדור"ש איהו צדיק, עליה אמת (ישעיה נ ד) יהו"ה אלהים נתן לי לשון למודים, ודא (ז) יו"ד זעירא, לדעת לענות את יעף דבר (שם), אינון ה"ה, דבהון ועוף יעופף על הארץ (בראשית א כ), ונקודה דשם הכותב, והמכתב מכתב אלהים הוא דא יהוה, ש"ם הדור"ש, יהו"ה אלהים נתן לי לשון למודים,

ה. סגולה:

סגולה שלא ישבח תלמודו:

כל מי שרוצה שלא ישבח תלמודו, יאמר אלו הפסוקים קודם שיאכל, ומוזגין לו כוס יין או משקה, ויאמר אלו הפסוקים (ראה להלן) וטוב לומר זה בשבת ויום טוב קודם הקידוש בלילה וביום, וכתב במשנת חסידים ובכתבי האריז"ל, כשקורא שמות המלאכים, אם אין שמותיהם כשמות בני אדם, לא יקראם בשלמותם. שאם יעשה כן הן מצויים לבוא אצל בני אדם כשמוזכיר אותם, ובבואם בחינם יכולים להזיקו וכו'. אלא כיצד יעשה, בפגוע במקום המלאכים, לא יזכיר אלא חצי השם, עכ"ד.

ויאמר:

אָבן ריח היא באניש ונשמת שדי תבינם: (איוב

לב ח).

לְאָדָם מַעֲרָבִי לֵב וּמִיָּהוּהָ מַעֲנֵה לְשׁוֹן: (משלי טו,

א).

אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרִיחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח

מִמֶּנִּי: (תהלים נא, י).

וְהֵיךְ בַּצֵּר פִּקְדוֹךָ צִקּוֹן לִחַשׁ מוֹסְרֶךָ לְמוֹ: (ישעיה כו, טו).

לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ

בְּקִרְבִּי: (תהלים נא, יב).

אֲדֹנָי יְהוִה נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת

אֵת יַעֲף דְבַר יַעִיר בְּבִקְרָא יַעִיר לִי אֲזַן

לְשִׁמְעַת בְּלְמוֹדִים: (ישעיה נ ד).

אֲדֹנָי יְהוִה פִּתַּח לִי אֲזַן וְאָנֹכִי לֹא מְרִיתִי אַחֲרַי

לֹא נִסְוֵגְתִּי: (ישעיה נ ח).

רוּחַ יְהוָה דְבַר בִּי וּמִלְתּוֹ עַל לְשׁוֹנִי: (שמואל ב, כג ט).

וְאָמַר בּוֹ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוִה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהּם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל.

שִׁתְּפַתַּח לִבִּי בְּתוֹרַתְךָ, וְהָאֵר עֵינַי וְלִבִּי בְּשֵׁם (לא יציא

הַשְּׁמוֹת בְּפִי), פִּתְחֵהוּ"ל רַפְאֵ"ל תּוֹפִיאֵ"ל, שִׁתְּפַתְחוּ אֵת

לִבֵּי בְּכֹהֵן הַגְּדוֹל, שְׁלֹא אֲשַׁכַּח כָּל יָמֵי מִקְּלֵ מַה

שִׁלְמַדְתִּי וּמַה שִׁצְוִיתֵנִי לְלַמֵּד, וְיִהְיֶה מַעֲמָדִי שְׂאֵלְמַד

כָּל יָמֵי חַיִּי, וְלֹא אֲשַׁכַּח דְּבַר תּוֹרָה לְעוֹלָם, אֲמֵן נִצַּח

סְלָה. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן, (תהלים פט, ג).

[ספר רזיאל בסופו עם קצת הוספה - דברי חיים

על פרקי אבות להגה"צ רבי חיים ישעיה הכהן

זי"ע פ"ג מ"ח, מובא גם בסידור עבודת השם

בעלוזא לשבת קודש דף 163]

לדעת לעות את יעף דבר ודא יהוה, ידיעת קודשא בריך הוא בשכינתיה, בהא נקודה יתהלל המתהלל השכל וידוע (ירמיה ט כג), ודא יההו.

ש"ם הדור"ש הוא צדיק, עליו נאמר יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון למודים, וזה (ד') יו"ד זעירה, לדעת לעות את יעף דבר, הם ה"ה שבהם, ועוף יעופף על הארץ, ונקדה של שם הכותב, והמכתב מכתב אלהי"ם הוא זה יהוהו, ש"ם הדור"ש, יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר, וזה יהוה, ידיעת הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, בנקדה הזו יתהלל המתהלל השכל וידוע, וזה יההו.

אם אתם רוצים שתשרה שכינתי ביניכם - ויקחו לי, קחו ממני רשות בראשונה להתגלות

כל אליו נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורייתא, כמה דאינון פתיבין בארץ קשוט, וכל הוי"ה אית לה משמשא דרכיב עליה, ואיהי מרפכה ליה, וההיא הוי"ה אית לה מנהיגא דשליט עליה, כגון דכורא על נוקבא, ולית רשו לנוקבא ולא לשלוחא דילה למעבד מדעם בלא רשות בעלה, דכל מאן דמקבל (דף פט ע"ב) איהי נוקבא, מאתר דאיהו מקבל, ורזא דמלה (קהלת ה ז) כי גבוה מעל גבוה שומר, וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרו"ן, וכמה ממנן דתחת ידיה דאינון שליחן דשכינתא, ושכינתא איהי נוקבא, לית לה רשו לאזלא לשום אתר בלא רשו בעלה, ורזא דמלה ויקחו לי תרומה (שמות כה ב), אם אתון בעיתון דשריא שכנתי ביניכון, ויקחו לי, נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגליא.

כל הנקדות הללו צריך לנקד אותם מפסוקי התורה, כמו שהם כתובים בדרך אמת, וכל הוי"ה יש לה משמש שרוכב עליה, והיא המרפכה שלו, ואותה הוי"ה יש לה מנהיג ששולט עליה, כמו זכר על נקבה, ואין רשות לנקבה או לשלוחה לעשות דבר בלי רשות בעלה, שכל מי שמקבל, היא הנקבה, מהמקום שהיא מקבלת, וסוד הדבר - כי גבוה מעל גבוה שומר, וכגון זה השליח למעלה מטטרו"ן, וכמה ממנים שתחת ידיו שהם שליחי השכינה, והשכינה, היא נקבה, אין לה רשות ללכת לשום מקום בלי רשות בעלה, וסוד הדבר - ויקחו לי תרומה. אם אתם רוצים שתשרה שכינתי ביניכם - ויקחו לי, קחו ממני רשות בראשונה להתגלות.

פרק ב

הוא ליקוט הזוהר לקטנו המאמרים מספרי הזוהר הנוגעים לתקיעת שופר של ראש השנה בארמית עם מראה מקומות השונה ממה שיש בידינו והא על פי הזוהר שהיה מצוי בידי הגר"א ועם נוסחאותיו וביאוריו והערותיו של הגר"א ז"ע. [שנדפס ע"י המזכה הרבים המוסיף חיילים לאורייתא בכדי שיעסקו כל ישראל בתורת הרשב"י הזוהר הקדוש ומשמים קא זכו ליה והסתייע בידו להדפיס ולסדר מחדש את התיקוני זוהר של הגר"א, כש"ת הרב גיל פת שליט"א מקרית ספר]

תיקונים מזהר חדש (דפוס וילנא דף לו ע"א)

ועוד ללב"י גליתי, וְדָא שְׁמָא דְע"ב שְׁמָהּ, בְּה אֲתַבְנִי בִי מְקַדְשָׁא דְאִיהוּ (וילנא לו ע"א) דְרוּעָא יְמִינָא, וּבִה אֲתַבְנִי עֲלֵמָא וְדְאִיהִי שְׁכִינְתָּא. הָדָא הוּא דְכָתִיב (תהלים פט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, וְאִיהִי חֶסֶד ע"ב שְׁמָהּ. וְעֲלִיהוּ אֲתַמַּר הִנֵּה ה' רוֹכֵב עַל ע"ב קל וּבָא מְצַרִּים. ע"ב דָּא י' י'ה' יְהוֹי יְהוֹי, הָא הָכָא עֶשֶׂר אֲתָנֹן וְסֻלְקֵי ע"ב בְּחֻשְׁבָּן. וְתִלְנִן מְנַהֲוֹן ע"ב שְׁמָהּ. וְאֵלִין אֲנֹן וְהוֹי יְלִי כו' (כמ"ש בווהר סוף ח"ב, והביאונם לכאן).

והו	ילי	סיט	עלם	מהש	ללה	אכא	כהת
הזי	אלד	לאו	ההע	יזל	מבה	הרי	הקם
לאו	כלי	לוו	פהל	נלך	י	מלה	חהו
נתה	האא	ירת	שאה	ריי	אום	לכב	ושר
יחו	להח	כוק	מנד	אני	חעם	רהע	ייז
ההה	מיכ	וול	ילה	סאל	ערי	עשל	מיה
והו	דני	החש	עמם	ננא	נית	מבה	פוי
נמם	ייל	הרח	מצר	ומב	יהה	ענו	מחי

ז. דאיהי שכינתא כו'. כמ"ש"ל דף ס"א ע"ב בההוא זמנא דנחית נביעיו כו' כמ"ש בת היתה לו לאברהם כו'.

ז. דא שמא דע"ב. גי' ללב"י שבו יתגלה הקץ כמ"ש"ל ע"ב תליין כו' ואינון כו'.

וה'ו אני וה'ו, ראשי תבין וא"ו, י"ג מכילן דרחמי, עליהו אתמר (ישעיה נט) ה'ו ברחמים גדולים אקבצך. ואלין אנון תלת עשר מכילן דרחמי טדכרת עם משה, לאפקא בהון לישראל מן גלותא. ואית בהון ע"ב תבין דאנון חסד, דרועא ימינא. ובהון רי"ו אתון בחשבן גבורה. ואנון אתון מתכפין תחות תבין, ודא איהו ויעבר ע"ב רי"ו. "אנדא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל. ודא איהי י' י"ה יה"ו יהו"ה, יו"ד יו"ד ק"א יו"ד ק"א וא"ו יו"ד ק"א. "בואנון כ"ו אתון. ונפקין מן יהו"ה ודא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל. "גבהוא זמנא (ישעיה מב) ה' כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. יריע בתקיעה "ודא רביע. טויצריח בשברים טויאלין ב' גרישין. על אויביו יתגבר בתרועה, ודא שלשלת והא אוקמוה. בהוא זמנא שופר מהפך קדמא, זקף קטן, זקף גדול. מאי מהפך אלא מהפך ממשלה דאמין פלחי כוכביא דעלמא לממשלה דישראל, "ובהוא זמנא (ירמיה לא יב) והפכתי אבלם לששון. זקף גדול זקף קטן. ובהוא זמנא "יתקיים (ישעיה ס) הקטן יהי לאף "והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה. והא אוקמוה אם זכו אחישנה, ואם לא זכו בעתה, כבעת ה'. ע"כ.

הוא מג ע"א תקונא חד ועשרין) והוא אותיות ר' ב"י ר"ל שני יודין ע' והוא אותיות יריע:
טו. יצריח בשברים. שיצריח הוא צעקה יותר מיריע:
טז. ואלין ב' גרישין. והוא כמש"ל שם שרביע דוגמת חולם בתקיעה ושלשלת דוגמת סגול ג' קוין בתרועה ושבא הוא שברים ודוגמתה הוא ב' גרישין והוא רומז (שמות יא א) כלה גרש יגרש אותן מעה"ז ומעה"ב ועולם חסד יבנה משם יתחיל לפיכך בחסד נקודה א' ובגבורה ב' ובת"ת ג' כנ"ל וז"ש. והא כו' שופר כו'. שופר הוא השכינה כמש"ל:
יז. ובהוא זמנא והפכתי כו'. ר"ל שלכן ג"כ נקרא מהופך:
יח. יתקיים הקטן כו'. זהו זקף קטן:
יט. והצעיר כו'. זהו זקף גדול:
כ. בעת ה'. כמש"ל אם זכו יצא מס' דדכורא ואז אחישנה ואם לאו מסט' דנוקבא בעתה:

ח. וברחמים גדולים אקבצך. מסט' דגדולה והוא כמש"ל בר"מ וברחמים א'קבצך ו'בתחוננים ר"ת וא"ו י"ג מכילן כו':
ט. זכרת עם משה כו'. כמש"ל לאחר י"ג מדות הנה אנכי כורת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאות כו':
י. דאינון חסד. ר"ל גי' חסד:
יא. ודא איהו י' כו'. ר"ל אחוריים דהויה פשוטה ודמילוי ק"ל:
יב. ואינון כ"ו אתון. ר"ל אחוריים דמילוי. ונפקין מן יוקו. ר"ל שהויה גי' כ"ו ור"ל כמש"ו ודא איהו הנה ה' כו'. ר"ל בגלות שולטין אחוריים לבד שהן דינים שבהן נאחזין הס"א אבל בגאולה אז יבא הויה פשוטה על האחוריים וזהו ה' שהוא הויה"ה פשוטה רוכב על כו' האחוריים וזהו רוכב ר"ב הן האחוריים כ"ו הויה פשוטה כמש"ל אז ונעו אלילי כו' שלא יהא בהם אחיזה כידוע:
יג. בהוא זמנא ה' כו'. הויה פשוטה כנ"ל:
יד. ודא רביע. כמש"ל דף ס"ב ע"א ע"ש (ג.פ. אצלנו

קטעים מתקוני הזהר

דף כד ע"ב באמצע תיקונא תליסר (דפוס וילנא דף כט ע"א)

חמשאָה בנגון, בגין דהאי ניגון סליק מניה כמה נגינות, עולימן מסטרא דשמאלא, דמתמן רוח צפון הוה נחתא בכנור דוד והוה מנגן מאליו, הדא הוא דכתיב (מלכים ב ג טו) והיה כנגן המנגן וגומר.

כאומתמן רעמין נפקין, הדא הוא דכתיב (איוב כו יד) ורעם גבורותיו מי יתבונן, כבומתמן (ישעיהו כד יט) רעה התרעעה הארץ (וילנא כט ע"ב) בתרועה, פור התפוררה ארץ בשברים, כימוט התמוטטה ארץ בתקיעה, מסטרא דמטה כלפי חסד. בההוא זמנא תלת אבהן מתקשרין בגבורה, כזאתעבידו בה תרועה שברים תקיעה, ובהון עלה אלהים בתרועה, ודא יחא בסוף יומיא, וכל אתין אלן כהבארעא דישראל יהון, בגין דתמן חברון דאבהן תמן קבורים. ע"כ.

דף לב ע"ב באמצע תיקונא תמניסר (דפוס וילנא דף לה ע"א)

וברי עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתברין, בתקיעה ושברים ותרועה, דבהון שברים (שמות כג כד) כושבר תשבר מצבותיהם, דאינון קליפין דאגוזא, ובתרועה (תהלים ב ט) תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה והוקע אותם ליי, דאלין גרמו (בראשית לב כו) כזותקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, דאיהו צדיק, ואתפרש מינה שכינתא, ואיהי בגלותא, ואתדבק באתרהא קליפה דערלה דאפריד בין צדיק ושכינתא, על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה (שם לב לג), עד דאתעברת האי קליפה מתמן. ע"כ.

הגהה דף נה ע"ב באמצע תיקונא עשרין וחד (וילנא דף נב סוף ע"ב)

כחתנועה דסליק לה לגבי בעלה דא רבי"ע, ובההוא זמנא אתקרי זק"ף גדול, ו

כה. בארעא דישראל כו'. רוצה לומר וזה שאומר הארץ - ארץ ישראל:

כו. שבר תשבר. הקליפין דאגוז:

כז. דותקע. לשון תקיעה:

כח. תנועה. רוצה לומר נגינה, והולך ומפרש שאר נגינות כסדר הזרקא ואמר דרביע הוא הנגינה דביה סליקת, דהנגינה שלו מורה על הסליקו וכן הוא נקודה כמו חולם דמורה על הסליקו, והיא אתקריאת זקף גדול כמו שמפרש והולך דכתיב קרית מלך רב והיא אזדקיפת וזקפא לגביה

כא. ומתמן רעמין כו'. רוצה לומר קלין ורוצה לומר שקלין מסטרא דגבורה:

כב. ומתמן רעה כו'. רוצה לומר תש"ת מסטרא דחג"ת - כלם בגבורה כמו שמפרש והולך:

כג. מוט כו' בתקיעה מסטרא דמטה כו'. רוצה לומר מוט - לשון מטה כלפי חסד, ורוצה לומר שכולם יחא בגבורה, רק שמוט - בתקיעה, הוא מטה כלפי חסד, ולכן הוא רק התמוטטה הארץ:

כד. ואתעבידו כו'. שכולם הם קלא דכליל אמ"ש וקלא מסטרא דגבורה כנ"ל:

וְאִיהִי (וילנא נג ע"א) אַתְּקַרִיאת קַרִית מְלֻךְ רַב, וּבִבְאָן אִיהוּ זִקְפָא לְגַבְיָהּ, כִּטְבַתְרִין נְהָרוֹת, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שם טו ו) יְמִינְךָ יְהו"ה נְאֻדְרִי בְכַח יְמִינְךָ יְהו"ה תְּרַעֵץ אוֹיְבִי, וְעַלִיִּיהוּ אַתְמַר (תהלים טז יא) נְעִימוֹת בְּיְמִינְךָ נֶצַח, מְאִי בְּיְמִינְךָ דָא גְדוּלָה, בְּהַהוּא זְמַנָּא אַתְקַרִי זְק"ף גְּדוּלָּה, וְכַד נְחַתַת בְּצַדִיק אַתְקַרִיאת זְקַף קָטָן, וּמְאִי אִיהִי תְנוּעָה דְקָא נְחִית לָהּ, דָּא לְתַבִּיר, רַבִּי"ע לִימִינָא, אַרְךָ אֲפִים עַל בִּינוּנִים, לְאוֹבִיָּה אִיהוּ מְאָרִיךְ, תַּבִּיר לְשִׁמְאֵלָא, תַּבִּירוּ דְחִיבִיָּא, לְגַבְיָהּ סְלִיק (הגהה דף נה ע"ב) בְּתַקִּיעָ"ה וּמְאָרִיךְ בְּהַ, וְחַד נְחִית לָהּ בְּשַׁבְרִים, שְׁלִשְׁלֹ"ת דָּא תְרוּעָ"ה קְשׁוּרָא דְתַרְוִיָּהּ, דְיֻקְנָא דְשׁוּרָק דְלְתַתָּא, לְגַבְשִׁלְשִׁלִּית סְלִיקָא, בְּשַׁרְק נְחַתָּא, הָאִי אִיהוּ סְלָם (נ"א חל"ם) דְסְלִיקָא לְעִילָא, וְהָאִי אִיהוּ סְלָם (נ"א חירק) דְנְחַתָּא לְתַתָּא, וְהִינּוּ דְרַגְ"א תְרִי טַעֲמִי. לד (ע"פ הגההת הגר"א כאן, הכנסנו כאן קטע מתקון עשרין וחמשא דף סט ע"א לפני ועינויא דשכינתא כו')

וּבְתַקּוּנָא תַמְנֵי סְרִי, (נ"א ובתקונא דא שית אתוון), דְאִיהוּ בְרָ"א שְׁיִית, אִינוּן רְמִיזִין כְּגוֹנוּא דָא, פְּתַחִי לִי לְהַבָּאת ב' דְאִיהִי תְרַעָא, אַחֹתִי בָּאת א', רַעֲיָתִי בָּאת ר',

ע"ב) לא דיין כו' שמטריחין כו':
 לב. חד סליק כו'. רוצה לומר רביע, ותביר מאיך בשברים, ושלשלת הוא צורתו כעין קול של תרועה, שלש תרועות, וכן הוא שלשה קוין, וכן שורק בנקודות וזה שאומר קשורא כו':
 לג. בשלשלת סלקא כו'. כנ"ל דצורתן א', והכל בקו האמצעי, אלא דשלשלת - על גבי האות, בת"ת על גבי נהרות, חו"ג, וצורתו בוין - ת"ת, ובטעמים, ושורק הוא ביסוד כנ"ל [עמוד] א', והוא למטה מהנהרות, וכן מהאותיות, והוא בנקודות, וזה שאומר האי איהו סולם כו' רוצה לומר קו האמצעי, גוף וברית דחשבינן כחדא, וזה שאומר והיינו דרגא תרי טעמי דסלקא ונחתא בהדרגא:
 לד. וענויא דשכינתא כו'. משום דקאמר למעלה בתקיעה כו' בשברים כו' אבל נראה שחסר כאן, ורוצה לומר ענויא דפיקו דילה הוא בתלת סטרין כמו שאומר לקמן ס"ט א' דהיא חולה מהן וצועקת אליהן כי חולת אהבה היא:
 לה. באת ב' דאיהי תרעא. שצורתו תרעא וכמו שאומר לעיל ריש תיקון א', י"ג ב', ב' ראשית זה השער כו':

בגדולה שהוא ימינך וזה שאומר ובאן זקפא כו' דא גדולה בההוא זמנא כו':
 כט. בתרין נהרות דאתמר בהון ימינך כו'. רוצה לומר חסד ונצח וכמו שמפרש והולך ועלייהו אתמר נעימות כו' דנצח אתקשר בימין ובהון אית לה סליקו, ובשמאלא - נחיתו, דברביע סלקא כנ"ל, ואמר למטה רביע לימינא כו' תביר לשמאלא כו'. ואמר ומאי איהו תנועה דנחית לה דא איהו תביר, דסליקו דילה הוא כד עבדא חסד ומרחמא על עלמא. ואמר מאי בימינך דא גדולה בשביל לפרש דלכן נקרא זקף גדול, וכמו שמפרש והולך בההוא זמנא אתקרי זקף גדול. ואמר וכד נחתת בצדיק כו' דעמודא דאמצעייתא נוטה לימינא וצדיק לשמאלא וזה שאומר ומאי איהו כו' תביר לשמאלא כו':
 ל. תביר כו'. דנגונא דילה נחיתו, וכן הוא למטה מתיבה - הכל היפך של רביע, והוא לשון שברים, שבר לשמאלא:
 לא. וביה איהו מאריך. רוצה לומר מאריך עד יום הכפורים, ומאריך אף, ורוצה לומר דזהו מאריך שבנגינות, מאריך טרחא, וכמו שברביע הוא מאריך כן בתביר היא טרחא כמו שאמרו (שבת קמה

יונתי באַת י', תַמְתִּי באַת ת', שְׂרַאשִׁי באַת ש' נַמְלָא טַל, לַיּוּ"ד נְקוּדָה דְאֵת ב', לִקְנוּצוּתִי אַלִּין שִׁית סְטָרִין, וְאִינוּן דְּפִיקִין בְּמוֹלֵךְ וּמְבִיא לְמָאן דְּאַרְבַּע סְטָרִין דִּילִיָּה, וּמַעְלָה וּמוֹרִיד לְמָאן דְּשִׁמְיָא וְאַרְעָא דִּילִיָּה, וְשִׁית סְטָרִין אִינוּן שִׁית סְפִירָן, וּדְפִיקוּ סְלִיק וְנַחֲתִית בְּהוּ, לִחְבָּאֲרִיכוּ דְחֶסֶד כְּגוֹנוּא דַּא תְּקִיעוּת, בְּתַבִּירוּ דְגְבוּרָה דְאִינוּן שְׁבָרִים, בְּמַהִירוּ דְעַמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא דְאִיהוּ תְרוּעָה, לְטַבְחָסֶד גְבוּרָה תְּפָאֲרַת סְלִיקִין, בְּנִצַּח וְהוּד יְסוּד נַחֲתִין.

וּכְלָהוּ דְפִיקִין לְגַבִּי שְׁכִינְתָא דְאִיהִי סְלֵם, דְּבִיָּה שִׁית דְּרָגִין, וְדַא לְפָא, וּבִיָּה מְלֶאכִי אֱלֹהִים סְלִיקִין וְנַחֲתִין, דְאִינוּן דְּפִיקִין דְּרוּחָא, מְאִינוּן שִׁית סְלִיקִין לְעֶשֶׂר, מְאִוְדַא י', וְאִינוּן קְשָׁר"ק קְשָׁר"ק קְר"ק, מְבַעַד דְאֵתְּפִלִּלוּ מִבְּעֶשְׂרָה זְכוּרוֹת וּבְעֶשֶׂר

והיא בלא נקודה שהן הן הדפיקין כידוע והיא כלולה מהם ומתנהגת אחריהם, ודרא בתראה תקינו נגדה גם כן והן עשר דעמידה וכמנהג הראשונים וכמו שאמרו כל הגאונים שבעמידה קשר"ק קשר"ק קשר"ק קר"ק, עד שרבינו תם ביטלה והעמיד למנהגנו, ודברי הראשונים הם עיקר כמו שבארתי שם בחידושי, ואלו הדפיקין גם כן ניכר בדפך דג' אלו האחרונים הן לא סלקין ולא נחתין אלא במקומם, ועיין בזה פרשת אמור צ"ט ק' סדרא קדמאה קלא נפיק כו' לגביה דאברהם כו', סדרא תניינא כו' ההוא קלא תבירא כו' לאתרא דיצחק כו', סדרא תליתאה קלא כו' לרישיה דיעקב כו', והני תלתא סדרין כלהו סדרא חד, סדרא אחרא קלא נפיק וסליק ונטיל לאברהם מאתריה ונגיד ליה לתתא כו', סדרא תניינא כו', סדרא תליתאה כו', והני כלהו סדרא אחרא תניינא כו', סדרא בתראה דבעי לסלקא לון לאתרייהו כו', והן גם כן באריכו כו', והיא בין חג"ת דסלקין ובין נה"י דנחתין דשם מקומה כידוע והעשירית דכלולין בה כל ג' הקוין אריכו ותבירו ותרועה והיא דפיקו בינונית:

מא. ודא יו"ד. רוצה לומר יו"ד דנמלא טל, דכליל לו"ד, ד"ו הנ"ל:

מב. עד דאתכלילו כו'. כי היו"ד הנ"ל דנמלא טל היא כלולה בכל הו"ק - שית דפיקין דפתחי לי כו': מג. בעשרה כו'. רוצה לומר ג' ברכות דלחש הן ג' דפיקין דחג"ת בג' קוין, וכמו שאומר לקמן ריש תיקון נ"ה דמלכות לשמאלא וזכרונות לימינא

לו. יו"ד כו'. והיא השביעית. בשבת יו"ד על ו', עטרת בעלה, ונעשית ז', תגא, אבל בימות החול כלילא בו וכמו שאומר לקמן בתיקון ל"ו עיין שם: לו. קווצותי אלין שית סטריין. רוצה לומר שית סטריין הנ"ל פתחי כו', דנקודה השביעית נמלא טל, וששה קצוות רסיסי לילה למהיב לנוק': לח. באריכו כו'. רוצה לומר שבדפך האדם שהוא ע"י רוח ניכר באיזה ספירה הוא, אם הוא באריכות הוא סימן התקיעה שמאריך הוא בחסד, ואם גם כן באריכות קצת ומשבר כעין שברים - בגבורה, ובמהירות - בת"ת, תרועה, וזהו אם הדפך סליק למעלה בדפיקו, ואם נחית לתתא הוא בנה"י גם כן באותן הסימנין הנ"ל, והן ששה דפיקות דרוח בו"ק, וע"י כך יכולין לידע באיזה אבר הוא חולה מו"ק, ובאיזה גפם, וכן הוא דפיקין דלבא וביד האדם הוא ניכר דפיקין. ואמר ואינון דפיקין כמוליך כו'. רוצה לומר לכן הדפיקין הן כמוליך כו' - לפי שהן מו"ק:

לט. בחסד גבורה תפארת כו'. שאין בין מים העליונים למים תחתונים אלא כמלא נימא, שחג"ת הן במקום בינה, ונה"י - במלכות, ובינה ומלכות הן ב' ההי"ן דעולה ויורד כמו שאמרו בכמה מקומות (וזה שאומר לקמן ב' בגין דשושנים כו' זרקת תרין וסלקא הנשרא ונחתא לקבל ו"ק הנ"ל ובהן ב' השושנים):

מ. ואינון שית סלקין לעשר. כמו שמפרש והולך ואינון קשר"ק כו'. והענין, כי ד' דפיקין הן דילה כנ"ל ובה אינון עשרה, והוא קשר"ק, ומן התורה אינן אלא ט' כי העשירית לית לה מגרמה כלום,

מלכיות ובְעֶשֶׂר שׁוֹפְרוֹת, תִּלְתִּין סְלִקִין מִתְתָּא לְעִילָא, וְתִלְתִּין נַחְתִּין מְעִילָא לְתִתָּא, וְסְלִקִין בְּלָהוּ לְשִׁתִּין, מִדְּשִׁית זְמַנִּין עֶשֶׂר, מִהַכּד סְלִיק דְּפִיקוּ בְּתִקְיָפוּ דַּגְבוּרָה בְּגִבּוּרֵי אִיהוּ דִּינָא תְּקִיפָא, כַּד סְלִיק דְּפִיקוּ וְאַתְאַרְךָ, מְרַעָא אַתְאַרְךָ דְּהָא מְטָה כְּלָפִי חֶסֶד.

מִוְקַם סְבָא מְאִינוּן מְאָרְי מְתִיבְתָּא, וְאָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, הָא סְמְנִין אֲלִין אִינוּן דְּמְרַעָא (דף סט ע"ב) בְּגִלוּתָא, כַּד דְּפִיקוּ אַתְקַצְר וְגִלוּתָא אַתְקַצְר, הָא מְטָה כְּלָפִי גְבוּרָה בִּי דִּינָא רְבֻרְבָּא, וּמוֹתְנָא קָא אַחְזִי לְמִשִּׁיחַ וּשְׁבָטִין, וּבְגִין דָּא אִוְמִיאַת הֵהִיא חוּלָה בְּגִלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל (שם ב ז), אִם תְּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ, דְּלָא יְהִי בְּמַהִירוּ, אֲלָא עַד שְׁתַּחֲפִין.

וְאִם דְּפִיקוּ אַתְאַרְךָ, הָא מְטָה כְּלָפִי חֶסֶד, מִוְעַל דָּא מְרַעָה בְּגִלוּתָא אַתְאַרְךָ, וְאִי דְּפִיקוּ אִיהוּ לָא אַרְיָךְ וְלָא קַצְר, הָא אַתְעַר רַחֲמֵי לְגַבֵּי חוּלָה בְּגִלוּתָא דְּאִיהִי לְבָא, וְלְגַבֵּי עַרְקִין דִּילָה דְּאִינוּן בְּנֵהָא יִשְׂרָאֵל, וְדָא אִיהוּ עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא, עֲלִיהִי אַתְמַר (ישעיהו נד ז) וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֲקַבְּצִיךָ.

מִחְוֵוּד כַּד דְּפִיקוּ אִיהוּ בְּתֵרוּעָה בְּמַהִירוּ, דּוּחְקָא בְּתֵר דּוּחְקָא, יִיתִי פּוּרְקָנָא,

שמלכות דאמה עצמה הוא מסטרא דאמא שהן ד"ו פרצופים בה"א, ודפומא דאמה אות ברית - ביו"ד דחכמה דבה כולא חד, וכמו שאומר לקמן בתיקון ל"ו עיין מה שבארנו בארוכה לשמאלא אית רוחא כו' והוא עטרה הנ"ל שהיא לבנה ואמר שם נהוריה סומק וחזור כחדא כו':

מה. כד סליק דפיקו כו'. נותן סימנין להבין החולה אם יתארך, או החולה כבד בדינא תקיפא: מו. קם סבא כו'. נותן סימנין לגלות אם הוא אריכו אז הוא בחסד כו', דבגלותא כי חולת אהבה אני: מז. ועל דא מרעה כו'. רוצה לומר שלא היא הגלות בקצף גדול ושיוכלו לסבול: מה. ועוד כד דפיקו איהו בתרועה במהירו כו'. רוצה לומר דגלותא הוא בתקיעה ושברים, פעם בקשיו - והוא מותנא לשבטין כמו בעשרה הרוגי מלכות וכן למשיח דסביל ולמשיח בן יוסף, ופעם הוא באריכו - מטה כו' (תרועה). והענין הוא לפי הדור - אם יכולים לקבל, ולפי הזכיות, ותרועה - הוא על חבלי משיח, דוחקא בתר דוחקא, כמו המעוברת שבעיבורה פעם סובלת צער ופעם

ושופרות באמצע (בחזרה הן נה"ו), והן בעמידה ובחזרה - ששה, ג' סלקין וג' נחתין וזה שאומר תלתין סלקין כו' ותלתין כו':

מד. שית זמנין עשר. והן ו"ק הנ"ל דסלקין לשתיין, ששים גבורים מגבורי ישראל, וכולא - יסוד כליל לון, וזהו יסוד - יו"ד, יו"ד דנמלא טל, דסליק כל אחד לעשרה והן ששים, ס' דיסוד, והדפיקין הן ו"ד כנ"ל, וזהו ענין היסוד כי האמה הוא סוד דיסוד, סוד ה' ליראיו, ע' אנפין כמו שאומר לקמן בתיקון כ"ט, וביה ויכלו ע"ב, וע' תיבין דקידוש, וע' לשון, ע' אנפין, כמו שאמרו ברעיא מהימנא פ' ויקרא כ' א' עיין שם בדבריו ואיהו ששים מסטרא דו"ק ס' וביה ב' נהורין חד נהיר לשית סטרין ותניינא לד', כמו שאמרו בזהר פרשת בראשית מ"א ב' היכלא כו' נציץ לתרין סטרין נהורא חד כו' לכל סטר עילא כו' נהורא תניין כו' ד' נהורין לד' סטרין. והענין, כי כמו שישוד כולל ו"ק, כן כולל גם כן השביעית, והיא גם כן כלולה מעשר (והן ו"ה, שהן ז', אלא שוא"ו - אות מפרק אחד, והיא - מב' פרוקים, ד"ו, וזהו סו"ד) וכן פומא דאמה בעצמה גם כן עשר - יו"ד דיסוד, אלא

מטוּעוּד הַהֵיא חוֹלָה דְאִיהוּ לְבָא, כַּד רוּחָא לָא נָשִׁיב לְגַבְהָ, דְאִתְמַר בֵּיה (בראשית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם, אִיְהִי לָא דְפִיקַת בְּעֶרְקִין דִּילָהּ, וְכֻלְהוּ חֲשִׁיבִין בְּגִלוּתָא כַּמְתִּים, וְאִתְמַר בֵּיהוּ (איכה ג ו) בְּמַחְשָׁכִים הוֹשִׁיבֵנִי עוֹלָם, וּבְגִין דָּא בְּגִלוּתָא אָנִי יִשְׁנָה, וְאִיְהִי חוֹלָה בְּגִלוּתָא, וְכַמְה אֲסִינן תְּלַמְדֵי חֲכָמִים קָא מִשְׁתַּדְּלִין לְגַבְהָ, בְּכַמְה בּוֹסְמִין וְרִיחִין דְּשׁוֹשְׁנִים תְּפוּחִים וְאַגְוִזִים וְרַמּוֹנִים, יוֹלָא אִתְחַזְּרַת רוּחָא לְגַבְהָ בְּהוֹן בְּגִלוּתָא בְּמַרְעָא דִּילָהּ, וְלָא דְפִיקוּ אִתְחַזְּרַת לְגַבְהָ, עַד דְּיִיתִי רַעִיא מְהִימְנָא רַחִימוּ דִּילָהּ, דְאִתְמַר בֵּיה (שיר ב טז) הַרוּעָה נִא בְּשׁוֹשְׁנִים, נִבְרָאִיתִי לָהּ תְּפוּחָא, נִגְוָשִׁי לְחוּטְמָא, וְיִוְאַרְחָא בֵּיה, וְאַשְׁתַּמוּדְעַת לְגַבְיָהּ, הִדָּא הוּא דְכַתְיִב (איכה א טז) מִנְחָם מְשִׁיב נֶפְשִׁי, מִיַּד חֲזַרְתָּ רוּחָא וּדְפִיקוּ לְגַבְהָ. ע"כ הַקְטַע שֶׁהַבֵּאנוּ מִדֶּף סֵט מִתִּיקוֹן עֶשְׂרִין וַחֲמֵשָׁא.

המשך הגהה דף נה ע"ב באמצע תיקונא עשרין וחד (וילנא דף נג ע"א)

נִהוּ עֲנוּיָא דְשְׁכִינְתָא אַף עַל גַּב דְאִיְהִי בְּתַלְתָּ סְטָרִין, בְּתַקִּיעָה דְאִיְהִי דִינָא רַפִּיא רַפִּיָּה, וּבְשִׁבְרִיִּים דְאִיְהוּ דִינָא קְשִׁיא דְגַ"ש גְּבוּרָה, לִית לָהּ עֲנוּיָא פְּעֻנְיָא דְבַעֲלָה דְאִיְהוּ תְרוּעָה, שְׁלֵשֶׁלִּית, יוֹרְזָא זְמַלָּה אִין קוֹל עֲנוּת גְּבוּרָה (שמות לב יח) דָּא שְׁבְרִיִּים, וְאִין קוֹל עֲנוּת חֲלוּשָׁה דָּא תַקִּיעָה, אֶלָּא קוֹל עֲנוּת אֲנָכִי שׁוֹמֵעַ דָּא

בתקיעה כו' בשברים כו' אבל נראה שחסר כאן, ורוצה לומר ענויא דפיקו דילה הוא בתלת סטרין כמו שאומר לקמן ס"ט א' דהיא חולה מהן וצועקת אליהן כי חולת אהבה היא:
 נו. ורזא דמלה אין כו'. רוצה לומר ענות גבורה הוא במצוות לא תעשה, ושל תקיעה הוא במצוות עשה ותרועה דבעלה הוא בתורה ועיין לקמן ע"ט ב' ובמעשה העגל היא אתרחקת ואמר משה רבינו עליו השלום דהענות הזה אינו במצוות עשה ולא תעשה אלא בביטול התורה ופריקת עול מלכות שמים וכמו שכתוב התפרקו, וירא העם כי פרוע הוא כי פרעה כו', וכן הערב רב עשוהו שהן מסטרא דדעת בחושבן שלהם, קליפה דשאר וחמץ בסטרא דאמצעייתא, לא מסטרא דאומות מסטרא דעשו וישמעאל מימינא ושמאלא ולכן נגזר הגלות אז עליהם וכמו שאומר לקמן ע"ט ב' וזה שאומר אע"ג דשכינתא אייה בענויא מימינא ומשמאלא לית ענויא כענויא כו' ואמר ובג"ד אשרי העם כו' רוצה לומר יודעי תרועה, נאמר יודעי, דדעת הוא תרועה:

בנייחא לה ובלידה חבלים יאחזון לה, חבל בתר חבל, וכן בחבלי משיח - סימן הלידה, וכמו שאמרנו (ברכות ו ע"ב) אגרא דכלה דוחקא ועיין בזהר פרשת בלק קצ"ט ב':
 מט. ועוד היא חולה כד כו'. רוצה לומר דלא עסקין באורייתא וקבלה, כמו שאומר לקמן בתיקון ל' ע"ו ב':
 נ. ולא אתחזרת כו'. דורוח אלקים כו' הוא רוחו של משיח שהוא רעיא מהימנא:
 נא. בשושנים. תרין כחדא - בית ראשון ושני כמו שאומר למטה דאומי דלא ייעול בדא כו':
 נב. ואייתת לה תפוח. הוא דרגא דחג"ת בג' גוונים וכמו שאומר באידרא רבה קל"ג ב' והוא דרגא דרעיא מהימנא וזה שאומר ואשתמודעת לגביה שמכרת מיד בוי:
 נג. ושוי לחוטמא. כמו שכתוב (שה"ש ט ז ט) וריח אפך כתפוחים וכמו שאומר בתיקון כ"ו:
 נד. וארח ליה. כמו שכתוב (ישעיהו יא ג) והריחו ביראת ה', שיראת ה' מריח על ידו:
 נה. וענויא דשכינתא כו'. משום דקאמר למעלה

תְּרוּעָה, דְּסֻלְקָא בְּעִנּוּיָא דָּא בְּתַר דָּא כְּתוּרָעָה, וּבִגְיִן דָּא אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה (תהלים פט טז), אִף עַל גַּב דְּשְׂכִינְתָּא אִיְהִי בְּעִנּוּיָא מִימִינָא וּמִשְׂמָאלָא, לִית עִנּוּיָא כְּעִנּוּיָא דְּבַעְלָה, תְּרוּעָה נִדְּאִיְהִי תוֹרָה עִי"ן אֲנִפִין, וְאִיְהִי תְּרוּעָה דִּלְיָה, וּבִגְיִן דָּא אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה.

דְּבַר אַחַר, קוֹל עֲנוֹת אָנְכִי שׁוֹמֵעַ (שמות לב יח), נִחְדָּא אִיְהוּ עִנּוּיָא דָּאנְכִי שׁוֹמֵעַ, דָּאִיְהִי צְוּוּחַת בְּכָל יוֹמָא לְמַעְלָה, הִיא וּבִנְהָא, וְקָרְאן לִיה תְּרִין זְמַנִין עָרְב וּבִקְרָ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְיִסְוֹכַל בַּר נֶשׁ דָּאִית לִיה עִנּוּי מִשְׂכִינְתָּא, דָּאִיְהִי עִנּוּיָא בְּגִלוּתָא, רְחִיקָא מִן בְּעַלְהָ, וְקָרְא לִיה בְּכָל יוֹמָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דִּיהָא נְחִית לְגַבְהָ, וְדָאִי עֲלִיהָ אֲתַמַּר קוֹל עֲנוֹת אָנְכִי שְׁמַע, סְקוֹל דְּעִנּוּיָא דְּהָאִי עִנּוּיָא אָנְכִי שְׁמַע. ע"כ.

דף מב ע"ב באמצע תיקונא עשרין וחד (דפוס וילנא דף נד סוף ע"א)

וְעוֹד קָרְנֵי פְּרָה נֶצַח וְהוֹד, בְּהֵם עַמִּים נִנְגַח יְחַדְדִּי (דברים לג יז), קָרְנֵי רָאם חֶסֶד גְּבוּרָה, דִּיעֲבִיד בְּהוֹן קָרְבָּא בְּעַמְלָק, וְיִמְחִי לִיה וְלִזְרָעִיה מִן עֲלָמָא.

סא וּבִגְיִן דָּא יְהוּ"ה כְּגִבּוֹר יֵצֵא (ישעיה מב יג) מְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה, יְרִיעַ בְּתוּרָעָה, (וילנא נד ע"ב) יִצְרִיחַ בְּשַׁבְרִים, עַל אוֹיְבֵי וְיִתְגַּבֵּר בְּתִקְיעָה בְּהִיהוּא זְמַנָּא כָּל סְפִירָן

ס. קול ענויאה דהאי עניא. רוצה לומר של זה העני הצועק בשבילה, ונקרא עני - דסובל ענויאה דילה, והוא מרכבה דילה:
 סא. ובג"ד ה' כגבור כו'. ואמר יריע בתרועה כו', דאף דתרועה בת"ת ותקיעה בחסד מכל מקום כולם מסטרא דגבורה, דכל התשר"ת הן מסטרא דגבורה, שלכן הן בראש השנה ולעתידי לבוא, וזה שאומר בההוא זמנא כל ספירין כו'. ואמר ושמא דיוד כו' שהן עשר אותיות, שהן דעשר שופרות תשר"ת תשר"ת, ועיין מה שנבאר לקמן בתיוקון כ"ה ואמר ואפילו מלאכים דלעילא וישראל לתתא כמו שכתוב (ישעיהו כד כא) 'פקוד ה' על צבא מרום במרום ועל כו' והן שתי מלחמות שישראל לתתא ילחמו כמו שאומר לקמן עמים ינגח יחדו וכן הוא המלחמה למעלה כמו שכתוב (דניאל י כ, כא) ואני יוצא והנה שר כו' כי אם מיכאל שרכם, ובעת ההיא יתגברו ישראל לתתא ומלאכים דילהון לעילא ואמר בזוהר פרשת פנחס רי"ד ב' פתח ואמר חשף ה' את זרוע קדשו דא דרוע חדא דביה תליא ישועה דביה תליא נוקמא

נו. דאיהי תורה שבעין אנפין. רוצה לומר זהו תרועה - תורה ע', ולכן נקרא גם כן דעת - דת ע', כמו שכתוב מימינו אש דת, שהן שלשה סטרין: ימין ואש ודת:
 נה. דא איהו ענויאה דאנכי. רוצה לומר זה שאומר אנכי שומע, ורוצה לומר אנכי ה' אלקיך הוא יחוד השם וכמו שמפרש והולך דאיהי צווחת בכל יומא לבעלה כו' שמע ישראל שהוא יחודו יתברך. ואמר משה רבינו עליו השלום דאנכי שומע ההיא צווחה דעניה הזאת שהיא עתידה למצעק לקב"ה דיחות לה דאתרחקת מבעלה וכמו שמפרש והולך דאיהי עניא בגלותא כו' וקרא ליה כו', ופשטא דקרא אנכי שומע - דהוא שמע קולה דהוא ענויאה דבעלה, דעת, דאתרחקא מיניה:
 נט. וכל ב"נ דאית לי כו'. רוצה לומר שסובל ענויים בשבילה וצועק שמע ישראל בשבילה וכמו שמפרש והולך אז הקב"ה שומע לו וכמו שבארנו למעלה, אם תפלתו בשביל השכינה אז נענה וזה שאומר וקרא ליה כו' דיהא נחית כו' עליה אתמר קול כו', רוצה לומר דהקב"ה שומע לו:

נטלין מגבורה, ושָׁמָא דְיִוֵּד ה"א וא"ו ה"א, וְאַפִּילוּ מְלֹאכִים דְלְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל דְלִתְתָא.

וּלְבַתֵּר דְנָטִיל נּוֹקְמָא מְנִייהוּ, יִתְמַלָּא רַחֲמִין עַל יִשְׂרָאֵל, סְבִיבֵי דִּיהָ נָטִיל נּוֹקְמָא מְעַמְלֵק, לֹא יְתִיב בְּכַרְסֵיאָא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְנָטִיל נּוֹקְמָא מְבַנֵּי עֶשׂוֹ, יִיְתִי לְפִיִּסָא לְאַיְלָתָא, סְגִוְיָהּ גְעֵי"א וּבּוּכָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ירמיה לא יד) רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ, עַד דְאֹמֵי לָהּ קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַעְבְּרָא לֹוֹן מְעַלְמָא, וְיִקְטוּל בַּהוֹן, עַד דְיִצְטַבַּע יִמָּא מִן דְמַהוֹן, וְיִקְטוּל בַּהוֹן עַד דְיִתְפַּרְנְסוֹן מְנַהוֹן חִיּוֹן בְּרָא סְדִיתְרֵי עֶשׂוֹר חֲדָשִׁים, וְעוֹפִין דְשִׁמְיָא שְׁבַע שָׁנִין.

סְהוּעוֹד גְעֵי"א, תְּלִשָׁא, אֲזִלָּא גְרִי"ש, סְגִוְיָא בְתַרְעוּעָה וְיַהֲיִב בַּהוֹן חֲנֵק, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה לד יא) וְנָטָה עָלֶיהָ קוֹ תְהוֹ וְאַבְנֵי בַהוּ, תְּלִשָׁא בְשָׁבְרִים סְדִיתְ"ל א"ש כְּגוֹוֹנָא דָא, ת"ל דָא סְקִילָה, א"ש דָא שְׂרִיפָה, אֲזִלָּא גְרִי"ש סְחִבְתְּקִיעָה, דְאִיהוּ פְרוּמְחָא לְקַטְלָא לֹוֹן בְּהַרְגָּ. (הפיסקה שלשלת וכו' עברה לקמן מג ע"א)

סְטִישׁוֹפֵ"ר הוֹל"ךְ, פֶּסֶק, מְק"ף, קָלָא דְשׁוֹפְרָא סְלָקָא בְתַרְעוּעָה, לְעוֹרֵר עַלְיָהּוּ קוֹל תְּרוּעַת מְלַחְמָה, וְדָא שׁוֹפֵ"ר הוֹל"ךְ, פֶּסֶק דָא שְׁבָרִים דְעֵבִיד לֹוֹן פֶּסְקוֹת

ישר והוא קו תהו דחנק ועיין בזוהר פרשת בראשית י' ב' בענין תהו ובהו שהם חנק וסקילה, וחושך ורוח - שריפה והרג, ארבע מיתות בית דין וכאן לא קאמר אלא קו תהו:
 סו. תל דא סקילה. תל הוא אבן, אבני בהו, סקילה:
 סח. בתקיעה דאיהו כרומחא כו'. דרומחא צורת אזלא בעקמומית קצת ובראשו כעין חזיינא וזה שאומר למטה שהוא כצורת רביע:
 סט. שופר הולך כו' סלקא בתקיעה לעורר כו'. רוצה לומר שופר הולך הוא בתקיעה, הולך בישר כעין תקיעה, ורוצה לומר דכאן מפרש תקיעה על המלחמה, ושברים על הדינים שעושה בהם הרג ואבדן, ותרועה על המיתה, ולמעלה פירש כולם על המיתה, בארבע מיתות בית דין, ושם בלא מלחמה, ומה שאמר כאן קול תרועת מלחמה - תרועת לאו דוקא, ולשון הקרא נקט אבל ההתעוררות הוא בתקיעה, קול ישר:
 ע. פסק דא שברים. דשברים פוסק התקיעה לכמה קולות:

דביה תליא פורקנא ולמה למיקם לכנסת ישראל מעפרא ולקבלא לה לגביה לאזדווגא כחדא וכד האי אתער כמה דחילו שריא בעלמא כו' ולבתר אתא ימינא לחבקא כדיון חדוותא שריא בעלמא כו', וזה שאומר ולבתר דנטיל נוקמא כו':
 סב. וקדם דנטיל כו'. כמו שכתוב כי יד על כס כו':
 סג. ואיהי געיא ובוכה כו'. ורוצה לומר זהו טעם געיא תלשא אזלא גריש, ויתלוש הפלחי כוכבים ויגרש כמו שאומר לקמן:
 סד. י"ב חדשים. כמו שאמרו (משנה עדיית ב') משפט גוג ומגוג י"ב חדש, ואמרו שנאמר (ישעיהו יח ו) וקץ עליו העיט וכל בהמת כו', ואמר ועופא דשמיא כו', הן שבע שנין שנאמר ויצאו יושבי הארץ כו' ובערו בהם אש שבע שנים וכתוב שם ואתה בן אדם כו' אמר לצפור כל כנף ואכלתם כו':
 סה. ועוד געיא. מפרש והולך שאר הטעמים, והכל בשופרות, דטעמים הם מאני קרבא עם החויה כמו שאומר לקמן וכתוב וכי תבואו מלחמה על הצר הצורר והרעותם כו', ובוזה ונושעתם מאויביכם אע"ג דכתיב חצוצרות:
 סו. געיא בתרועה ויהיב בהו חנק. געיא הוא יק

וְקִטְרִין (נ"א וקרטיץ או וקרעיץ), ע"א וְדָא מַכַּת חֶרֶב וְהָרַג וְאֶבְדֹן, ע"ב מִקֵּץ תְּרוּעָה דָא חֲנֻקָּה, וְדָא אֵיהוּ הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד (שמות יט ט), מְאֹד דָּא מוֹת ע"ב דְּאֵתְתַקֵּף עֲלֵיהֶּוּ, כְּגוֹוֵנָא דְּמַתָּן תּוֹרָה.

עֲדוּעוּד אֲזִלְ"א גְרִי"ש, שְׂכִינְתָא אֲמַרְת לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, גְרַשׁ הָאֲמָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ (בראשית כא י) אֲלֵיךְ עֲרַב רַב, (ש"א כו יט) דְּגֵרְשׁוּנֵי מְהִסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת יְהוּ"ה, גְרִישׁ לֹן מִן עֲלֵמָא דִּין וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְלֵא יְהֵא לֹן חוֹלְקָא עִם יִשְׂרָאֵל, שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ רְבִי"ע, שְׁנַיִ גְרִישֵׁי"ן, שְׁלֹשְׁלֹת, בְּהֵוּא זְמַנָּא נְטִיל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רוֹמ"ח, דְּאֵיהִי רִמ"ח תִּיבִין דְּאֵית בְּקִרְיַת שְׁמַע ע"ה וְשִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא, וְבָהּ (במדבר כה ח) וַיִּדְקַר אֶת שְׁנֵיהֶם, דְּכַר וְנוֹקְבָא, דָּא סַמָּא ל' וְנַחֲשׁ, (דף מג ע"א) וְרְבִי"ע דִּיחֻדָּא דְרוֹמ"ח. ע"שְׁנַיִ גְרִישֵׁי"ן, תְּרִיךְ לֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִן שְׁמֵיָא וְאַרְעָא.

(פיסקה זו היתה לעיל מב ע"ב) שְׁלֹשְׁלֹת לְמַתְפֵּשׁ לֹן אֲסוּרִין בְּבֵית אֲסוּרִין דְּמִלְכָּא, כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (תהלים קמט ה) לְאֲסוּר מְלִכֵיהֶם בְּזִיקִים וְכו', בְּהֵוּא זְמַנָּא שְׁקַר הַסּוֹס לְתַשׁוּעָה וְכו' (תהלים לג יז), ע"ד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רְדִיף אֲבַתְרִייהוּ, וְנְטִיל

ארבעה טעמים, ורוצה לומר אזלא גריש - הולך וגריש אותה, מדה כנגד מדה שגרשוני מא"י בגלות כמו שמפרש והולך אלין ע"ר דגרשוני כו' והן בנוי דלילית שהיא שפחה בישא, גרש את האמה כו', והגאולה לא יבוא עד שיתמחו הערב רב מעלמא כמו שאמרו בזוהר פרשת בראשית בארוכה. וזה שאומר בההוא זמנא נטיל כו'. כנ"ל ורוצה לומר זהו שופר הולך רביע וכמו שמפרש והולך, ורביע דומיא דרומת, ואמר וידקר את שניהם רוצה לומר רובע ונרבע, וזהו רביע וזה שאומר דכר ונוקבא דא כו':
 עה. ושית תיבין כו'. רוצה לומר זהו הוא"ו שברומח, ושתי בחינות בפסוק זה דקריאת שמע ויחודא כמו שבארנו במקום אחר בארוכה:
 עז. שני גרישין כו'. רוצה לומר מן שמיא וארעא הן שני גרישין כי דכר ונוק' הן נאחזין בשמים וארץ ולכן צריך לשני גרישין:
 עז. דקב"ה רדיף לון כו'. רוצה לומר דרביע ושני גרישין ושלשלת הן שלשה דינין: דגרישין רדיף, ושלשלת תפיס, ורביע קטיל לון. ואח"כ אמר ורביע כו' אינון תקיעה כו' שהן גם כן תר"ת,

עא. ודא חרב כו'. הכל במכה ולא במיתה עד תרועה כמו שמפרש והולך:
 עב. מקף תרועה דא חנק כו'. רוצה לומר מקף הוא חנק, שמקיף הצואר כמו שאומר לעיל נ"ח ב' מקף והולך אינון ה"ה חד מקיף לה כו', ורוצה לומר שהוא המות דחניק ליה ולזה אמר מקף תרועה ולא קאמר דא תרועה דאין ראייה שהוא תרועה אלא דממילא הוא כך, דתקיעה בחסד הוא רק מלחמה, ושברים שהוא בדין - הוא מכת חרב והרג כו' שהוא קשה ממות וכמו שאמרו (בבא בתרא ח ע"ב) כל המאוחר בפסוק זה קשה מחבירו, ואמר ודא איהו הולך רוצה לומר הולך בתקיעה כנ"ל שופר הולך וחזק, שברים דהוא בגבורה חזקה, ומאוד - זו מות והוא בתרועה כנ"ל, ומאוד זו מות כמו שאמרו והנה טוב מאוד ואמרו מאוד כו' (בראשית רבה ט):
 עג. דאתקיף עלייהו כו'. רוצה לומר לעתיד לבוא כמו במתן תורה, דאתקיף רוצה לומר וחזק, שהמיתה יהיה קשה עליהם, וזהו שברים מכת חרב כו' שאף המיתה שבהן יהא חזק:
 עד. ועוד אזלא גריש כו'. עתה מפרש והולך עוד

לֹון בְּשִׁלְשָׁלֹ"ת עַל צְוֹאֲרֵיהוֹן, וּלְבִתֵּר קָטִיל לֹון בְּרוּמְחָא דְאִיהוּ רְבִי"ע, בְּקִדְמִיתָא תְרִיךְ לֹון, וּלְבִתֵּר רְדִיף אֲבִתְרִייהוּ וְתַפִּיס לֹון, וּלְבִתֵּר קָטִיל לֹון.

וְרְבִי"ע, וְשְׁנַיִי גְרִישִׁי"ן, וְשִׁלְשָׁלֹ"ת, אֵינֹון תְּקִיעָ"ה שְׁבָרִי"ם תְּרוּעָ"ה, עַחֲשָׁבְרִי"ם שְׁבַר (שְׁמוֹת כג כד) תְּשַׁבֵּר מִצְבוֹתֵיהֶם, אֲלִין דְּאִתְמַר בְּהוֹן (אִיּוֹב א ו) וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל יְהוָה, בְּדִינָא עַל שְׁכִינְתָא וַיִּשְׁרָאֵל, דְּאִתְמַר בֵּיהּ וַיָּבֹאוּ גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכֶם, דָּא סְמַא"ל דְּאִתָּא לְקַטְרֵג עַל בְּנוֵי דִישְׁרָאֵל, וְלִדְוֹן לְשְׁכִינְתָא, וְכִיּוֹן דְּהוּא בְּעֵי דִינָא עַל שְׁכִינְתָא וּבְנוֵי, כְּאֵלוּ קִימִין עֲלֵיהּ, תְּרוּעָ"ה בְּהּ (תְּהֵלִים ב ט) תְּרוּעָם בְּשִׁבְט בְּרוּל, תְּקִיעָ"ה וְהוֹקַע אוֹתָם לִיהוָה נִגְדַּה הַשָּׁמַשׁ (בְּמִדְבָר כה ד), עִטְוִשׁוּפֵר אִיהוּ קְלָא, מְנִיָּה נִפְיָק קְלָא בְּתִקְיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה, פְּתִקְיעָה מִן מוּחָא, שְׁבָרִים מְלַבָּא, כְּמָה דְּאִתְ אֲמַר (תְּהֵלִים נא יט) לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה

דריש הלשון תביר - שברים, וכן גגונו, ושהוא למטה מהתיבה וכמו שאומר שם וחד מאיך לה בשברים כו', ושלשלת אע"ג דהוא ממוצע מכל מקום הוא למעלה בסוד שם של ע"ב - ויט בישר, וכמו שאמרו בזוהר, ושלשלת בצורתו שלשה קוין ועשוי כעין שלשלת וכמו שבארנו שם שלשלת דא תרועה קשורא דתרווייהו דיוקנא דשורק דלתתא כו', ושלשלת לשון הקושר יחד העשוי לכפיתה שני דברים יחד:

ע. שברים שבר כו'. עתה דריש ואזיל לשון תש"ת עצמן, שמרמז על המלחמה, ואמר שברים שבר תשבר והוא שני גרישין שבר תשבר, ומפרש מצבותיהם אליו כו' להתיצב כו' ומפרש על ה' דרוצה לומר דעל ה' ונגדו קיימין כמו שמפרש והולך וכיון דהוא בעי כו' ובשברים נשבר מצבותיהם ואמר עט. ושופר איהו קלא כו'. רוצה לומר זהו שופר הולך רביע כו' שהשופר הוא דמניה נפקי כלהו וכוללם כולם:

פ. תקיעה מן מוחא. עתה מפרש האיך הם בגופא ואינון מוחא כו', דהן כלל הגוף, חש"ח, אמ"ש הכולל הכל, וכן נר"ן כמו שאומר למטה ועוד נשמתא כו', והן שורין בהן כמו שמפרש והולך, נשמתא - במוחא, נפשא - בלבא כו', וכידוע, וכמו שאומר לקמן, כמו שהכלל בשלשה ברוחב - בשלשה קוין, כן הוא באורך, ועיין בזוהר פרשת בשלח נ"ג א' עיין שם היטב, וכן האבות וכידוע

ומפרש כאן תשע שופרות - שלש פעמים תר"ת, תשעה תקיעות של תורה, ולכך קאמר בכל אחד שופר הולך, ובראשון קאמר געיא שהוא קול שופר ועיין לקמן תיקון כ"ה דקאמר עשר דפיקין שהן עשר שופרות והן תש"ת תר"ת תשר"ת, וכן קאמר בכמה מקומות וכתבנו שם שהעשירית היא של מלכות הכולל תשע ספירות שעליה שלוש פעמים שלוש, העשירית הוא שופר הולך השני של רביע כו' וכאן הוא תשר"ת וזה שאומר לקמן ושופר איהו קלא מניה נפיק כו' ועיין מה שבארנו שם (הוא אזילא גרש דשכינה מבקשת גרש האמה כו' רביע כו' הוא לבעלה) (כל זה המוסגר נמחק בכ"ק) שהקב"ה עושה בהם דין, והן תשעה מיני דינין: שלשה בדיני ממונות, בית דין, ושלשה של מלחמה, ושלשה דכאן, ואחת הכוללת, והכל בשופרות כנ"ל ורביע בתקיעה בחסד עיין לקמן נ"ה א' תנועה דסליק לה לגבי בעלה דא רביע כו'. מאי בימינך דא גדולה כו' חד סליק לה בתקיעה כו' וכן שלשלת בתרועה שם אלא דשם קאמר על התביר דהוא שברים וכאן קאמר על גרישין דהוא שברים, והוא דוגמת הנקודות, דשב"א הוא שברים כמו שאומר לעיל תיקון י' כ"א א' בה אתקרי שבא תביר ובה שבר תשבר מצבותיהם, וחולם דוגמת רביעי, ושורק דוגמת שלשלת כמו שבארנו שם ושם, והן אחת ושתיים ושלש, חג"ת, ובנקודות הוא בנקודות, וכאן הוא בקוים לבד הרביעי, ולפיכך גרישין דוגמת שבא - שברים, ושם

וגומר, דא איהו זבחי אלהי"ם רוח נשברה, קלא תרועה מכנפי ריאה, פא וכלהו אתכלילו בקנה, ואתעבידו קול ובפומא דבור.

פב וְעוֹד נִשְׁמָתָא וְרוּחָא וְנִפְשָׁא דְבַר נֶשׁ, פג אינון תקיעה שבירים תרועה, נפשא בלבא ודא שבירים, כמה דאת אמר לב נשבר ונדפה, נשמתא כמוחא ודא תקיעה, רוחא בכנפי ריאה, דנשיב על לבא דאיהו נור דליק, ואם לאו הוה דליק פל גופא, פד ורזא דמלה כנפי יונה נחפה בפסך וגומר (שם סח יד), ורוחא כליל מאשא ומיא, ובגין דא איהו תרועה, ועליה אתמר (שם פט טז) אשרי העם יודעי תרועה, פה בגין דנשמתא איהי נשמת חיים, בינה דנטלה מחכמה, נפש מלכות תבונה, רוח תפארת, ואיהו דעת כליל תרוייהו, פו עליה אתמר (משלי כד ד) ובדעת חדרים ימלאו. ע"כ.

דף נא ע"ב באמצע תיקונא עשרין וחד (וילנא - דף נח ע"ב)

פו בתקיעה הוא קלא ארוך בנגונא, עד דהוה סליק ליה לגבי ימינא דאיהו חסד.

פה. בגין דנשמתא כו'. רוצה לומר לכך כתיב דעת אצל תרועה, דת"ת הוא דעת והוא תרועה וקאמר אשרי גם כן דוקא על התרועה, משום דת"ת כלול כלא כמו שמפרש והולך תפארת כליל כלא כו' ולכן אשרי כו'. ומפרש והולך שכל העשרה דרגין - עשר ספירות - נכללין בשלשה, בחכמה ובתבונה ודעת וכמו שאמרנו בזוהר פרשת שמות ודעת הוא האמצעי בין חכמה ותבונה וכליל שניהם ולפיכך כלל כלא, ואמר נשמת חיים בינה דנטלא מחכמה, נשמת - נשמה ודאי ובינה, וקאמר חיים לשון רבים דקאי גם כן על חכמה וכמו שאומר לקמן פ"ו ב' ותרוייהו כי חיים הם כו', וזהו ראייה דבינה כוללת חכמה והוא על שם דנטלא מיניה, ואמר נפש מלכות תבונה, דמוחא ולבא הן דכר ונוק' כמו שאומר לקמן בתיקון כ"ד לב כו' שמור, ומוחא - זכור, ועיין מה שבארנו שם בארוכה וזהו חכמה ותבונה, דו"ג, והרוח מכנפי ריאה - מכריע בנתיים, הסולם ביניהם, והוא נקרא דעת בין חכמה ותבונה וזה שאומר רוח תפארת ואיהו כו':

פו. עליה אתמר ובדעת כו'. שהרוח ממלא כל חדרי האדם שכל אברי האדם ממולא מרוח ע"י הגידים דופקים:

פו. בתקיעה הוה קלא אריך כו'. רוצה לומר דנגונא אריך הוא בתקיעה וקצר בשברים ועיין לקמן

בסוד שלש סעודות דשבת, של אברהם - בשלשה ראשונות שהן חסדים - סעודות שחרית, ויצחק - בנוק', מדת הדין, ויעקב - בזעיר, ולכן הקרא אז תתענג חשיב כסדר האבות וכמו שבארנו במקום אחר, וזה שאומר תקיעה מן מוחא, ג"ר, שברים מלבא - נוק', ועיין מה שבארנו בתיקון כ"ה בארוכה, ומביא ראייה על שברים דכתיב לב כו', רוח נשברה:

פא. וכולהו אתכלילו בקנה ואתעבידו כו'. רוצה לומר דכולם נכללו בקול ודבור, ורוצה לומר בקול ודבור של תפלה דהוא קרבא דחויא כמו שאומר לעיל סוף תיקון י"ג, כי בקול והבל הן שלשה יסודות אמ"ש כידוע, והן מים - ממוחא, אש - מלבא, רוחא - מריאה, והכל בקול ודבור ולכן הקרבא שהוא בתש"ת הוא בקול ודבור וכן בקול ודבור של תורה כמו שאומר לעיל נ"ב ב' בארוכה: פב. ועוד נשמתא כו'. הכל אחד כמו שמפרש והולך דנשמתא במוחא כו':

פג. אינון תקיעה שברים תרועה. כנ"ל תקיעה מן מוחא כו':

פד. ורזא דמלה כו'. רוצה לומר דכנפי ואברותיה קאי על כנפי ריאה, וכתיב בכסף וירקרק שהן שני דרגין, חו"ג, והוא ראייה שהוא בתרועה - ת"ת שכולל שניהם וזה שאומר רוח כליל מאשא ומיא ובגין כו':

בשְׁבָרִים הָיָה סְלִיק קְלָא דְנְגוּנָא לְגַבֵּי גְבוּרָה, פִּיחְתָּמֵן י"ה בְּמִינָא וּשְׁמָאֲלָא, וְהָיָה נְחִית מְנִיָּה בְּחֻדָּה חֲכֻמָּתָא וְעוֹתָרָא, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ הַרְוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, לְהַעֲשִׂיר יִצְפִּין. בְּתוֹרְעָה הָיָה סְלִיק קְלָא דְנְגוּנָא לְגַבֵּי עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, פְּטוּהוּ נְחִית מְנִיָּה מְלָכָא לְגַבֵּי פְלָה צְדָאִיָּהי קוּל דְמָמָה דְקָה, צִבְהָהוּא זְמָנָא יִתְעָרוּן כָּל מִינֵי נְגוּנָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים קג ג) הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר, הַלְלוּהוּ בְּתוֹף וּמַחּוֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִינִים וְעוּגָב, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה.

שׁוֹפָר אִיָּהי שְׁכִינְתָא עֲלָאָה, תַּקַּע דִּילָהּ שְׁכִינְתָא תַתָּאָה, דְאִתְמַר בֵּה (בראשית לב כו) וַתַּקַּע כֹּף יַרְךָ יַעֲקֹב בְּגִלּוֹתָא, בְּהָהוּא זְמָנָא סְלָקָא מִן גְּלוּתָא בְּשׁוֹפָר גְּדוּל, וְאִתְקַרְיָאָת תַּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל לְחֻרוּתָנּוּ. ע"כ.

דף מה ע"א באמצע תיקונא עשרין וחד (וילנא - דף נט ע"ב)

נְחֵשׁ אִיָּהוּ קְטְרוּגָא דְלָבָא, וְעֲלָה אִתְמַר אֲפִילוּ נְחֵשׁ כְּרוּף עַל עֲקָבוּ לֹא יִפְסִיק, אֲבָל עֲקָרְב פּוּסֵק, שְׂרָף אִיָּהוּ מְרָה קְטְרוּגָא דְמוֹחָא, בְּגִין דְמְרָה אִיָּהי שְׂרִיפַת כָּל גּוּפָא. צבבגין דא תקיעה שְׁבָרִים וְתוֹרְעָה אֵינּוּן תְּבִירוּ דְלֵהוּן, וְעֲלִיָּהוּ אִתְמַר (תהלים פט טז) אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יִהוּ"ה בְּאוֹר פְּנִיָּה יִהְלְכוּן, מֵאֵי פְּנִיָּה אֵלִין תַּקִּיעָה שְׁבָרִים וְתוֹרְעָה, דְאֵינּוּן תַּקִּיעָה חֻוּרוּ דְאִנְפִּין, שְׁבָרִים סוּמְקוּ דְאִנְפִּין.

לבד הראשון, והראשון הוא שופר מלכות דכוללת הכל, ומתערין ביה בראש השנה ולעתיד לבוא ביום ההוא יתקע כו', וביה יתערוון כל מיני נגונא, והראשון הדעת - מלכא לגבי כלה בנבל כמו שמפרש והולך, ועמו יתערוון כל מיני, דכיון דהדעת נחית - כלהו נחיתין עמיה וכלהו מתערוין עמיה, דכל האברים מתערוין עמיה ועיין במדרש הנעלם ריש פרשת לך לך, ותקע שופר מפרש והולך דהיא שכינה תתאה, תקע של שופר, והיא סלקא באימא עילאה, וזה שאומר בההוא זמנא סלקא ורוצה לומר דלכן נאמר בתקע שופר:

צב. בג"ד תקיעה כו'. כנ"ל מ"ג א' וכבד דהוא אל אחר - בתרועה כו', וכן האומין שהן בכבד ומרה, וערב רב שהן בטחול, הן גם כן מתעברין בתשר"ת כמו שאמרו בזוהר ועיין בזוהר פרשת פנחס רל"א ב' וכדין כל ישראל בעאקו ונטלי שופר כו' ושם רל"ב א' נטלין שופר כו' בתרועה ותקיעה ושברים אתבסם כו':

בתיקון כ"ה ומה שנבאר שם:
פח. דתמן י"ה כו'. קאי אשניהם, תקיעה ושברים, ולכן נחית חכמתא ועושרא וכמו שמפרש והולך הרוצה כו', ועיין מה שבארנו על פסוק יברכך כו' וכמו שאומר בספר יצירה פ"ד:
פט. והוה נחית מנייה מלכא כו'. רוצה לומר הדעת שהוא בת"ת והדעת הוא משך הזרע, וידע אדם כו' - והוא זרע, וזה שאומר לגבי כלה, ואמר
צ. דאיהי קול כו'. רוצה לומר היא הרביעית של שלשה דברים: (מלכים א יט יא) והנה כו' לא ברוח כו', ואמרו קול דממה דקה דתמן קאתי מלכא, וזה שאומר והוה נחית מנייה מלכא כו' דאיהי כו':
צא. בההוא זמנא יתערוון. והן עשרה מיני ניגונים שהן הכוללים הכל והן בעשר ספירות, ואף שהן י"א, דעת נכלל בת"ת, וכמו שאומר לעיל מ"ט ב' ואתקרי תרועה דיליה מסטרא דעמודא דאמצעייתא דאיהו דעת ובג"ד כו', והוא אתי לגבי כלה, ומפרש והולך הללוהו כו' - בכל אחד שנים

תְּרוּעָה יִירוּקָא דְאַנְפִּין, צִדּוּבָה נַפְקִין יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, בְּזַמְנָא דְמִתְהַפְּכִין
אַנְפִּין דִּישְׂרָאֵל לִירוּקָא כְּאַתְתָּא עוּבְרָא. ע"כ.

סוף תקונא חמשין וארבע

צ"ה (בראשית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. תָּא
חזי, קב"ה אולף לְאָדָם אורֵייתָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (איוב כח) אֲזַ רְאָה וַיִּסְפְּרָה
הַכִּינָה וְגַם חֲקְרָה וַיֹּאמֶר לְאָדָם, וְדָא אִיהוּ וַיְנַיְחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן דָּא צִיגְן דְּאוּרֵייתָא,
לְעִבְדָּהּ בְּפִקּוּדֵין דְּאוּרֵייתָא דַּעֲשֵׂה צִי דְּאִיהוּ זְכוּר דְּכֹר, וּלְשִׁמְרָהּ בְּפִקּוּדֵין דְּלֹא
תַּעֲשֵׂה דְּאִיהוּ שְׁמור נַקְבָּא, צִחָתָּא הָאָדָם דְּהוּהּ בְּדִיוֹקְנָא דְּאוּרֵייתָא, דָּא"ת
לְרַבּוֹת (וילנא קא ע"ב) אורֵייתָא דְּאִתְּהִיבַת לְאָדָם מָא' וְעַד ת' צִטְדָּאִתְּהִיבַת מִימְנָא
וּמִשְׁמָאלָא, דְּתַמְן פִּקּוּדֵין דַּעֲשֵׂה וְלֹא תַּעֲשֵׂה, פִּקּוּדֵין דַּעֲשֵׂה מִימְנָא קִלְקַל וִ"ה
זְכָרִי קִי וְדָא זְכֻרונות, פִּקּוּדֵין דְּלֹא תַּעֲשֵׂה מִשְׁמָאלָא קִבְּלָא יִ"ה שְׁמִי,

וכן אמרו (מנחות מג ע"ב) זכירה מביא לידי עשיה,
והוא לעבדה:

צח. את האדם כו'. רוצה לומר, זו תורה שהוא
אדם, עמוּדָא דַּאֲמַצְעִיתָא, והוא א"ת מא' עד ת',
ועיין לעיל ריש תיקון נ"א, והן ג', ימינא ושמאלא
ואמצעיתא, והן זכרונות ומלכיות ושופרות,
זכרונות מימינא ומלכיות משמאלא ושופרות
בעמוּדָא דַּאֲמַצְעִיתָא וכמו שמפרש והולך, וזהו
ויקח כו' את האדם ויניחהו כו' שהוא התורה
ותכליתה לעבדה ולשמרה במצוות עשה ולא
תעשה וכמו שאומר לעיל סוף תיקון נ"ב ועיין מה
שכתבתי שם:

צט. דאֲתִיִּיבַת מִימְנָא כו'. רוצה לומר דלכן
התורה כליל שניהם דעמוּדָא דַּאֲמַצְעִיתָא כליל
ימינא ושמאלא, ועיין לעיל תיקון ל"ב מה שאומר
שם בארוכה:

ק. לקבל ו"ה זכרי. שהן רמ"ח:

קא. ודא זכרונות. שהוא זכרי וכלול בהן רמ"ח
כו"ל:

קב. לקבל י"ה שמי. ושמי הוא מלכיות, כמו
שאומר לעיל תיקון נ"ה דמלכיות מסטרא
דמלכות דאיהו זה שמי דתמן אשתמודע כו',
דשמו הוא דאשתמודע למלך, ושמו הוא
מלכותו:

צג. ירוקא דאנפין. אע"ג דגווי דאנפין הן שתיים:
חורו וסומקו, וכמו שאמרו דודי צח ואדום
סהדותא דאו"א, מכל מקום נכלל ירוקא גם כן
שם שהן שלושה מוחין, אלא שחורא וסומקא
מכסין אותו, וכשהולכין החורא וסומקא נשאר
הירוקא, ועיין באידרא רבא קל"ג ב' פתח ר"ש
ואמר כחפוח כו' בתלת גווי כו':

צד. ובה נפקין כו'. רוצה לומר כגון ירוק ורוצה
לומר לכן נאמר אשרי העם יודעי תרועה, ובדעת
- כי תמלא הארץ דעה, ובקול תרועת מלחמה,
ונאמר (ירמיהו ל ו) ונהפכו כל פנים לירקון, ואמר
כאשה עוברת כמו שכתוב (שם) שאלו וראו אם
יולד זכר כו', ואמרו בסנהדרין צ"ח ב' פמליא של
מעלה כו':

צה. ויקח ה' אלקים כו'. כאן מתחיל לפרש פסוק
ויקח כו' והוא הקדמה לתיקון נ"ה:

צו. גן דאורייתא. כנ"ל גן סדרים דאורייתא:

צז. דאיהו זכור כו'. דזכור ושמור הן מצוות עשה
ולא תעשה דשבת, והן כלל מצוות עשה ולא
תעשה של כל התורה, שזכור ושמור הן זו"נ כמו
שאמרו בפ' פנחס רכ"ד א' ושאר מקומות הרבה,
והן לעבדה דהוא לעשות והוא מצוות עשה,
ולשמרה ברזא דשמור כמו שמפרש והולך והוא
לשמור שלא לעשות, וזה שאומר דאיהו זכור כו'

קִיְעֻמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא כְּלִיל תְּרוּיְיהוּ יְהוּ"ה שְׁמִיָּה, קִיְאִיְהוּ קוֹל הַשּׁוֹפָר מְסֻטָּרָא דְאִימָא עֲלָאָה דְאִיְהִי שׁוֹפָר, קִיְתִקְיַעָה אִיְהִי מְסֻטָּרָא דִימִינָא, וְשְׁכָרִים מְסֻטָּרָא דְשְׁמַאֲלָא, קִיְתְרוּעָה מְסֻטָּרָא דְתְרוּיְיהוּ.

תקונא חמשין וחמש, כולו

קִיְבְּרָאשִׁית חֲבֵרָא אֱלֹהִים, הַאי אֱלֹהִים אִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, דְרְכִיבַת וְסְלִיקַת בְּתְרוּעָה (דאיהי ראש השנה הדא הוא דכתיב (תהלים מזו) עלה אלהים בתרועה), קִיְטְדִאִיְהִי יַעֲקֹב דְאִתְמַר בֵּיה (במדבר כג כא) לֹא הִבִּיט אָנֹן בִּיעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בִּישְׂרָאֵל יְהוּ"ה אֲלֵהִימוּ עִמּוֹ וְתְרוּעַת מְלֶךְ בּוֹ, וְאִתְמַר בֵּיה עֲלָה אֱלֹהִים בְּתְרוּעָה, קִיְהוּ"ה בְּקוֹל שׁוֹפָר סְלִיק. (הפסקא דלקמן מוגהת ע"פ בהגר"א)

קִיְאִיְאֻקְמוּהוּ מְאָרִי מְתַנִּיתִין, דְלִית פּוֹחֲתִין בֵּיה מַעֲשָׂרָה מְלִכּוּת וּמַעֲשָׂרָה זְכָרוֹנוֹת וּמַעֲשָׂרָה שׁוֹפְרוֹת, דְאִ יוֹד ה"י וְאִו ה"י, קִיְבְּמְלְכִיּוֹת - וְתַמְלוֹךְ אִתָּהּ (הוא) קִיְגִיְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, קִיְזְכָרוֹנוֹת - אִתָּהּ זוֹכֵר, זְכָרְנוּ לְחַיִּים,

עזקאן דקנה, קול השופר, כמו שאמרו ברעיא מהימנא פ' נשא ופ' פנחס בארוכה:
קט. דאיהי יעקב דאתמר ביה לא הביט כו' ותורעת מלך בו ואתמר ביה עלה כו'. פסוק דלעיל מביא ראייה דתרועה הוא ביעקב, ואין צריך לה כל כך אלא משום דקאמר ברא שית דהוא יעקב דכליל

ו"ק ואמר דברא אלקים רכיבת עליה:
קי. ה' בקול שופר סליק. והוא ראייה דשופרות הוא בעמודא דאמצעייתא אבל אלקים בינה דהיא מלכיות כמו שמפרש והולך - נעלה על התרועה, דנתעלה בה וכמו שאמרו (ר"ה לד ע"ב) אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם כו' ובמה בשופר, וקאי גם על המלכיות, שבשופרות נתעלה השם למלך וכמו שכתוב (תהלים מזו) עלה אלקים כו':
קיא. ואוקמוהו כו' דא יו"ד ה"י וא"ו ה"י. דביה ג' יודין נגד אלו ג' פעמים עשרה, ויוד של עמודא דאמצעייתא הוא בה"א בתראה כנ"ל:

קיב. מלכיות ותמלוך כו'. מפרש והולך שבתפלה הן גם כן מרומז באותן הדרגין:
קיד. ה' אלקינו. שהוא בבינה, אלקים הנ"ל, ונאמר ה' אלקינו דהיא הוי"ה בניקוד אלקים:
קיר. זכרונות אתה זוכר וזכרנו לחיים. מתחיל הברכה אתה זוכר אבל הראייה הוא ממה שאומרים זכרנו לחיים וחיים הוא בחכמה והחכמה תחיה כו' כנ"ל:

קג. עד"א כליל תרווייהו יהו"ה שמייה. רוצה לומר דיהו"ה הוא בעמודא דאמצעייתא כמו שאמרו בפ' ויקרא, והוא כולל ימינא ושמאלא, י"ה בשמאלא ו"ה בימינא, שהם כוללים תרי"ג, והוא יהו"ה כולל כל התרי"ג והוא שופרות כמו שמפרש והולך:

קד. ואיהו קול השופר כו'. דאיהי שופר והוא קול דידה, קול דנפיק משופרות, ושופרות הוא על שם קול דנפיק:

קה. תקיעה כו'. רוצה לומר, דאמר למעלה דעמודא דאמצעייתא כליל ימינא ושמאלא ולכן צריך להיות שופרות כליל לחג"ת, וזה שאומר תקיעה כו', ועיין מה שאמר לעיל בתיקון כ"ה בענין תר"ת:

קו. תרועה כו'. דלעולם עמודא דאמצעייתא אינו אלא כלל שניהם דכלל הכל הוא חו"ג:

קז. תיקון נ"ה בראשית כו'. עתה מרמז את הפסוק הנ"ל ויקח כו' בראשית, ואמר דבראשית הוא ברא שית, ו"ק דהוא עמודא דאמצעייתא דהוא את האדם כמו שאומר לעיל בתיקון הקודם והוא כולל כל הג' כמו שאומר שם:

קח. ברא אלקים האי אלקים כו'. רוצה לומר, דרומזו באלקים - תרועה, דאימא אלקים סלקא ביה, ותרועה הוא כולל כל הג' קוים כנ"ל, את האדם הנ"ל, וזהו ברא אלקים דאיהו שביעאה דסליקת בתרועה עמודא דאמצעייתא, ושית הן ו'

קטיושופרות - תקע בשופר גדול, קטיותקעו בחדש שופר (תהלים פא ד) דא ירחא דסיהרא אתפסייא, קטיומלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי (שמות ג טו), דתמן קודשא בריך הוא אשתמודע למלך על כל הארץ, ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט מסטרא דשמאלא, (תהלים מז ח) כי מלך כל הארץ אלהים, קטיודא לבא לשמאלא מלכיות, זכרונות זכור לדא מוחא לימינא ותמן זכרונות, קטיושופרות דא קנה דאיהו שופר, ומתמן נפיק קול השופר דאיהו עמודא דאמצעייתא, קטיואיהו יהוה, במוחא בלבא בגופא.

(ועוד תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה דא שכיתא תתא, ובה כתבנו לחיים, דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא, ובגין דאתאחד ביה אדכיר תרין זמנין כתיבה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה), (נ"א אמא תתאה מסטרא דשמאלא איהי) בכסה בהווא דאתמר ביה במכוסה

ממך אל תחקור)

מסטרא דשמאלא אלקים:
 קיה. ודא לבא לשמאלא מלכיות. רוצה לומר מלכיות בנינה לשמאלא, וזכרונות באבא לימינא, ושופרות בעמודא דאמצעייתא באמצעייתא, והן כוללין ג' אתוון יהו"ו שהן ג' מלמעלה למטה או"א וז"א, וכן ג' קוין חד"ר שהן גם כן יהו"ו, ואמר כאן שהן הן, הכל אחד, שאו"א הן ימינא ושמאלא ואמר בהקדמה ושאר מקומות חכמה נחית בימינא דכהנא ובינה נחית בשמאלא:
 קיט. שופרות דא קנה כו'. ובו סליק ממוחא ללבא ומלבא למוחא כמו שאמרו ברעיא מהימנא פ' פנחס, ולכן שופרות כליל שניהם כנ"ל, וזה שנתייחד השופר שהוא מן התורה, ונאמר תקעו בחדש שופר - לייחד חודש עם שופר שהוא כלל הכל:
 קכ. ואיהי יהוה במוחא בלבא בגופא. רוצה לומר בגופא דהוא הקנה, עמודא דאמצעייתא שהוא גופא, דאף שהן ג' מכל מקום ה' בתראה נכלל בשופרות שנאמר בחדש שופר כנ"ל, וכידוע שהיא נכללת בעמודא דאמצעייתא, ועיין מה שכתבתי בתיקון כ"ה כי מוחא ולבא הן י"ה, וגופא ופומא הן ו"ה שהן בקנה ופומא שבהם קול השופר הולך וז"ס קול ודיבור בוז"נ שהוא בקנה גופא ובפומא רוצה לומר בזה כמו שמפרש והולך

קטו. שופרות תקע כו'. ברכת השופרות, ותקע שהוא קול דנפיק משופר והוא עמודא דאמצעייתא:
 כאן צריך להיות מה שאומר למעלה תקעו בחדש שופר דא ירחא דסיהרא. ורוצה לומר, כמו שכתבתי להלן דאיהי כולל הכל, דכאן הוא סיום המאמר:
 קטז. תקעו בחדש שופר דא ירחא דסיהרא. רוצה לומר, החדש הוא הסיהרא שהיא כלולה מהכל, דמלכיות זכרונות ושופרות הן יהו"ו כמו שמפרש והולך, והחדש עצמו ירחא דסיהרא שבה היא נולד בחג - כוללת כולם, שבה אומרים מלכיות כו' והיא ה' בתראה לאשלמא השם, ועתה מפרש והולך. מלכיות כו':
 קיז. מלכיות מסט' דמלכות. רוצה לומר לשון מלוכה דהוא שמו הגדול, והוא זה שמי, דבשמו אשתמודע למלך, והוא מסטרא דשמאל וכמו שאמרו בפ' פקודי בהיכל הרביעי, היכלא רביעאה היכלא דא דקב"ה אשתמודע וולטניה בארעא בגיניה, וזה שאומר ובה איהו המלך הקדוש, שהוא מלכות, והקדוש הוא בשמאלא כמו שאומר לעיל פ"ז ב' וקדשו מסטרא דשמאלא שנאמר וקדשת את הלויים, וכן המלך המשפט, וזה שאומר מסטרא דשמאלא, ועוד ראיא מביא שנאמר מלך על כל הארץ אלקים דהוא בינה

קכא כְּתַבְנּוּ לַחַיִּים אִיהוּ בְּקָרָא דָא (שמות לב טז) וְהִלְחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל הַלְחֹת (שמות לב טז) (מאי חרות דא אימא עלאה ה', דאתמר בה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ, דרור איהי חרות) ו"הלחות אינון ו"ה ברָא וברְתָא, ואינון מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים דְּאִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, מקב מַעֲשֵׂה אִיהוּ בְּתַרְיָן יְדִין דְּתַמְנָן עֲשָׂיָה, ומְכַתֵּב אֱלֹהִים בְּתַרְיָן יְדִין סְכָּג דְּתַמְנָן כְּתִיבָה, וְאִיְהִי חֲרוּת עַל הַלְחֹת, סְכִידָא כּוּתְבַת וְיָד חוּתְמַת, ואינון - חד יָד הַגְּדוּלָה דְּאִתְמַר בְּהַ (שמות יד לא) וַיֵּרָא (דף צב ע"א) יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָה, וְתַנְיִנָא יָד הַחֲזֻקָה הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (דברים ד לד) וּבְיַד חֲזֻקָה וְכוּ', סְכִי וְרָזָא דְּמִלָּה יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה - י"ד הַגְּדוּלָה, כּוּז"ו בּמוֹכַס"ז כּוּז"ו - י"ד הַחֲזֻקָה, וְכֻלָּא כ"ח פְּרָקִין, דְּאִתְמַר בְּהוּן (כמדבר יד יז) וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַּח אֲדֹנָי, וְדָא כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ (תהלים קיא ו), כַּח מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

יְעוֹד אִית י"ד דְּאִתְקַרֵי יָד רְמָה, וְדָא יְהו"ה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וְאִיְהוּ יָד תַּנְיִנָא אֱלֹהִים אֱל"ף ה"א יו"ד ה"א, וְדָא כ"ח, בְּזַמְנָא דְּחָאבוּ יִשְׂרָאֵל אֶסְתַּלַּק הָאֵי כַּח

לעיל וזה שאומר ואינון חד יד הגדולה. רוצה לומר חסד. יד החזקה. גבורה, ומביא ראיה מפסוק דיש יד הגדולה ויד חזקה, וחזקה הוא גבורה, וגדולה - גדולה:

קכה. ורזא דמלה ה' כו' יד החזקה וכולא כ"ח פרקין כו' יוד הא ואו הא ואיהו יד תניינא אהי"ה כו' כח לפני רודף כו' תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלחות עד"א כתביאל כתב אלי כו'. רוצה לומר דאלו כ"ח הנ"ל דה' אלקינו ה' וחילופו הן בב' ידין, חו"ג, וכ"ח אחרא דפשוט ומלא דהוי"ה אהי"ה הוא בעמודא דאמצעייתא שכולל ב' ידין חו"ג כנ"ל סוף תיקון נ"ד עמודא דאמצעייתא כליל תרווייהו כו', והוי"ה אהי"ה הן באו"א, ימינא ושמאלא, והוא כולל אותם, ועתה מפרש אותם בקרא כל הג' חג"ת, תרין ידין הן ב' כתיבות דפסוק וחרות הוא כולל ב' הכתיבות הוא בעמודא דאמצעייתא שכולל ב' של ב' ידין, כתיבה וחתימה, דלכן ביה כ"ח תניינא, וכ"ח הוא ראשי תיבות כתיבה חתימה, והן בב' י"ד דכ"ח, והן ג' דרגין הנ"ל דפסוק ויקח כו' את האדם. לעבדה. ולשמרה. והן מלכיות זכרונות ושופרות. וכנ"ל. ועתה מפרש המלאכים דכתיבה וחתימה כו' עד איה שוקל:

קכא. כתבנו לחיים איהו בקרא דא והלחות מעשה אלקים כו' על הלחות ו"הלחות אינון ו"ה כו', הכל כמו שכתוב בפנים דלא כהגהה, ואמר כתבנו לחיים הואיל וזכר לעיל זכרנו לחיים מפרש גם כתבנו לחיים היאך רמיזא בקרא, ואמר והלחות כו' שהן ז"נ שהן ב' לוחות, ה' לקבל ה', ה' חסדים וה' גבורות, וכמו שאמרו בפ' יתרו וזהו ו"ה לוחות כמו שאומר ו"ה כו', ואינון מעשה אלקים דאימא כידוע:

קכב. מעשה איהו בתרין כו'. רוצה לומר כמו שאומר לעיל ס"ז א' כ"ח אתון שכינתא עלאה כו' והאי כח איהו רזא דה' אלקינו ה' כו' דאיהו כ"ח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חו"ג כו', והוא כח מעשיו, כ"ח אתון דעובדא דבראשית שהן בב' ידין, כל יד - י"ד פרקין כמו שאומר שם וכמו שאומר לקמן, וזה שאומר דתמן עשיה רוצה לומר בב' ידין דעובדא ובאיברין כמו שאומר לעיל ל"ט א':

קכג. דתמן כתיבה. רוצה לומר דכל עשיה וכתיבה - הכל בידי, ותמן ספר וספר וכן העובדא כמו שאומר בריש ספר יצירה:

קכד. יד כותבת ויד חותמת. והן ב' ידין, יד שמאלא כותבת ויד ימינא חותמת כמו שאומר

מנייהו ואתמר בהון (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף, קייתרין ידין פותבות מימינא ומשמאלא, (ס"א אב) חרות על הלוחות עמודא דאמצעיטא.

(ס"א ובמלאכים כתב"אל ממנא על הכתיבה, חתמי"אל על החתימה) כתבי"אל כת"ב אל"י, קזאל"י קחאיהו א"ם בחושפון, זה אלי ואנוהו (שמות טו ב), קכטפתב - כ' פתר, ת' תורה, ב' ברכה, וכלא אימא עלאה, איהי פתר בראש כל צדיק, קלאיהי תורת יהוה תמימה (תהלים יט ח), קלאיאהי ברפת יהוה היא תעשיר (משלי י כב).

קבו. [א"ה, לכאורה סתירה בהגהות הגר"א בין שלש הגהות כאן. א) בד"ה ואינון אימא כתב שכאן צ"ל מ"ש למטה תרין וכו' עד"א ואח"כ

כתביאל וכו'. ולכן העתקתי משם לכאן, אמנם השארתי גם שם. ב) בד"ה דסחיפי כתב שאחרי מגדל עז שם ה' צ"ל וכמה מלאכי דחותמא כו'. ולא עשיתי כי סותר את ג. ג) השארתי כמ"ש הגר"א בד"ה ועוד והמכתב מכתב אלקים תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלוחות עד"א כמה כו'. כצ"ל כמ"ש בפנים].

קל. ואיהי תורת כו'. רוצה לומר, תמימה הוא מסטרא דאימא שהיא תמימה בנ' תרעין כמו שאומר בפ' תרומה קל"ז ב' כדון סיהרא מתעטרא כגוונא דאימא עילאה שלימא בנ' תרעין ודא איהו דכתיב תורת ה' תמימה דהא כדון איהי שלימא תמימה מכל סטרין ברזא דחמש דרגין כגוונא עילאה דאינון חמש רזא דחמשין כו', רוצה לומר דתורה היא חמשה חומשים שהן ה' תרעין דילה כמו שאומר בתוספתא פ' בשלח ופ' תצוה, והן גם כן נ' פרשיות נ' תרעין, דכל ספר כלול מעשרה כמו שאומר במדרש הנעלם פ' וירא ק"ד ב' אולי יש חמשים צדיקים כו' שמא נתעסקו בנ' פרשיות של תורה כו', חמשה ספרים הן בתורה ובכל אחד ואחד נכללים עשרת כו', הוא חמשים, וזהו תמימה, והוא ברזא דה"א דנקראת תמימה, וזהו ראהי דהוא באימא אבל הוא מסטרא דאבא דשם סוד התורה שבכתב וכמו שאומר בפ' ויקהל ר' א' ספר עלאה איהו תורה שבכתב בגין דאיהי סתימא ולא קיימא אלא בכתב דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא ומאן איהי עלמא דאתי, עיין שם בדבריו:

קבו. אלי איהו אם כו'. כמו שאומר לעיל דאיהו מעשה אלקים בתרין ידין ואיהו מכתב אלקים דתרין ידין, וכמו שאומר לעיל דכ"ח אתון דידיה מתלבשת בתרין ידין, ולכן בין בחתמיאל בין בכתביאל הוא אלי מסטרא דאימא אף שחתמיאל הוא מסטרא דחכמה. רוצה לומר חכמה דנחית בימינא והוא בימינא מכל מקום אימא חותמת והוא ביום הכפורים שהוא אימא וכן בראש השנה חודש השביעי:

קכה. איהו אם בחושבון ואמר זה אלי ואנוהו. מביא מקרא דאימא הוציאם ממצרים כמו שאומר לעיל ע"ז א' ושאר מקומות:

קכט. כתב כו'. עתה מביא ראהי שכתב הוא מסטרא דאימא ואמר כ' כתר כו'. שהן ג"ר וכולא כלילין באימא דהיא כוללת ג"ר כידוע ומפרש והולך איהי כתר כו'. שהיא נקראת עטרת תפארת, כליל תפארת בראשו כו' שהיא מתנת חלקו וכמו שאומר לעיל תיקון י"ח וסוף תיקון י"ז, ובה משכן העולם הבא, והיא עצמה נקראת כתר כמו שאומר לעיל ל"ז ב' דאיהי גלגלתא דרישא שמקפת למוחא חכמה, ואמר למעלה י"ג א' דגלגלתא הוא כתר, וכן באידירא זוטא ושאר

קלא. ואיהי ברכת ה' כו'. דמצפון זהב יאתה (איוב לו כב), והרוצה להעשיר יצפין (ש"ע או"ח צד ס' ב'), ונאמר היא תעשיר - היא דייקא, והוא מסטרא דידיה אע"ג דברכה מימינא דכהנא מכל מקום ממנה מקבל, נמצא דכתב הוא באימא, ועתה מפרש דחתימה באבא ואמר חתמיאל מסטרא דחכמה, והוא בחילוף הת' באתון דאלב"ם כידוע, וזהו (אסתר ג יב) נחתם בטבעת המלך דאיהו אות

חַתְּמֵי"א לַמְּסֻרָא דְחֻכְמָה, קַלְבֵּי תְּרוּיְהוּ חַיִּים, חֻכְמָה דְּכְתִיב (קהלת ז יב) הַחֻכְמָה תְּחִיָּה בְּעֵלְיָהּ, אִימָא עֲלָאָה מְלִיָּעָא חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ (משלי ג יח), וְתְרוּיְהוּ לִימִינָא וּשְׂמָאלָא.

קַלְבֵּי תְּלַת אֲצָבָעִין מְתִיחְדִין בְּקוֹלְמוֹס לְכְתִיבָהּ, מְלִיָּעָא וְעֵלְיָהּ אָמַר בֶּן זֹמָא, אֵין בֵּין מִים הָעֵלְיוֹנִים לְמִים הַתְּחַתּוֹנִים, אֲלָא כְּשֵׁלֶשׁ אֲצָבָעוֹת, וְתֵרִין אֲצָבָעָאן אֵינוֹן דְּסַמְכִין לוֹן, מְלִוְאֵינוֹן כְּתָרִי גְלִימִי דְּסַחֲפִי אַהֲדָדִי, חַסְדִּיא"ל מְסֻרָא דְּחֻסְדָּא, גְּבֻרִיא"ל מְסֻרָא דְּגְבוּרָה, אֹרִיא"ל מְסֻרָא דְּעֻמּוּדָא דְּאִמְצְעִיתָא, אֹרִיא"ל אִיהוּ רִזִּיא"ל, וְעֵלְיָהּ אֲתָמַר (שמות ג טו) וְזֶה זְכַרְיָי, זְכַרְיָי עִם וְיָהּ רַמ"ח, וְדָא רִזִּיא"ל, שְׂמִי עִם י"ה שְׂס"ה, ש'מַעֲיָא"ל מ'טְרוּוֹן י'הוּא"ל, רַאשֵׁי תִיבִין שְׂמִי, כְּכֹל סְטָרָא אֵלִי אִיהוּ מְסֻרָא דָאָם, וְאֵינוֹן אֵלִי"א א' כְּתָר י' חֻכְמָה ל' אִימָא עֲלָאָה, מְלִוְדָאִיָּהּ מְגַדֵּל עוֹז שֵׁם יְהוָה (משלי יח ט).

קַלְבֵּי תְּרוּיְהוּ וְהַמְכָּתֵב מְכָתֵב אֱלֹהִים (שמות לב טז), תְּרִין יְדִין כּוֹתְבוֹת מִימִינָא

לא לקולמוס אלא לג' אצבעות הראשונות, שאלו יקוטע ב' אצבעות אינו יכול לכתוב, והן אותן ב' שאינן נמתקין כל כך ומכל מקום מסייעין וסמכין לוֹן:

קלה. ועלייהו אמר בן זומא כו'. דנה"י הן דנוק'. ולכן אין בין מים העליונים - בינה כו':

קלו. ואינון כתי גלימי כו'. הוא דעת אחרת בגמ' (חגיגה טו ע"א), ודעתו דאימא עילאה אע"ג דעד הוד אפשטת מכל מקום המלכות הוא בהוד ואין מלכות נוגעת בחברתה ועיקרה עד נצח אספקלריא דנהרא, והוד אספקלריא דלא נהרא מסטרא דמלכות כידוע, והן תרי גלימי כו' דהן נקראים מעלה ומטה:

קלו. דאיהו מגדול עוז כו'. רוצה לומר, (חגיגה טו ע"ב) מגדל הפורח באויר, והוא למ"ד דצוארא דיליה פורח באויר, ואין באתון דסליק למעלה רק הוא, ועיין בזהר חדש שה"ש נ"ב ג' למ"ד דא מגדל הפורח באויר כו' עיין שם, והוא ל' דחול (איוב כט יח) וכחול ארבה ימים, מגדל השן (שה"ש ז ה) דפרח באוירא, מג' אוירים (ש"רע חור"מ סימן מה סעיף ט):

קלה. ועוד והמכתב מכתב אלקים תרין ידִין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלוחות עד"א כמה כו'. חדש כאן חרות על כו', שאלו השלשה הן בחג"ת, יד ימין חתימה ושמאל

ברית דהיא חכמה כמו שאומר לעיל בתיקון ל"ו פ"א א' והוא חתימה ביד ימינא וכתיבה ביד שמאלא כמו שאומר לעיל (תרין ידִין) דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא וה' כו' והן ה' חסדים וה' גבורות שהן ימינא ושמאלא והן מסטרא דאו"א כמו שאומר באידרא זוטא אבא גניז בגויה כו' וזה שאומר ותרואיהו לימינא ושמאלא רוצה לומר ב' הידים וכן אמר למעלה יד כותבת ויד חותמת ואיהו חד יד הגדולה כו' דחכמה נחית בימינא ובינה בשמאלא, ומכל מקום הכל ע"י אימא כידוע ומכל מקום כותבין בימין, דשמאלא אתכליל בימינא והיא סיוע אליה ועיין באידרא רבא קמ"ב ב':

קלב. ותרואיהו חיים כו'. רוצה לומר דזה שאומרים כתבנו לחיים חתמנו לחיים:

קלג. עץ חיים היא. היא דייקא וכמו שאומר לעיל בתיקון כ"ב:

קלד. תלת אצבעאן. רוצה לומר חג"ת, דה' חסדים וה' גבורות נקראו אצבעות כמו שאומר למטה וכנ"ל, ובחושבן הגושפנקא דשמיא וארעא, ותלת הן העיקרין והנמתקין והן מתייחדין לכתיבה כשאדם אוהו הקולמוס וכותב אוהו בשלש אצבעות הראשונות אבל ב' אינן אלא מסייעין, וזה שאומר ותרין אינון דסמכין לוֹן. רוצה לומר,

וּמְשַׁמְאֵלָא, חרות על הלוחות עמודא דַּמְצַעֲעִיתָא. קַלְטִי כַּמְה מְלֶאכְיָא סַפְרֵיָא אֵית
 לְעֵילָא דְכַתְבִּין זְכוּן דִּישְׂרָאֵל, קַמְּוֹכְמָה מְלֶאכְיָא דְחֻתְמָא דְמְלָכָא בִּידֵיהוּן
 דְּחַתְמִין זְכוּן דִּישְׂרָאֵל, וְכַמְה מְלֶאכְיָא אֵינוּן שְׁקֵלִין קֵלִין וְחַמְרִין דְּאוּרִינְתָא,
 הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה לג יח) אֵיָה סוּפֵר אֵיָה שׁוֹקֵל, קַמְּאוּכְד אֵיָהוּ חֻתִּים בְּטַבְעַת
 הַמְּלֶךְ דְּאֵיָהוּ י' אֵין לְהֶשִׁיב, חוּתִם אֵיָהוּ ו' חוּתִם אַמְת, יָד כּוּתֵב וְיָד חוּתִם ה'
 תַּתְּאָה כּוּתֵב ה' עֲלָאָה חוּתִם, דְּאֵינוּן ה' אַצְבַּעָאן דִּיד יְמִינָא וְה' אַצְבַּעָאן דִּיד
 שְׁמַאֲלָא, קַמְּבָה' תַּתְּאָה כּוּתֵב בְּאֵת ו' דְּאֵיָהוּ קוּלְמוֹס, קִנְה דְּרוּעָא ה' עֲלָאָה
 חוּתִם בְּאֵת י' דְּאֵיָהוּ כֶּף הַיָּד.

מסטרא דעמודא דאמצעייתא דכולל כל חג"ת כנ"ל הוא רמ"ח דזכרי שהוא בימינא כמו שאומר לעיל סוף תיקון נ"ד פקודין דעשה מימינא כו' וכנ"ל, וג' מלאכים אחרים דשמ"י דהן לשמאלא הן לכתובה והכל מסטרא דאימא, מכתב אלקים, בתרין ידין כו', וזה שאומר בכל סטרא אלי כו'. קמא, וכד כו' המלך דאיהו יו"ד אין כו'. מפרש דכליל יהו"ה, דטבעת המלך הוא יו"ד דהוא צורת יוד והוא אות ברית, והחותם שבה הוא ו' כמו שמפרש והולך חותם איהו ו' ומביא ראייה שנאמר חותם אמת וכמו שכתוב תתן אמת ליעקב, והיד שחותם הוא ה', והן יה"ו, וה' תתאה כותב וכידוע דבדכורא - יה"ו, ובנוק' - ה', משלמת הוי"ה, וכמו שמפרש והולך יד כותב ויד חותם כו' דאינון ה' אצבעאן כו'.

קמב. ה' תתאה כותב באת ו' כו'. חוזר לפרש הוי"ה בענין אחר, דכתיבה כוללת ו"ה, דקולמוס עם ה' אצבעאן דאחזין ביה בכתיבה הם ו"ה, וטבעת דהוא יו"ד עם היד דאחזין ביה הם י"ה והן כנ"ל דחתימה באימא עילאה דכוללת חכמה, י"ה, וכתיבה בה' תתאה כוללת עמודא דאמצעייתא ו"ה, וכן ימינא ושמאלא דאימא עילאה - בימינא, ואימא תתאה - בשמאלא, ולכן כל העשר ספירות נכללין בימינא ושמאלא בעשר אצבעאן וכמו שאומר בספר יצירה עשר ספירות בלי מה נגד עשר אצבעות חמש נגד חמש כו', וכן הן רמיזין ביד עצמה, ה' אצבעאן עם כף היד שהוא צורת יו"ד - י"ה, וחמש אצבעאן עם קנה הזרוע שהוא צורת ו' ו"ה, וזה שאומר דאיהו קולמוס, קנה דרועא כו', דאיהו כף היד כו', ואע"ג דביד אחת

כתיבה ועמודא דאמצעייתא חרות שהוא חקיקה יותר מהן כי בימין ושמאל הן בשניהם כתיבה שהוא זכוון דישראל כמו שמפרש והולך כמה מלאכיא כו' וכמה כו' והוא מצוות עשה ומצוות לא תעשה שהן בשניהם ובשניהם מעשה בחיצונות האברים מה שאין כן בעמודא דאמצעייתא דהוא אורייתא חקוק על לוח הלב וזה שאומר חרות על הלוחות ועמודא דאמצעייתא כולל שניהם, חו"ג, והן שני בתי לבא שהן שני לוחות כמו שאומר בריש תיקון כ"ב ס"ב א' ב' ותרין בתין אית בלבא כו' ואינון ה' עילאה ה' תתאה כו', ואמר שם ב' (אינון תרווייהו בלבא ופומא אינון) תרין ההין ודאי אינון ב' דבורין כו' דאיהו ה"ה דכלילין בעשר דברן, ה' בלוחא חדא כו' בלוחא תניינא כו', ואמר שם ו' קלא דנפיק מינייהו ועליה אתמר קול דברים, והוא שכולל ב' ההין דימינא ושמאלא, ולב הוא בגופא גם כן שהוא עמודא דאמצעייתא, קרקע, ערבות:

קלט. כמה כו' וכמה כו' וכמה כו'. רוצה לומר כמו שמפרש והולך הו"ד איה סופר ואיה שוקל, דסופר - ב' ידין, ושוקל - בעמודא דאמצעייתא, קל וחומר דאורייתא, והוא כולל ב' ידין כנ"ל וזהו קל וחומר כמו שאומר בתיקוני זהר חדש ע"ה ד' חומרא איהו מימינא קולא משמאלא ודא איהו ק"ו כו' עיין שם בדבריו:

קמ. וכמה מלאכיא דחותמא כו'. ונקיט מלאכים אלו שג' מלאכים חסדיאל גבריאל אוריאל שהן מסטרא דחג"ת ה' ג' מלאכים דמתיהדין בחתימה כמו שצריך ג' אצבעות לכתובה כן לחתימה, והן מסטרא דימינא כמו שמפרש והולך דאוריאל

קמיגנְקוּדָה דְשֵׁם הַכּוּתָב - וְהַמְכָתֵב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא דָא יְהוּהוּ, שׁ"ם הַדּוֹר"שׁ - יְהוּה"ה אֱלֹהִים נִתֵּן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲקֹב דְּבָר וְדָא יְהוּה, שׁ"ם הַדּוֹר"שׁ אִיהוּ צְדִיק, עֲלִיָּה אֶתְמַר (ישעיה נד) יהו"ה אלהים נתן לי לְשׁוֹן לְמוֹדִים, וְדָא ז', י"ו זְעִירָא, לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲקֹב דְּבָר (שם), אֵינּוֹן ה"ה דְּבַהּוֹן וְעוֹף יַעֲוֹפֵף עַל הָאָרֶץ (בראשית א כ), יְדִיעַת קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁכְנִיתִיָּה בְּהַאי נְקוּדָה - יְתַהַלֵּל ה' מִתְהַלֵּל ה' שְׁכַל וְיִדּוּעַ (ירמיה ט כג), וְדָא יְהוּה.

כָּל אֲלִין נְקוּדִין צְרִיךְ לְנַקְדָּא לֹן מְקַרְאִין דְּאוֹרִייתָא, כְּמָה דְּאֵינּוֹן פְּתִיבִין בְּאַרְחַ קְשׁוּט, וְכָל הַיּוֹי"ה אֵית לָהּ מִשְׁמָשָׁא קְמִידְרָכִיב עֲלִיָּה, וְאִיְהִי מְרַפְּבָה לִיָּה, וְהֵיאָה הַיּוֹי"ה אֵית לָהּ מְנַהֲיָגָא דְשְׁלִיט עֲלִיָּה, כְּגוֹן דְּכוּרָא עַל נּוֹקְבָא, וְלִית רְשׁוֹ לְנוֹקְבָא

גם כן בראשי תיבות של פסוק זה כי השמות שמקורן ההוי"ה - כל הוי"ה יש לו ניקוד אחר ולכן נשתנו השמות גם כן, וניקודו כאן הוא שו"א חירק חטף-סגול שורק בד' אתוון, ושם הדורש שו"א חטף-סגול קמץ חירק ומפרש והולך האיך בשם הדורש יש הוי"ה ואמר דשם הדורש הוא צדיק, יום השביעי, ז', וז' הוא י"ו, ברית ועטרה, וזהו לשון למודים, דלשון הוא ברית דהן מכוונים ברית הלשון והמעור, והוא הדורש בלשון ויעף דבר, הן ב' ההי"ן כמו שמפרש והולך דבהון ועוף כו', דהן ימינא ושמאלא כמו שאומר בפ' בראשית שהן מיכאל וגבריאל כמו שאמרו (ברכות ד ע"ב) מיכאל באחת וגבריאל כשתים יעופף מועף ביעף, והן ב' שפתים שהן מעופפים בדיבור, והן הלמודים, נו"ה, ב' ההי"ן דבימינא ושמאלא כנ"ל, ושם הידיעה הוא חירק פתח פתח שו"א וכמו שמפרש והולך כל אלין נקודין כו'.

קמד. דרכיב עלי. רוצה לומר הוי"ה על השם, ועיין בספר ברית מנוחה באורך, והויה הוא בעמודא דאמצעייתא, והשם הוא בנוק', וזה שאומר כגון דכורא כו', וכן הוא במלאכים דהוי"ה הוא במט"ט דשמו כשם רבו והשמות במלאכים דתחות ידיה ואינן דשכינתיה כמו שמפרש והולך וכגונא דא כו', ואין רשות להשתמש בשמות כי אם בכונת ההוי"ה מקורו, שהוא ח"ו קצוץ חטא אדם הראשון וזה שאומר לית ליה רשו לעאלא כו' ואמר ורזא כו', דתרומה הוא שכינתא, ועיין בזהר פרשת תרומה קכ"ז א' ר"י פתח כו' לי תרומה תרין דרגין דאינן חד מתחברין כחדא:

אינה אלא ה' אצבעות כבר כתבתי שחמש דשמאלא נכללין בחמש דימינא כמו שאומר באידרא רבא ובפ' יתרו ולכן אמר החתימה בה' דימינא וכתובה בה' דשמאלא אע"ג דבאדם הכל הוא בימין, וענין הכללות, שכל ענינים המוזכרים בזוהר ובתיקונים הכל על כחות שבפנים, והנה כח דיד שמאלא לקח הימין ונכלל בו, ולכן שמאל יד כהה וכמו שאומר בפ' בראשית י"ז א' ובגין דההוא חושך תיאובתיה לאתכללא בימינא חלש תוקפיה כו' עיין שם בדבריו, וכתובה צריך לכח יותר וצריך לכח של שמאל הנכלל בו מה שאין כן בחתימה, וכל הענין של שמאל הוא הכל באתכללותיה בימין כידוע, ובראש השנה הוא הכתיבה יד שמאל יד כהה ותכהין עיניו כו' כמו שאומר ברעיא מהימנא פ' אמור וכן בסיהרא בכסה ליום חגנו יצחק ורבקה כידוע וכמו שאומר בפ' פקודי ופ' אמור שם, וביום הכפורים החתימה באימא עילאה ולכן לית ליה רשו לשטן לאסטוני וביד ימין בוותרנותא כידוע:

קמג. ונקודה דשם הכותב והמכתב מכתב כו' יעף דבר ודא יהו"ה שם הדורש איהו צדיק כו' ודא ז' י"ו זעירא כו' יעופף על הארץ ידיעת קב"ה כו'. אמר ונקודה דשם הכותב, רוצה לומר, שמושי השמות שהן שמות הכותב והדורש והידיעה כמו שאומר בברית מנוחה ושאר ספרים, וכל שם צריך למקור והוא שם הויה ולכן כתב שהכתיבה והחתימה יש להן הוי"ה שלימה כמו שאומר לעיל בב' אופנים והן רמיזין בפסוק זה והמכתב מכתב כו' שהן כתיבה וחתימה ולכן אמר שניקודו הוא

וְלֹא לְשִׁלּוּחַא דִּילָהּ לְמַעַבְד מִדְּעַם בְּלֹא רְשׁוּת בְּעֵלָהּ, דְּכָל מָאן דְּמִקְבֵּל אִיהִי
 נּוֹקְבָא, מֵאַתְר דְּאִיהוּ מְקַבֵּל, וְרִזָּא דְּמַלְהָ (קהלת ה ז) כִּי גְבוּהָ מֵעַל גְבוּהָ שׁוֹמֵר,
 וּכְגֻוּנָא דָּא שְׁלִיחָא לְעִילָא מִטְטֵרוּ"ן, וְכַמָּה מְמַנְן דְּתַחֲוֹת יְדִיהָ דְּאִינוּן שְׁלִיחָן
 דְּשְׁכִינְתָּא, וְשְׁכִינְתָּא אִיהִי נּוֹקְבָא, לִית לָהּ רְשׁוּ לְאִזְלָא לְשׁוּם (דף צב ע"ב) אֲתֵר
 בְּלֹא רְשׁוּ בְּעֵלָהּ, וְרִזָּא דְּמַלְהָ וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה (שמות כה ב), אִם אֲתוּן בְּעִיתוּן
 דְּשָׂרְיָא שְׁכִנְתִּי בִּינִיכּוּן, וְיִקְחוּ לִי, נְסִיבוּ מִנִּי רְשׁוּ בְּקִדְמִיתָא לְאַתְגְּלִיא. ע"כ.

פרק ג

בו לקטנו המאמרים מכתבי האריז"ל בשער הכונות לתקיעת שופר של ראש השנה, עם פתוח ראשי תבות וכותרות.

כתבי האר"י שער הכונות

דרושי ראש השנה דרוש ז

סדר תקיעות

בענין תקיעות של ר"ה ובתחי' אבאר סדרם הנה הם ל' תקיעות תשר"ת תש"ת תר"ת ג"פ מיושב בעת ברכת שופר אחר קריאת ס"ת ול' תקיעות מעומד במוסף בלחש במלכיות זכרונות שופרות ומ' תקיעות בקדיש תתקבל שלאחר תפלת מוסף דחזרה באופן זה. בתחי' יתקע תשר"ת ג"פ תש"ת ג"פ ותר"ת ג"פ הרי ל' תקיעות ויחזור לתקוע תשר"ת תש"ת תר"ת פ"א הרי מ' קולות ויכוין כי הם מאה קולות כנגד שם הויה דמילוי ס"ג ובאותיות מילויה לבדם שהם בגי' ל"ז והנה ס"ג ול"ז הם ק'. ובענין כונת השופר יתבאר היטב ענין ס"ג ול"ז אלו מה ענינם:

שופר קטן ושופר גדול

סוד תקיעת שופר ובתחיל' אכתוב ענין א' שנלע"ד ששמעתי ממוז"ל

והוא זה כי ב' שופרות הם שופר הקטן ביום ר"ה והוא בתבונה ושופר הגדול לע"ל באי' עילאה הנק' בינה כמש"ה והיה ביום יתקע בשופר גדול מכלל דאיכא קטן וכן דרשו רז"ל גם נלע"ד ששמעתי כי תקיעות דמיושב הם בתבונה ושל המוסף הם באימא כי עד שם עולים זעיר ונוקבא במוסף כנודע:

מי הוא השופר ומי הוא התוקע

ועתה נבאר דרוש זה על מתכונתו בע"ה ובו יתבאר מי הוא השופר ומי הוא התוקע ומי הוא הפה של התוקע שבו תוקעים בשופר ומהו בחי' הקול היוצא מתוך השופר כבר נת"ל כי בימי ר"ה עומדים זעיר ונוקבא אב"א ואנו צריכים לנסור אותם בימים האלו ע"י הדורמיטא דאפי' אבא ואימא בזעיר אנפין גם נתבאר ענין הדורמיטא הזו כי היא העלאת פנימיות זעיר ונוקבא בבחי' מ"ן בתוך אי' עילאה

אותיות ש"ו מן שופר הם סוד הש"ך דינין דבוצינא דקרדינותא והם נשלמים לחשבון זו ע"י היד של אדם האוחזת בשופר לתקוע בו כי היא כלולה מן י"ד פרקיין שבה' אצבעות היד עם ש"ו הרי ש"ך וה' אצבעות היד משלימין לה' גבו' מנצפ"ך שהם פ"ר ונעשין פרה אדומה והרי נתבאר ענין השופר וענין היד האוחזת בו ועתה נבאר בו מי הוא התוקע ומי הוא הפה:

התוקע הוא אימא עילאה המוציא את זעיר ונוקבא

דע כי התוקע הוא אימא עילאה כי היא תוקעת מתוך פיה ומוציאה את זעיר ונוקבא דרך פיה לחוץ ואז יורדים משם ולמטה ונכנסים ועוברים תוך פנימיות אור המקיף בתוך חללו עד סיום ז' תחתונות שלה שהם סוד השופר ואח"כ הם יוצאים מתוך פה התחתון של השופר הזה לחוץ. והנה גם הפה של אימא היא הויה דס"ג ועם הכ"ב אותיות הנמשכים שם בסוד אחה"ע בומ"ף כו' בתוך ה' מוצאות הפה הרי הם בגי' פה. ועתה נבאר מה הם הקולות שיוצאים מתוך השופר. הנה הודעתין כי התיקון הז' דבי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא הוא נק' ואמת והוא בחי' תרין תפוחין קדישין דעתיקא ושם נתבאר כי הם ז' הויות דס"ג שהם בגי' אמ"ת:

ז' הבלין היוצאים מהשופר

והנה המילוי של ס"ג הוא בגי' הב"ל ונמצא כי ז' המילויים שבז' הויות הנז' הם סוד ז' הבלים דקהלת וכולם הם בגי' ר"ס עם הכולל שלהם

ואחר עלייתם בתוך אימא כנז' ע"י הדורמיטא אז אנו מעוררין אותם ומוציאין אותם מלמעלה מתוקנים עם מוחין הראויים לזווג ואמנם סוד השופר בעצמו שמעתי פעם א' ממוז"ל כי הוא כללות כל הגבו' והדינין כי הנה הוא בגי' תקפ"ו ותוקף להורות כי הוא בחינת הדינין תקיפין כולם והוא סוד ג' האלקים הא' הוא אלקים במילוי יודין העולה בגי' ש' דשופר והב' הוא אלקים בריבועו פשוט והוא גי' ר' דשופר והג' אלקים פשוט שהוא בגי' פ"ו דשופר.

שופר הוא מקיפין דז' תחתונות דאימא

אבל מה ששמעתי עתה נקשר עם הדרוש שהקדמנו והוא כי בחי' השופר הוא בחי' אור המקיף של ז' ספי' תחתו' דאימא ולכן נקרא שופר מלשון שפופרת של ביצה ושפופרת של קנה שהוא חלול מתוכו וכן הוא בחי' אור מקיף שהוא חלול מתוכו להלביש בתוכו את האור הפנימי. עוד נקר' שופר לטעם האדמת פני התוקע ביופי ושפיריות כמו שיתב"ל בע"ה. אבל דע כי האור הפנימי דז' תחתונות דאימא הם ז' הויות דס"ג אבל אור המקיף אינו כן וכמ"ש. והענין הוא כי הנה נתבאר במ"א כי יש דינין דכורין ויש דינין נוקבין והם שכ"ה נצוצין דבוצינא דקרדינותא ופ"ר גבו' דמנצפ"ך והנה אור המקיף נודע כי הוא בחי' דינין וגבורות כמבואר בהרבה מקומות ולכן הוא כולל ב' בחי' אלו של הדינין ולכן נק' שופר כי אותיות פ"ר דשופר הם ה"ג דמנצפ"ך שהם בגי' פ"ר וב'

מתאדמים פני התוקע כנו'. ולהיות כי קול השופר הוא בחי' ההבל היוצא מן הויה דס"ג כנו' לכן צריך לתקוע ביום ר"ה ק' קולות כנגד שם ס"ג ומילוויה העולה ל"ז. וס"ג ול"ז הם ק' קולות שנתב"ל היכן מקום תקיעתם:

המתקת הדינים ע"י השופר

ואחר שנתבארו כל הענינים דרך כלל נבאר עתה דרך פרט בענין התקיעות הנה תחלה צריך לכוין כי צורך התקי' זו היא לצורך נסירת הדינים דזעיר ונוקבא הננסרים ביום זה ואנו ממתקין אותם ע"י תקיעת שופר והוא כי ע"י עלותם באי' והיותם שם בסוד העיבור בזמן הדומיטא ואח"כ אנו מוציאין אותם לחוץ בסוד ההבל הנו' היוצא מתוך השופר ועי"כ הם מתמתקים. וכלל זה יהיה בידך כי כל כפיית וביטול הדינין והתמתקו' אינם אלא על ידי שורשם ממש כי הגבורות והדינין העליונים הנה הם תמיד ממותקים ומבוסמים לכן הם עצמם כופים את הדינים הקשים ומבסמים אותם וממתקים אותם ולכן אל תתמה ממ"ש עתה בעזרת השם איך ע"י שרשי ומקורי הדין אנו מבסמים וממתקים את הדין:

מן המצר קראתי י"ה

ואח"כ תכוין בענין השופר בעצמו כי הוא קצר למעלה ורחב למטה בסוד מן המצר קראתי י"ה מקום המצר הוא מקום הקצר הנתון בפיו של התוקע ומקום רחב הוא למטה כי כן הוא בחי' המקור שלו שהוא הדיקנא דעתיקא אשר הוא הכופה ומבסם כל

ולהיות כי כל בחי' מילוי הוא דין כי מילוי הוא בגי' אלקים לכן אלו הו' מילויים שהם ז' הבלים הנו' נמשכים מבינה שהיא בחי' דין ודינין מתערין מינה ונמשכין בז' תחתונות שבה כי כבר הודעתוך כי שבעה הויות דס"ג הם בז' תחתונות דאי' והנה הקולות שאי' תוקעת מתוך פיה אל תוך השופר הם בחי' ז' הבל' אלו ואלו יוצאין מפיה התחתו' של השופר לחוץ והם סוד קול השופר והנה הם בגי' ר"ס כנו' וכשיוצאי' משם לחו' מתחלקי' חציים לזעיר אנפין וחציים לנוק' וע"י הבלים אלו נתקנים זעיר ונוקבא והנה בהתחלקם לחצאים היו שני פעמים ק"ל ק"ל והנה זעיר אנפין הוא אות ו' ונוק' היא אות ה' תתאה של הויה ואז זעיר אנפין הנק' ו' לוקח חציים שהם ק"ל ונעשים קול והנקב' הנק' ה' לוקחת חציים שהם ק"ל ונעשים קל"ה וזהו סוד קול השופר.

בפני התוקע מאיר אור תפוחין קדישין דאריך אנפין

ונבאר ענין האדם התוקע אשר פניו מתאדמים בעת שתוקע והוא כי בהיותו תוקע להוציא ז' הבלים וקולות אלו מחוץ לשופר אז מתעוררים שרשיהם ומקוריה' שהם ז' הויות דס"ג אשר בתרין תפוחין דעתיקא ומאירין ומתאדמין פניו. וז"ס הארת פני התוקע וגם לסיבה זו נקר' שופר מלשון שופריה דאדם וכיוצא בזה כ' ע"י השופר מתעורר יופי העליון של תרין תפוחין דעתיקא ומתגלית הארתם למטה בעת תקיעת השופר כאשר

רזי לי כו' אח"כ תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאבא לחיך ולהויה דס"ג שבאימא בגרון ותכוין כי ב' הויות אלו הם בגי' קה"ל ועם הכולל הם קול קו"ל בזעיר אנפין קל"ה בנקבה וע"י שמות אלו נכפים הדינין שבהם. אח"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זעיר ונוקבא מן הפה ולחוץ ע"י ב' הויר' דע"ב וס"ג הנז' והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים שבתוך הפה דאימא כי החיך הוא אותו העומק הסמוך אצל הגרון והוא סוד החכמה אבל החניכיים הם יותר לחוץ אשר שם תקועים השיניים ואלו אדרכה הם דינין והנה הם ב' חניכיים א' למעלה בלחי העליון בשרשי השיניים העליונים וא' למטה בלחי' התחתון בשרשי השיניים התחתונים וב' חניכיים אלו הם ב' שמות אלקים וכל שם מאלו בבחי' ריבועם הוא ר' ואם תחבר ר' העליון עם י"ו שינים העליו' יהיה בגי' רי"ו שהוא גבו' וגם ר' התחתונים עם הי"ו שינים התחתוני' התקועי' בה יהיו רי"ו שני להורו' כי השיני' הם שורש הדינין והגבורות, ועיין בדרושי יוה"כ לקמן בע"ה בביאו' מאמר רז"ל כל האוכל ושותה בט' וכו' ובסוף נתבאר היטב ענין החניכיים והשניים והשפתיים באר היטב ובהיות הקולות עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלקים הם נעשים דינין ובצאת מן השיניים ושם הם נטחנים עם השיניים שהם אותיות זסשר"ץ ואז הם נמתקים ולכן צריך לבאר לך מהו ענין השיניים.

כחות הדין כולם כנודע והנה הדיקנא ההוא הנה היא מצר מלמעלה ולמטה מתרחבת יותר ויש בה ב' שמות י"ה הנמשכי' מב' שמות אלקים אשר בב' פאתי הראש שמשם נמשכת ויוצאת הדיקנא כמבואר אצלנו בביאור י"ג מדות של ויעבור בתפילת שחרית דחול ושם י"ה הא' העליו' הוא למעלה במצר ושם י"ה הב' התחתון הוא למטה במרחב. וזמש"ה מן המצר קראתי י"ה ולכן צריך שפיו הקצר והמצר יהיה למעלה בפיו של התוקע ופה הרחב יהיה למטה ותכוין כי ע"י תקיעת שופר זה אתה מוריד אותם ב' שמות של י"ה י"ה העליון והתחתון שבמצר וברחב של הדיקנא כאן במקום הזה לאכפייא כל הדינין האלו כי שם הוא שורש ומקור כולם כנודע:

סוד יחודי חיך וגרון דאריך אנפין ע"י השופר

ואחר כך תכוין בענין הוצאת הקול והוא כי התחלת הקול הזה הוא הבל היוצא מן הגרון דאימא אשר בו מתחברים ב' שמות מ"ב א' מאבא וא' מאימא ושניהם כלולים בגרון דאימא והנה ב"פ מ"ב הוא סוד אחע"ה שבגרון כנודע וע"י אלו המ"ב נכפים הדינין כנ"ל. גם תכוין באותיות גיכ"ק אשר בחיך דאימא הסמוך אל הגרון כי החיך הוא סוד חכמה המזדווג עם הגרון שהוא בי' ואותיות גיכ"ק ואחז"ע אשר בחיך וגרון הם בגי' רי"ו ותכוין כי זה הרי"ו הוא זווג אבא ואימא ע"י חיך וגרון בסוד אכלו רעים גם רי"ו אלו עם הכולל הם סוד רזי לי

סוד השינים וההמתקות

הנה השינים הם נרמזים באות א' והנה הא' יש בה ב' יודין ואות ואו באמצע וזה הו' היא כפולה כנו' בס"ה והנה ו' הא' מתחברת עם יוד עילאה ונעשי' י"ו שינים למעלה והו' הב' מתחברת עם י' תתאה ונעשים י"ו שינים למטה בלחי התחתון וצורתה כזה א' ואלו הם ל"ב שינים אשר בפה העליון דא"י. הנה נת"ל כי הקול היוצא הוא בחי' ב' היות ע"ב ס"ג אשר בחיך ובגרון והנה יש בהם ז' יודין והם מתחברים עם ב' יודין שבאות א' של השינים ונכללין עמהם והרי הם ט' יודין והם ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך שהם כוחות הדין ואותם ב' הווין שבאות אלף שוככות זה ע"ג זה כזה || והם רמז אל שני שורות השיניים ששוככות זה ע"ג זה והם טוחנים ומהדקים כחות הדין ונקרא שחקים השוחקים מן לצדיקים וענין השחיקה והטחינ' הזו הוא כי בתחילה היו הדינין מתחברים יחד סוד היודין אשר בב' היות ע"ב ס"ג וכדי למתקן צריך לפרן ולהפרידם כל יו"ד בפ"ע ואז הם מתחברין עם ב' יודין שבאות א' ונעשים ט' יודין שהם בגי' מ"ן דמנצפ"ך ובזה נמתקו ונעשו מ"ן שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בב' אותיות פ"ר של שופר כנז"ל ונהפכו מתוקים כטעם הדבש וכמש"ה וטעמו כצפיחית בדבש והם סוד ב' אותיות הנשארות שהם ש"ו מן שופר שהם

בגי' דבש. ונודע כי הויה דמ"ה היא בזעיר אנפין והנה ג' מלויים לבדם של ג' היות ע"ב ס"ג ב"ן הם גי' ק"ט תסיר מהם מ"ן ישארו י"ט שהוא חשבון מילוי הויה דמ"ה ואינו נרמז ונזכר בפני עצמו כמו האחרים אלא מובלע בתוכם ע"ד הנז'. וז"ס ויקראו בני ישראל את שמו מ"ן כי לא ידעו מ"ה הוא להיות בחי' מ"ה מובלע בתוכו ולא נודע ולא ניכר בכיארור כמו ג' מילויים האחרים והרי נרמזו כאן ד' המילויים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והנה כל בחי' מלוי הוא דין כנ"ל והנה אלו הד' מלויים הם שרשי הדינין כדי לאכפייא דינין תתאין כנ"ל והנה כבר נמתקו הדינין של קול הזה בעברם דרך השינים ונעשו רחמים ובעברם דרך השפתים אשר שם אותיות בומ"ף מתמתקים יותר והוא כי הנה ד' מלויים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנז' הם בגי' קכ"ח שהם בגי' ב"פ דין ובעוברם דרך בומ"ף שגם הוא בגי' קכ"ח נמתקים שם יותר והרי עד עתה נמתקו ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך ונשארו ג' אותיות צפ"ך והם בגי' ק"ץ והם נמתקים ע"י ג' היות ע"ב ס"ג מ"ה הנ"ל שהם בגי' ק"פ ועם שרשם שהוא בחי' עשרה אותיות שבמילוי הויה שהוא בגי' ק"ץ כמנין צפ"ך המתמתקים ע"י והנה אם חסבר שם הויה שהוא בגי' כ"ו עם אותיות צפ"ך יעלו בגי' רי"ו כמנין גבו' והרי נתבאר מיתוק הדינין אשר בקול השופר עד צאתו מחוץ לפה דא"י ונכנס תוך השופר:

דרושי ראש השנה דרוש ה

בתכלית הביאור בקצרה ולכן צריך שתעיין שם בתחלה דרו' ג' וזה פרטי הדברים. הנה בהיות זעיר אנפין בתרדמה ההיא אשר נתבאר עניינה בפ' וישב בפ' ויוסף הורד מצרימה ושם נתבאר היטב ענין השינה והחלום והפתרון מה עניינם. והנה סודה היא הסתלקו' פנימיות שהם ד' מוחין שבו חו"ב ודעת כלול מתרין עטרין בהיותם מלובשים תוך נצח הוד יסוד דאי' כנודע באופן שיצאו המוחין הפנימיים הם ולבושיהם שהם הכלים דנצח הוד יסוד דאי' ויצאו ויחנו על ראש זעיר אנפין ונשאר שם בבחי' אור מקיף עליו ואז זעיר אנפין ישן כי נסתלקה ממנו חיותו הנז' באופן כי אור הפנימי שלו חזר לעלות ונעשה אור מקיף עליו.

האבות נקראים חכמה בינה דעת

ונבאר תחילה מי הם הישנים ואח"כ נחזור לבאר מה נעשה מן המוחין אשר עלו ונעשו אור מקיף. הנה נודע כי טרם שבאו המוחין בזעיר אנפין לא היה אלא בן ו"ק בלבד שהם חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד וכשבאו בו המו' נתעלו חסד גבורה תפארת שבו ונעשו חכמה בינה דעת שבו שהם ג' חללי גולגלת' כדי שבתוכ' יתלבשו נצח הוד יסוד דאי' ובתוכם מלובשים המוחין כנודע וג' חלקי גולגלתא אלו הם הישנים עתה כי נסתלק מהם רוחניותם שהם המוחין הנז'. ונמצא כי אע"פ שהם עתה בחינת חכמה בינה דעת שורשם היו חסד

סוד הנסירה וההמשכת המוחין החדשים ע"י השופר

יבאר בו ענין התקיעות בעצמם מה הם ועתה צריך לבאר בחי' התקיעות עצמם שהם תשר"ת תש"ת תר"ת והנה כונתם נתבארו בס"ה בפ' אמור בדצ"ט ע"ב וז"ל סדרא קדמאה כו' סדרא תנינא כו' ובדברינו אלה יתבאר לפניך דברי המאמר הנז' היטב ובתחילה צריך שנחזור לבאר התעוררות קול השופר מה עניינו. הנה נתבאר למעלה כי כונתינו ביום זה הוא כי זעיר אנפין הוא בסוד השינה והתרדמה וכונתנו הוא לנסור את זעיר ונוקבא להחזירם פב"פ. והענין הוא כי הנה נודע טעם דבוקם אב"א הוא לפי שאחורים של זעיר ונוקבא הם דינין לפי שהם שמו' אלקים וכדי שלא יתדבקו החיצונים בהם נתדבקו הם אב"א ובעלות רצון המאציל להחזירם פב"פ הוצרך להפיל על זעיר אנפין תרדמה וע"י תרדמה זו ננסרי' כל הדינין אשר באחורי זעיר אנפין וניתנין אל הנקבה ובמקום הדינין שבאחורי הזכר באים במקומו חסדים בסוד ויסגור בשר תחתונה ואז יהיה זעיר אנפין כולו חסדים ונוק' כולה דינין ועי"כ אין להם דבקות יחד בסוד אב"א ויפרדו איש מעל אחיו ואח"כ יתבסמו הדינין שבנקבה וזה נק' חיבוק השמאל ואח"כ יחבנה בימין ואח"כ יחזירנה פב"פ עמו לצורך הזווג והרי נתבאר כללות הענין בקצרה. ובדרוש א' של סוכו' נתבארו כל פרטים אלו

אנפין וכפ"ז נמצא כי בב' פ' עלאין של כל א' מתלבשין המוחין הנק' חכמה בינה דעת ובג' פ' התתאין מתלבשין הג' מוחין הנקר' חסד גבורה תפארת. ונמצא כי כפי האמת כל הכלי נק' אברהם יצחק יעקב אבל יותר בפרטות הם שלשה פ' תתאין לפי שגם המוחין שבתוכם הם בחי' חסד גבורה תפארת כמותם. והנה נתבאר כי בתרדמת זעיר אנפין עלו המוחין שבו על ראשו בסוד אור מקיף.

בנסירה בינות וגבורות נכנסים בנוק'
ואמנם יש חילוק בזה כי ב' המו' הזכרים שהם חכמה ועטרא דחסד אלו נשארו בסוד אור מקיף על זעיר אנפין אבל תרין מוחין נוקבין שהם בינה ועטר דגבו' נסתלקו עם הנצח הוד יסוד דאי' לגמרי ולא נשארו עליו אפי' בסוד אור מקיף ואלו נכנסו תוך רישא דנוק' להגדילה בעוד שהזעיר אנפין ישן בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע וכמו שנתבאר בדרוש הנסירה ובברכת המפיל חבלי שינה כו' וע"ש היטב. ובדרוש ראשון דחג הסוכות נתבאר יותר בביאור ובדרוש פורים יבואר כי גם המוחין ונצח הוד יסוד דאבא נכנסים בנוק' ונעשים בה ב' הארות אחרות יוצאו' ממנה יעקב מלפניה ורחל אחרת מאחוריה יע"ש:

בנסירה נעשים החכמות וחסדים אור מקיף על גבי רישא דזעיר אנפין
ונחזור לענין הראשון כי הב' מוחין הזכרים נסתלקו מלבושיהם שהם נצח הוד יסוד דאי' ולא נכנסו

גבורה תפארת שהם ג' אבות אברהם יצחק יעקב ולא לו ג' חללי גולגלתא חכמה בינה דעת דזעיר אנפין הוא שמוכיר במאמר הזוהר הנ"ל בשם אברהם יצחק יעקב והבן זה. ונחזור לבאר ענין המוחין בעצמם שעלו ונסתלקו הנה מוחין אלו הם ד' והם חו"ב ודעת כלול מחו"ג והם מתלבשים תוך ג' לבושים דנצח הוד יסוד דאמא וכבר נתב"ל בביאור ברכת אבות דר"ה במילות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כי ב' דעות הם דעת א' בין ב' מוחין חו"ב והוא נעלם ודעת ב' נגלה ומכריע בין תרין עטרין דחו"ג שבמוח הדעת המלוכשים תוך היסוד דאי' וזה דעת תחתון נק' ת"ת באופן כי במוח הג' הנק' דעת המתלבש ביסוד דאי' הוא כלול מן ג' בחי' שהם חסד גבורה תפארת ואלו הג' מוחין הכלולין במוח הדעת הם המוחין של ג' הכלי' הנ"ל הנק' אברהם יצחק יעקב ונקרא רישא דלהון שם במאמר הזוהר. אמר הכותב צ"ע כי לעיל בברכת אבות נתבאר כי חכמה בינה דעת הם מוחין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב וכאן נר' להיפך כי המוח הדעת הנקרא חסד גבורה תפארת הוא ג' מוחין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב והרי הם ו' בחינות של מוחין חו"ב ודעת המכריע בינתים וחו"ג ות"ת שהוא הדעת הב' המכריע ביניהם, ואפשר לומר כי הנה נתבאר כי תרין פרקין עילאין מכל ספירה מאלו הג' דחסד גבורה תפארת דזעיר אנפין הראשו' הם עלו ונעשו חכמה בינה דעת דזעיר

למטה עולה זו התקיעה היוצאת מפינו שהיא בחי' הבל היוצא שהוא מילוי הויה דס"ג ונודע כי כל הבל הוא אור המקיף ועולה ומטי עד לגבי אברהם פי' עד כלי החלל דגולגתא דזעיר אנפין אשר בתוכו [היה] נתון ומלובש מוח עיטרא דחסד כנ"ל שזהו החסד הא' דו"ק דזעיר אנפין שנתעל' ונעש' בחי' חללי דגולגת' ולכן נקרא אברהם. והנה הכלי הזה הוא ישן כנז' ומעורר אותו.

התעוררות חכמות וחסדים שע"ג רישא דזעיר אנפין

עלית בינות וגבורות מתוך הנוק'

ואח"כ עולה זו התקיעה יותר למעלה עד רישיה דאברהם והוא ההיא עיטרא דחסד הנשאר בסוד אור מקיף ע"ג רישא דזעיר אנפין כי ההיא עיטרא דחסד נקר' רישיה דאברהם שהוא הכלי אשר בו מתלבש ההוא עיטרא כנז' וכדין ההוא עיטרא דחסד הנק' רישי' דאברהם אתער גם הוא ואז הוא ממשיך אליו אותם תרין מוחין שהם בינה ועטרא דגבורה שנסתלקו עם נצח הוד יסוד דאי' [ועולים] למעלה ומורידן עד מקומו שהזעיר אנפין עומד שם למטה בסוד אור מקיף ואז נמצאין כל הד' מוחין יחד שם בבחי' אור מקיף ע"ג רישא דזעיר אנפין ונעשה עתה שם בחי' כסא של ד' רגלים. וזמ"ש ואתער הוא ואתקן לכורסיי' וז"ס והוכן בחסד כסא והבן זה. ולכן בבחי' הכלי עצמו אמר מטי לגבי ובבחי' המוח עצמו אמר ושריא ברישי' אמנם ביצחק ויעקב לא הזכיר לשון ושריא ברישא והטעם הוא לפי שעתה צריך שינוח שם ויתעכב עד

בנוק' ונשאר בלתי התלכשות על ראש זעיר אנפין בסוד אור מקיף. וזמ"ש המאמר הנ"ל דצ"ט ע"א וז"ל ת"ח כד ההוא שופר עלאה דנהירו דכולה ביה אסתלק כו' פי' כי השופר הוא נצח הוד יסוד דאי' אשר אור פנימי דמוחין דזעיר אנפין הנקרא נהירו דכולא הם בו בתוכו מלובשים וכד נסתלק ויוצא מתוך רישא דזעיר אנפין ויצא למעלה כדין לא נהיר לבנין שהם זעיר ונוקבא כי נסתלקה הארתם ונשארים ישנים. גם בזה תבין מ"ש כי אברהם לא אתדבק בההוא נהר כמו יצחק והענין הוא כי מוח החכמה והחסד שהם קו ימין הנקרא אברהם לא אתדבק בההוא נהר שהיא אי' להסתלק עמה אבל נסתלק מתוכו ונשאר הוא לבדו בסוד אור מקיף על רישא דזעיר אנפין משא"כ ביצחק שהוא קו השמאלי בינה ועטרא דגבו' אשר נשאר מלובשים תוך נצח הוד יסוד דאי' הנק' נהר ונסתלקו עמה לגמרי כנ"ל:

חזרת המוחין דזעיר אנפין ע"י השופר

והנה עתה נבאר ענין התקיעות כי הנה אחר התרדמה והשיני' הנז' אנו צריכין שיחזרו המוחין דזעיר אנפין להתלבש בנצח הוד יסוד דאי' שהם בחי' השופר כנז' ויחזרו ליכנס ברישא דזעיר אנפין כבראשונה ע"י תקיעת שופר כנז'. ונתחיל לפרש סימן תשר"ת.

תקיעה דתשר"ת

התעוררות כלי רישא דזעיר אנפין הא' היא התקיעה ונודע כי התקיעה היא באברהם וע"י תקיעותינו

ואע"פ שאבא הוא חסד והמנצפ"ך הם גבו' הענין הוא כמבואר אצלנו כי לעולם בכל מקום שרש החכמה הוא הגבו' כי החכמ' העליונה והקדומה מכולם שהיא חכמה סתימא' דאריך אנפין נתלבשה בתוכה הגבורה דעתיק יומין וזכור כלל זה. והנה ענין הורדת שני מנצפ"ך אלו הוא על ידי שני המוחין בינה וגבור' אשר נסתלקו למעלה כנז' וע"י מוח בינה יורד מנצפ"ך באימא וע"י מוח עטרא דגבורה יורד המנצפ"ך למל' כנודע כי עטרא דגבורה הוא לצורך המל' והרי ע"י התקיעה הא' שהוא אברהם ננסרו אלו הדינין דמנצפ"ך למטה.

שברים דתשר"ת

המשכת בינה ועיטרא דגבורה בזעיר אנפין, מלובשים בהוד דאימא

אח"כ הם השברים והם ביצחק כנודע ועל ידי השברים יורדין אותם התרין מוחין בינה ועטרא דגבורה תוך רישא דזעיר אנפין ממש בסוד מוחין פנימיים ואלו מקדימין לכנס בו טרם מוחין הנקר' חכמה ועטרא דחסד לפי שר"ה הוא יום הדין ולכן אלו השנים שהם דינין נכנסים תחילה. והנה כיון שעטרא דחסד נשארה עדיין למעלה בסוד אור מקיף אין יסוד דאימא יורד למטה ונשאר למעלה עם החסד כי אם גם חסד היה נכנס היה יורד היסוד דאי' ומלביש את התרין עטרין אבל עתה נשאר למעלה ולכן עטרא דגבו' אין לה לבוש והיא מתלבשת עם המוח בינה תוך ההוד דאימא ושניהם מלובשים בו. ונמצא כי ע"י תקיעת השברים נכנס הוד דאימא ובתוכו תרין מוחין שמאליים

שימשיך תרין מוחין בינה וגבורה למטה אצלו בסוד אור מקיף. אבל ביצחק ויעקב אין כונתינו שישארו שם בסוד אור מקיף רק שתכף ירדו ויכנסו תוך רישא דזעיר אנפין בסוד מוחין פנימיים.

תקיעה - הוא לשון יחוד - יחוד אבא ואימא

והנה צריך לידע איך עליית תקיעה זה גורמת ירידת אותן תרין מוחין בינה וגבורה למטה והענין הוא כי הנצח הוד יסוד דאי' עם תרין מוחין דבינה וגבורה שנכנסו בנקו' והגדילוה מסתלקי' ממנה ואז חוזרין אבא ואימא להזדווג ע"י תקיעה זו ויורדין גם תרין מוחין הנז' למטה בסוד אור מקיף כנז' והענין הוא כי תקיע' הוא אותיות תקע יה ותקע הוא לשון זווג מלשון מ"ש ז"ל נפל מן הגג ונתקע ביבמתו וי"ה הם אבא ואימא.

המשכת המוחין החדשים ושני מנצפ"ך

וענין קריאת הזווג הזה בלשון תקע הוא לרמוז כי ע"י הזווג דאבא ואימא נמשכים מן אבא למטה ב' מיני מנצפ"ך אשר ב' פעמים מנצפ"ך הם גי' תק"ס וכללות חשבון עשר גבורות אלו הם תק"ע והנה מנצפ"ך הא' נותנו אבא אל אימא בעת הזווג לצורך נקו' יסוד שבה והמנצפ"ך הב' לצורך יסוד המל' נוקב' דזעיר אנפין. וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ ולא כתיב ברא ארץ או יצר ארץ אלא יסד ארץ. והענין הוא כי מן החכמה נמשכו ה"ג מנצפ"ך ביסוד המלכות הנק' ארץ ונתיסדה בהם

סדר תשר"ת תש"ת תר"ת

ודע כי בענין תשר"ת ותש"ת ותר"ת שמעתי ממורי ז"ל דרוש אחר ואיני זוכרו היטב ואני מסופק בו כמה ספקות ואלו הם נלע"ד. ששמעתי ממנו כי תשר"ת הם בראש זעיר אנפין דאצילות ותש"ת בנוק' ותר"ת בראש הבריאה לפי ששם כבר נסתים האצילות ולכן הוא מקום התקבצות הדינין שם ואעפ"י שמשון המאמר הנ"ל דפרשת אמור משמע דסדרא תליתאה שהוא תר"ת אנו חוזרין להעלות למעלה הכונה היא כי כיון דתשר"ת ותש"ת היו בזעיר ונוקבא שהם בסוף האצילות אעפ"י שעתה תר"ת הם בבריאה כיון שהם בראש הבריאה מקרי שפיר עליה. או אפשר ששמעתי ממנו כי תשר"ת אצילות ותש"ת בבריאה ותר"ת חוזר להיות באצילות. גם אני מסופק כי מה ששמעתי אינו בתשר"ת ותש"ת ותר"ת כי כל אלו שלשתם באצילות לבדו ומה ששמעתי הוא כי תשר"ת תש"ת תר"ת דמיושב הם בזעיר אנפין דאצילות ושל מוסף בלחש הם בבריאה ושל החזרה הם באצילות. או אם עשרה ראשונות דמיושב הם בזעיר אנפין דאצילות והאמצעיות דמוסף הם בנוק' והאחרונות הם בראש הבריאה כל אלו הספקות יש לי באיזה אופן מאלו הם ששמעתי ממורי ז"ל:

לאה ורחל

ואח"כ זכרתי כי שמעתי ממורי ז"ל כי שבריאה הם דינא קשיא והם בלאה ותרוע' דינא רפיא והיא ברחל

שהם בינה ועטרא דג' לתוך רישא דזעיר אנפין והוד דאימא יש בו ג"פ כנודע ומתפשטים בג' ספ"י. שבקו שמאלי דזעיר אנפין שהם בינה וגבורה והוד ונודע כי מן ההוד דזעיר אנפין נעשה מוח הבינה והגבו' דנוק' נמצא כי ע"י תקיעת שברים כבר התחיל להיות אל המל' בחי' מוחין כי גם הנצח הוד יסוד דזעיר אנפין עצמם שהם ג' מוחין שבה עדיין לא נתפשטו מוחין בתוכם עצמם ועתה שהתחיל להתפשט בהוד דזעיר אנפין גם ניתן מוח הבינה והגבורה במל'. וא"ת והרי הכתוב אומר ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם שהוא זעיר אנפין וא"כ אם גם בנוק' לא היו בה מוחין גם עליה נפלה תרדמה. אבל הענין יובן עם הנ"ל כי כשהפיל תרדמה על זעיר אנפין נסתלקו ממנו המוחין ואז אי' עילאה אשר הנצח הוד יסוד שלה היו תוך זעיר אנפין גם היא נסתלק' ממנו והאירו אל לאה שהיא סוף המל' של אחורים שלה עצמה ממש כנודע כי שם נפלה בעת מיתת המלכים ועומדת מן החזה ולמעלה באחורי זעיר אנפין ושם מלמעלה תאיר בה אור גדול בבחי' אור מקיף ומן לאה היתה נמשכת הארה אל רחל העומדת למטה ממנה בסוד מוחין ולא הית' ישנה לא לאה ולא רחל. אמר הכותב ולמה לא אמר כי נצח הוד יסוד דאי' עם ב' מוחין דבינה וגבורה היו נכנסים תוך לאה ורחל כנודע ולמה אמר שהיה בסוד אור מקיף בלבד. ואפשר שאין זה אלא אחר שחזרה ונסתלק' מתוכם טרם שחזר' ליכנס תוך זעיר אנפין כי אז עומדים המוחין בסוד אור מקיף ע"כ.

רמזים בשופר

גם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי תקיעה היא בגי' שופר עם הכולל וגם בגי' תוקף והוא בחי' ג' מוחין דאלקים א' במילוי יודין העולה ש' וא' אלקים דאחוריים בריבוע העולה ר' וא' אלקים פשוט העולה פ"ו הרי הכל כמנין שופר ותקיעה. גם נלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי התקיעות דמיושב הם בתבו' ובמוסף הם בכינה עילאה כי הרי במוסף עולים זעיר ונוקבא עד הבינה:

וכונתנו היא להמשיך מוחין לשתייה ולכן בתחי' אנו עושים סימן תשר"ת הכולל שברים ותרועה כנגד לאה ורחל ואנו תוקעים תשר"ת ג"פ א' באצילות וא' בבריאה וא' באצילות ואח"כ מפני הספק אנו עושים תחלה תש"ת לפי שאין לנו עתה בימים האלו המשכת המוחין אלא בלאה כי עמה הוא הזווג בימים אלו כנ"ל ואחר כך אנו עושים תר"ת מספק אולי כיון שתכלית הכונה אינה אלא לצורך רחל שתיכונן ותיתקן בימים אלו כדי שתהיה ראויה לח' חג עצרת.

דרושי ראש השנה דרוש ט

רמזי השופר

לכל בחי' הדין בפה התוקע ובהבל היוצא מפיו נכנס בתוך השופר ופוגע בז' הבלים אשר בתוך בינה ומוציא ר"ס אורות כמנין ז"פ הבל ונחלקים ק"ל לזעיר אנפין שהוא ו' ונעשו קול וק"ל לנקבה שהיא ה' ונעשית קל"ה בסוד דעתן של נשים קלה ויכוין בז' היות דס"ג שהם בגי' אמת תיקון ז' דדיקנא דעתיק' הנקר' תרין תפוחין קדישין ותכוין להמשיך מאותם הפנים העליו' ש"ע נהורין שבהם ומנין אר"ך נשארים בהם וק"ן יורדים לזעיר אנפין. פה התוקע הוא הויה דס"ג וכ"ב אותיות והבל היוצא מתוכו הוא בגי' ל"ז המילוי של הויה דס"ג הגז' שהוא בסוד הפה. השפתים הם בומ"ף שהם בגי' ד' מילויים של ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ח היוצא דרך השפתים. החיך הוא גיכ"ק והם ד' מילויים של ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ח ועם ד' כוללים

בסוד השופר והתקיעות וכונתם אבל מעורב יחד ונעתיקהו מכונות שמסר הר' ז"ל להרב יעקב ארזין ז"ל וכתב מורי ז"ל נראה לע"ד שיש בו תערובות רבות שאינם ממורז"ל ועכ"ז אעתיקם כולם לפניך פה וז"ל תחלת הכל אסדרם כפי יכולתי. שופר הם ש"ו עם י"ד פרקי האצבעות האוחזין בשופר הם ש"ך ניצוצין דמתערי מבוצינא דקרדינותא ופ"ר הם ה"ג דמנצפ"ך דמתערי מן בינה ועם ה' אצבעות האוחזין בו הם פר"ה אדומה כי הה' אצבעות הם שורש הה"ג. ואחר שנבאר ענין השופר עצמו נבאר עתה ענין תקיעתו בר"ה:

המתקות

הנה ביום ר"ה עולה אור פנימי של חגת"ם בתוך הבינה כדי להמתיק

חיים ביאור דברים אלו כי האחוריים המלוואים של אדנות הם בגימ' אלף ותתקע"ח ומספר האותיות האלו הם ל' קי"א תקמ"ה תרנ"א תרע"א תסיר יוד אותיו המילוי נשארו י"ח אותיות ונקרא אותיות של אחוריים נשארו י"ח תוסיף עליהם ד' אותיות פשוטות של שם אדנ"י על י"ח אותיות הנז' יהיו כ"ב אותיות ועם אלף תתקע"ח הנז' יהיו בגי' ב' אלפים תוסיף עליהם ש"ך ניצוצים ועוד שני כוללים והם כולל א' של אדנ"י וכולל א' של הש"ך ניצוצין יהיו כולם יחד בגי' אלפים ושכ"ב. אח"כ תמתיק כל זה בב' אהיה דיודין העולים בגי' שכ"ב והם קס"א קס"א והנה כל החשבון הנ"ל זולתי הכוללים הם ב' אלפים משם אדנ"י וש"ך ניצוצין ולכן ב' אהיה שהם בגי' שכ"ב הש"ך ימתיקו אל הש"ך ניצוצין והב' ימתיקו אל הב' אלפים של שם אדנ"י כנלע"ד. נמצא כי כל תקיעה היא ט' טרמוטין ע"ד הנז' ולכן בתקיעה הא' של תשר"ת תכוין להמתיק הט' טרמוטין שהם כ"ז אלקים הנז' ולהמתיק את האחוריים של אדני ע"י הש"ך דינין כנז' וכ"ז ע"י תקיעה הפשו' שהיא סוד הויה דע"ב דיודין שהיא בגי' חסד ובו תמתיק כל הדינין הנז' וסוד ההויה הזאת נרמזת במילת פשוטה שהיא בגי' ת' שהם ד' יודין שיש בהויה הנז' הרומז אל החסד ומתפשט וממתיק כל הדינין הנ"ל:

אח"כ בג' השברים הנ"ל תכוין כי הם סוד הדינין העומדים בגרון והנה השבר הוא שיעורו שלשה טרמוטין נמצאו ג' שברים ט' טרמוטין. והענין

שלהם והכולל לכולם הרי קל"ג. הגרון הוא אחה"ע שהם ב"פ מ"ב מ"ב. ותחבר אותיות החיך והגרון שהם אחה"ע וגיכ"ק ויעלה בגימטר' רי"ו עם הכולל:

כונת התקיעות הם בסוד קר"ע שט"ן
כונת התקיעות הם בסוד קר"ע שט"ן שהוא בגי' תש"ל עם הכולל והוא בגי' אלקים דיודין ש' וה' אלקים פשוטים הם ת"ל הרי תש"ל. גם תכוין שהוא בגי' מצפ"ן והוא שם הממתי' לה' אלקים פשוטים שהם ת"ל הרי תש"ל. גם צריך לשלב שם קר"ע שט"ן עם שם הויה כזה יקהרועה ישהטונה וניקודותיו הוא קיבוץ ופתח ושבא פתח וחולם וסגול ושבא וחירק. ונבאר התקי' עצמם:

סודות הטורמיטין

תשר"ת הנה בתחלה היא התקיעה פשוטה ותכוין כי תקיעה היא בגי' עשר י"ה פ"י שתמשיך ק"ן נהורין שהם בגי' עשר פ' י"ה מן אבא הנקרא י"ה אל זעיר אנפין ומשם אל נוק' והתקיעה היא שיעורה ט' טרמוטין וסוד הטרמוטין זהו ענינם. דע כי טרמוט הוא בגי' ג"פ אלפים והנה בתקיעה הא' יש ט' טרמוטין שהם כ"ז פ' אלקים והם בגי' ב' אלפים וג' מאות ועשרים ושנים שהם כ"ז פ' פ"ו והם האחוריים של אדנות עם האותיות של האחוריים וד' פשוטות וש"ך ניצוצין שהם ה"פ דין ויכוין להמתיקם בב' אהיה דיודין שהם בגי' שכ"ב. ונלע"ד

וב"ן אותיות של אלקים יורדים שם בסוד גלי הים ומתגעשים ומתרעשים שם והחיצונים הנקרא' אלה נאחזים באלה האותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי של הוי"ה דב"ן שהם בגי' לאה והם סוד ל"ו טרמוטין שיש בסימן תשר"ת שהם ד"פ ט' שהם בגי' לאה. גם תכוין לשם פספסים דיונסים שהם בגי' תק"י וחבר עמהם מ"ב אותיות שיש בשם של מ"ב שהוא אבגית"ן הרי בגי' שברים. תרועה היא בגי' תרפ"ז והיא עם ה' אותיות תרועה והכו' והם בגי' ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רל"ב ושלשה אהיה א' דיודין וא' דאלפין וא' דההין שהם תנ"ה וסך הנז' הם תרפ"ז. גם הוא בגי' אדנ"י במילואו והוא תרע"א ועם ד' אותיו' הפשוטי' של אדנ"י וי"ב אותיות של המילוי הרי תרפ"ז. ובקונטרים אדם א' מצאתי כי מלת תרע"ה הוא חסר ו' והוא אדני במילואו שהוא תרע"א עם ד' אותיות הפשוטות הרי תרע"ה. ושיעור התרועה גם היא ט' טרמוטין. ומצאתי ג"כ נוסח אחר שנמחה עליו הדיו והעביר עליו הקולמוס וכתוב שם כי מלת תרועה היא אדני במילואו והוא תרע"א עם כללות ט' טרמו' והוא תרפ"ג גם תכוין כי הוא בגי' פסתם במילואו כזה פ"ה סמ"ך ת"ו מ"ם והנר' לע"ד חיים כי הוא יתר עשרה וכפ"ז צ"ל כי כך צ"ל כי פסתם במילואו הוא בגי' תרועה ועודפים עוד מספר עשרה תחברם עם שם אדני במילואו שהוא תרע"א ויהיו ג"כ בגימטר' תרועה כנלע"ד כפי כתבו. תקיעה אחרונה עם

הוא כי שורש הדינין אשר בגרון הם שלשה אלקים שהם סוד טרמוט א' כנ"ל וכן גרון בגי' שלשה אלקים עם הכו' ולכן כנגדם הם ג' קולות ג' שברים ולא נתחברו בקול א' כמו התקיעה הכוללת כל הט' טרמוטין כנז':

ואח"כ מתפשטין ג' של ג' ג' שהם ט' טרמוטין ותכוין להמתיק אלו הדינין ע"י החסד שבגרון שהם אותיות אחע"ה שהם בגי' פ"ד שהם ב"פ מ"ב אותיות שיש בב' היות דע"ב דיודי"ן שהם סוד תרין טיפין דמ"ב העומדין בכינה בבחינ' הגרון והם מבחי' הויה דיודין. ואח"כ בתקיעה אחרונה תחזור ותכללם ביחד כי תחילה נתפשטו בבחי' ג' קולות שברים כנז' ועתה נתחברו ונעשה קול א' של תקיעה פשוטה:

שם כ"ב של ברכת כהנים

ונחזור לענין התקיעה כי הנה תכוין כי כל סוד התקיעות האלו הם בשם של כ"ב של ברכת כהנים כמו שנבאר. והנה תקיעה היא בגי' פסתם עם ד' אותיות והכולל. גם תכוין כי זה נק' תקיעה פשוטה וכבר ביארנו מלת תקיעה ומלת פשוטה. שברים הם ט' טרמוטין אחרים ועם הט' טרמוטין של התקיעה הרי ח"י. ומלת שברים היא בגי' ש' הוא אלקים דמילוי יודין ואחוריים פשוטין דאלקים ר' ונ"ב אותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי הרי שברים ותכוין לכלול ב"ן זה של אלקים עם ב"ן של הוי"ה דההין כי בן דהוי"ה דההין הוא סוד הים העליון

אף הגדול וזה ע"י ב' שמות יה אדני עם הכולל שהם בגי' א"ף גם תכוין ליה"ו דאלפין שהוא בגי' ט"ל וגם מ"ב אותיות של הוי"ה דס"ג הרי ט"ל ומ"ב והם בגי' א"ף לבטל עמהם האף והחרון. תרת תקיעה א' פשוטה תכוין ע"ד הנ"ל להמשכת ק"ן נהורין ולשם פסתם וגם במילת פשוטה תרוע' תכוין גם כנ"ל. ז"ך טרמו' יש בתר"ת תכוין בהם כמו בתש"ת אבל יש בזה קצת שינוי והוא כי כשתחבר ג"פ ז"ך טרמו' שהם פ"א תכוין בהם כוננה אחרת והיא זאת כי תש"ת הם שבריאה שהם דינא קשיא אף הגדול כנ"ל אבל תר"ת היא דינא רפיא ולכן תכוין למתק אותו האף הרך ע"י פ"א טרמוטין האלו וזה בכח הויה דמ"ה דאלפין ול"ו אותיות דמילוי המילוי של הויה דב"ן כנ"ל.

ע"י התקיעות יכוון לבטל את היצר הרע גם תכוין אל יה"ו דאלפין ואל מ"ב אותיות שבהויה דמ"ה כי גם הם בגי' אף תחבר ג"פ תשר"ת וג"פ תש"ת וג"פ תר"ת שהם ל' קולות דמיושב ובהם ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ע"ז. ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות במוסף דלחש תכוין לבטל ע"י יצה"ר של גלוי עריות. ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות דחזרת מוסף תכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ש"ד. ועשר קולות אחרונות שלאחר התפלה בקדיש של תתקבל תכוין לבטל ע"י את היצה"ר של לשה"ר. כל מספר הטרמוטין של מאה קולות הנז' הם תת"ץ טרמוטין ותכוין לשם שדי במלואו ובשם אלקים פשוט ושניה' הם

ה' אותיות והכו' הם בגי' אנקת"ם גם תקיעה זו בגי' פסת"ם כנ"ל בתקיעה הא'. כל מספר הטרמוטין שבסימן תשר"ת הם ל"ו טרמוטין כמספר ל"ו אותיות שיש בהויה דב"ן דההין בפשוטו ובמילוי ובמילוי המילוי כנ"ל. ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן. והנלע"ד חיים פירושו כי בכל פעם יש ל"ו טרמו' כמנין ל"ו אותיות הויה דב"ן דההין נמצא כי ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן והם ח"ק טרמו' בג"פ תשר"ת והם סוד כי חק לישראל הוא הנאמר בענין ר"ה יום הדין והנה מלת ח"ק בגי' ב' שמות הויה ס"ג מ"ה שהם אימא עילאה וזעיר אנפין:

תשת תקיעה פשוטה הא' היא ע"ד תשר"ת כי תקיעה היא בגי' עשר י"ה ר"ל י"פ י"ה שהם להמשיך ק"ן נהורין מן אבא לזעיר אנפין ומשם אל נוק' גם היא בגי' פסת"ם כנ"ל ופשוטה גם היא בגי' ת' שהם ד' יודין הויה דע"ב והם ט' טרמוטין:

שברים הוא אלקים דיודין ש' והאחוריים הם ר' וב"ן אותיותיו כנ"ל גם הוא ספספים דיונסים עם מ"ב אותיו' שם בן מ"ב כנ"ל הם ט' טרמוטין:

תקיעה אחרונה עם חמש אותיותיה והכולל והם בגי' אנקת"ם כל מספר הטרמו' של תש"ת הם כ"ז והם כ"ז אותיות של מילוי המילוי של אהיה. ובג"פ תש"ת יש ג"פ כ"ז טרמו' והם ג"פ כ"ז אותיות שיש בג"פ אהי"ה ב' דיודין וא' דאלפין סך הכל טרמוטין תש"ת דהיינו ג' תש"ת ג"פ כ"ז והם א"ף טרמו' ותכוין לבטל בהם את חרון

אחע"ה גיכ"ק. גם יש בחינת רי"ו אחר בסוד החניכים כמבואר אצלנו וע"ש והוא רי"ו בשינים העליו' ורי"ו בשינים התחתונים והם השוחקים מן לצדיקים והם סוד מ"ש למעלה כי מ"ן של מנצפ"ך נשחק ונטחן עם הצפ"ך העולים רי"ו עם ההויה פשוטה כנו':

שופר

הנה נודע כי במילת שופר נרמזים ג' אלקים והם אלו אלקים דמילוי יודין הוא ש' דשופר אלקים פשוט הוא פ"ו דשופר אלקים בריבו' הוא ר' דשופר והנה כדי למתק ג' אלקים הנז' צריכי' אנו לכוין בג' שמות של אהיה הנרמזי' ג"כ במלת שופר באופן הזה כי בשין דשופר תקח האו' האמצעית של הש' והיא י' ובאות הו' דשופר תקח האו' האמצעי' והיא א' ואמנם באות פ' לא יש אמצעית ולא נקח ממנו כלום ובאות הר' דשופר תקח האות האמצעי' והיא י' הרי נרמזו שם יאי והוא שם אהיה ותמלא האהיה הא' ביודין ויעלה בגי' קס"א ותמלא הב' בההין ויעלה בגי' קנ"א והג' אהיה פשוט בגי' כ"א סך הכל בשלשתם בגי' של"ג. אח"כ תמנה עשר אותי' דשם אהיה דיודין ויוד אותיו' דשם אהי"ה דההין וד' אותיות דשם אהיה הפשו' הרי כ"ד אותי' תוסיף כ"ד על של"ג יעלו בגי' שני' אח"כ תמנה סופי האותיות של שופר והם אות נון מהשין ואות וא"ו מהואו ואות א' מהפא ואות ש' מהריש והרי הם בגי' שני' נמצא שג' שמות אהיה ממתקים את ג' שמות אלקים:

בגי' תת"צ. נלע"ד טעות חשבון וצריך להגיה כך מס' הטרמו' שבק' קולות הנז' הם תת"ק להיות שהם ג"פ ר"ע הם תת"י והי' קולות הם צ' הם תת"ק. וכן שם שדי במילואו כזה שין דלת יוד הוא בגי' תתי"ד ושם אלקים פשוט הוא פ"ו הרי כל האמור הוא בגי' תת"ק ויכוין לשדד כחות הדין של אלקים ע"י שם שדי במילואו. המאה קולות לבדם הם הויה דס"ג ומלואו ל"ז. ועתה נחלק הסימנין כל א' לבדו והנה הם י"פ תשר"ת שהם י"פ ל"ו טרמוטין והם בגי' ש"ס כמנין שטן עם הכולל ותכוין לבטל את כח השטן המקטרג ע"י שט"ן טרמו' אלו. ועשר פ' תש"ת יש בהם ר"ע טרמו' לבטל ע"י את כח היצה"ר הנק' ר"ע הממונה על הלאוין מצות ל"ת שהם דינין תקיפין תש"ת כנ"ל. וי' פ' תר"ת יש בהם ג"כ ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י היצה"ר הממונה לבטל המצות עשה והם דינא רפיא כנ"ל. מצאתי בקונטרס לאדם א' וכתוב בו כך כי זה הרי"ו הנז' עובר בתוך השופר וממתק את הדין שהם מ"נ וצפ"ך הוא בגי' ק"צ והוא בגי' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה עם עשרה אותיות המילוי הם בגי' צפ"ך וק"ץ וזה סוד ק"ץ שם לחושך כי אלו הק"ץ נתנים לשכינה ונק' חש"ך שהיא הויה דב"ן דההין ושם מתחברים ג' הויות הנז' דכורין והם בגי' ק"צ עם שם ב"ן דההין הנק' חש"ך והנה כשתוסי' מספר הויה עצמה פשוטה שהוא כ"ו והוא שורש לג' הויות המלאות הנז' יהיה הכל בגי' רי"ו וזה סוד הרי"ו של

פרק ד'

בו לקטנו המאמרים מפרי עץ חיים הנוגעים לתקיעת שופר של ראש השנה, עם תקונים וכוונות.

פרי עין חיים

שער השופר - פרק א:

ש' הוא גי' מצפ"ץ, שממתיק לה' אלהים פשוטים שעולים ת"ל, הרי תש"ל:

ניקוד השם

והניקוד של שם זה, קרע שטן, כזה - אחר כך יכוין אותו משולב בב' הויות, שם קר"ע תוך הויה א', ושם שט"ן תוך הויה אחרת ובשניהם הי' דהויה קודמת לאות של שם זה. ונקוד הויה - היוד בקבוץ, ההי בחטף פתח, הו' סגול, ה' אחרונה חירק, והוא כזה - יקהרועה, ישהטונה.

תפילה לפני התקיעות

אחר כך יאמר, יהר"מ ה' אבא ואימא אלהי המשפט, שבזכות אלו השמות היוצאין מר"ת אל נא קרב תשועת מצפך, ויכוין אנקתם. פחדך סר תוציאם ממאסר, פסתם. פדה סועים פתח סומים ימינך מצפים, פספסים. דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמוך ה' מופלגים, דיונסים. שתקרע המסכים והמקטרגים אשר הם מבדילים ביניך

ההתעוררות ע"י השופר

יבין עצמו אחר קריאת התורה לתקוע בשופר לעורר הזעיר אנפין משינתו. כי כבר ידעת, כי עתה בר"ה בכל שינה על זעיר אנפין, שיצא נצח הוד יסוד דאימא ממנו בראש לאה, ועתה מעוררים הזעיר אנפין משינתו על ידי השופר כמ"ש לפנינו, ויכנסו שוב נצח הוד יסוד דאימא בזעיר אנפין, ויתן עתה הדינים מתוקים לרחל, כי נמתקו בשינתו ע"י השופר כמ"ש כבר, ויתבאר עוד כ"ז לקמן, בענין התקיעות בעזרת השם:

יאמר ששה פסוקים

תחלה יאמר ששה פסוקים, שר"ת שלהם הוא קר"ע שט"ן, ואלו הם - קולי שמעת וגו', ראש דברך אמת וגו', ערוב עבדך לטוב וגו', שש אנכי וגו', טוב טעם ודעת וגו', נדבות פי רצה נא וגו'. ויכוין שקר"ע שט"ן ע"ה, הוא תש"ל, והוא בגימטריא אלהי"ם דיודי"ן שעולה ש', וה' אלהים פשוטים שעולים ת"ל, הרי תש"ל. גם תכוין, כי

כוונות אחיות השופר

אח"כ יקחנו בידו, ויכוין בו איך הוא קצר ורחב, ומקום הקצר יהיה אצל הפה למעלה, ומקום הרחב יהיה למטה, והוא צריך לכוון אל מציאת הדיקנא דעתיקא, אשר הוא הכופה כל הדינים, כי כל הכפאת הדינים אינו, אלא ע"י שרשם, כי הדיני עליונים הם עצמן מכפים את הדינין וממתיקים אותם. והדיקנא דעתיקא היא דינים כנודע, ובה עצמה נכפין כל הדינים כמ"ש לקמן. וכבר ידעת איך הדיקנא היא למעלה צרה, ולמטה מתרחבת, ויש בה ב' שמות י"ה י"ה, אשר נמשכים מב' פיאות הראש, כמ"ש זה בענין הי"ג מדות. הם באים מב' אלהים שבב' פיאות הראש, ושם ו"ה א', הוא במיצר הדיקנא, בתיקון א' דדיקנא, ושם י"ה הב' הוא במרחב הדיקנא, שהוא תיקון ו' כנודע. לכן מקום הצר יהיה למעלה דבוק אל הפה, ויכוון שעליון הצר, שם י"ה דתיקון ראשון שבמיצר הדיקנא, והתחתון הרחב שם י"ה הב' שבמרחב הדיקנא, להורידן לאכפיא הדינין כמ"ש לקמן, כי ע"י השופר נתגלה כמ"ש לקמן:

סוד השופר

סוד השופר - צריך לידע, מי הוא התוקע, ומי הוא הפה, ומי הוא השופר, ומי הוא הקול. דע, שכבר הקדמנו לך, שעתה ביום ר"ה, הזעיר ונוקבא בסוד אב"א, וכונתינו לנסר אותן ע"י הדורמיטא דאפילו אבא ואימא לזעיר אנפין. וכבר ידעת סוד

ובין עמך ישראל, ארומך אלהי המלך המשפט שומע קול תרועת עמך ישראל ברחמים:

כוונות ברכת השופר

אח"כ יברך עליו בכוונה הראויה לברכת המצוה כמ"ש במקומו. וניקוד הוי"ה כמו שהוא בשילוב השמות הנזכר. ובאמרו תיבת קול, יכוין שהקול התחתון מעורר הקול העליון כמ"ש לקמן. ובאמרו מלת שופר, יכוין - הש' דשופר, הוא מספר אלהים דיודי"ן, ופ"ו דשופר מספר אלהים פשוט, ור' דשופר הוא מספר אלהים ברבוע, והרי ג' אלהים רמוזים בשופר:

ועוד יכוין, כי ש"ו דשופר עם י"ד פרקי היד האחוזין בו, הוא גי' ש"ך, סוד ש"ך דינים דבוצינא דקרדוניתא, והם דינין דוכרין כנודע. פ"ר דשופר הם גימ' מצפ"ץ, עם ה' אצבעות שאוחזין בו שהם עצמן שורש לה"ג עולה גימ' פרה, והם גבורות נוקבין, הרי מרומז בו גבורות דוכרין וגבורות נוקבין:

ושופר בא"ת ב"ש, מספרו הוי"ה אדנ"י, הממתיקים דינים אלו של הש"ך ופ"ר, וגם יכוין למלוי האותיות של שופר, הי' דשין, וא' דו', הי' דר', עולה אהי"ה, למתק אלהים פשוטה הנרמז בפ"ו דשופר. והנ' של שיי"ן, והר' שני דמלוי ו', וש' של הר', מספרו קס"א וקנ"א ואהיה עם כ"ד אותיותיהם, למתק הג' אלהים הנרמזים במלת שופר כמ"ש"ל:

מדה ז' מן י"ג ת"ד, ובארנו שהם סוד ז' שמות ס"ג, שהם גי' אמת, ומהם נמשכים ז' מלואים של ז' שמות אלו, שכל א' מהם הוא סוד הבל כנודע, והם ז' הבלים וז' מלואים הנ"ל, גי' ר"ס עם הכולל. וכבר ידעת, כי כל מלוי הוא דין, כי מלוי גי' אלהי"ם, ולכן ניתנו לבינה שהוא דין, ואלו הז' מלואים הם בז' תחתונות שבה, כי הודעתך כי שם ס"ג הוא בז' תחתונות דבינה. אמנם ע"י הקול שמוציא זה הפה תוך השופר, הוא סוד ז' הבלים אלו, שעל ידם נתקנו זו"נ, והם גי' ר"ס, ואחר שיוציאין אז נחלקים, חציו לו וחציו לה, והנה הזעיר אנפין הוא אות ו' של הויה, והמלכות הוא אות ה' תתאה של השם, וכשהם מתחלקין ר"ס אלו, שהם ב"פ ק"ל, אז לוקחות ת"ת ק"ל א', ומלכות ק"ל א', ומצטרף זה הק"ל של זעיר אנפין עם ו' שלו, ונעשה קול. והקל דנוקבא מצטרף עם ה' שלה ונעשית קלה, וז"ס קול שופר. אמנם כשאדם תוקע, אז פניו מתאדמין, וזהו רומז אל מקור הקולות האלו, שהם ז' הבלים, שהם של ז' שמות ס"ג דבתרין תפוחין דעתיקא, ועי"ז הם מתעוררין הפנים העליונים דעתיקא, שהם ז' שמות דס"ג, ומאירין. וז"ס הארת פני התוקע, ומאירים גם ז' תחתונות דאמא, שהם ג"כ ז' פעמים הבל כמו הפנים דעתיקא, שיש בהם ז' פעמים ס"ג כמ"ש לעיל, וזהו לשון שופר, מלשון שופרא, הוא יופי פנים דעתיקא, המתגלים ע"י השופר כשמתאדמין פניו כמ"ש:

הדורמיטא, שהוא העלאת זעיר ונוקבא הפנימית שלהם בסוד מ"ן בתוך הבינה. ועתה אנו מוציאין אותן ע"י השופר, מתוקנים עם המוחין. והנה סוד שופר, הוא סוד אור מקיף של ז"ס תחתונות של הבינה. והנה כבר הודעתך, כי שם ס"ג הוא בז' תחתונות של הבינה בסוד הפנימית, לא בסוד אור מקיף:

פה התוקע בשופר

והנה הפה שבשופר, הוא פה הבינה, שהיא עתה תוקעת את הזעיר ונוקבא לחוץ דרך פה, ואז הם יוצאים ונמשכים משם ולמטה, ואז הם עוברים תוך אור מקיף של ז' תחתונות שלה, ואח"כ הם יוצאין מתוך השופר הזה. והנה פה שלה, הוא שם ס"ג עם כ"ב אותיות הנמשכין שם, והוא גי' פה. וסוד השופר, שהוא אור מקיף שלה. ודע, כי הלא כבר בארנו לך, כי ב' מיני דינים הם, א' הוא ש"ך ניצוצין של בוצינא דקרדוניתא, והב' היא מנצפ"ך. אמנם סוד אור מקיף, לעולם הוא סוד הדינין. והנה שופר זה, כולל ב' דינין אלו. והנה יד האוחזת בשופר, הוא משלמת אל החשבון, והוא, כי הלא אותיות ש"ו משופר, עם י"ד פרקין של אצבעות האוחזין בה, הם סוד ש"ך הניצוצין. ואותיות פ"ר, הם סוד מנצפ"ך שכן עולה בגי', והנה ה' אצבעות היד, הם משלימים לסוד פרה אדומה:

תרין תפוחין דאריך אנפין מאירים בפני התוקע

והנה כבר הודעתך, כי בב' תפוחין דעתיקא, שם הוא סוד ואמת,

תקיעת יתד במקום נאמן, כי הבינה מוציאים מתוכה ותוקעת אותם תוך אור מקיף שלה, ואח"כ יוצאים משם ולחוף, ודי בזה:

אמנם יהיה בידך הקדמה אחת, כי כל המתקות הדינים אינם אלא ע"י שרשם ממש, כי הדינין העליונים אשר הם נמתקים, הם עצמם מכפים את הדינין, וממתקים און בכח אותו ההבל. ולכן אל תתמה מכל מה שכתבנו בענין זה, איך ע"י שרשי הדינין אנו כופין הדין ומבסמין אותו:

מן המיצר

והנה תכוין בשופר, איך הוא קצר ורחב, בסוד מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה. והענין, כי סוד המצר הוא, המקום הקצר יהיה אצל הפה יותר למעלה, ומקום הרחב למטה, כי כן הוא במקור שלו כמו שכתב, והוא, כי צריך לכוין אל מציאת הדיקנא דעתיקא, אשר הוא הכופה כל מציאת הדינין כנודע, והנה כבר ידעת, איך הדיקנא למעלה הוא מצר, ולמטה מתרחב. ויש בה ב' שמות י"ה י"ה, אשר נמשכין מב' שמות אלהים שבב' פאתי הראש, כמ"ש בסוד ויעבור די"ג מדות, והם היה"י מן אלהי"ם הנ"ל, ושם י"ה א' הוא במצר, והב' הוא במרחב, והראשון במצר והתחתון במרחב, לכן מקום קצר יהיה למעלה דבוק אל הפה, ויכוין כי על ידי הוצאת הקול זה, בשופר זה הקצר והרחב, תכוין אל ב' שמות י"ה י"ה שבמצר ורחב של הדיקנא, להורידן כאן, ולאכפייא הדינין:

המשכת ש"ע נהורין
 ויכוין להמשיך ש"ע נהורין מפנים דעתיקא, אר"ך אורות לאריך אנפין, וק"ן יורדים לזעיר אנפין, ומשם יורדים לנוקבא כנודע:

מאה קולות

העולה מזה, כי סוד הקול היוצא מן השופר, הוא סוד מלוי ס"ג שבז' תחתונות דאמא, לכן כנגדם אנו תוקעין מאה קולות, נגד ס"ג ומלוי שהוא הב"ל, ובין הכל עולה מאה כמ"ש לקמן בפרטות:

זעיר ונוקבא יוצאין מבינה

העולה מזה הדרוש, כי ע"י הקול שאנו מוציאים מפינו, גורמין שיצאו זעיר ונוקבא מן הבינה, שעלו למ"נ בתוכה, עתה יצאו מתוקנים דרך פיה, כי נמתקים בג' מקומות שבפיה כמ"ש לעיל:

השופר מקיפין דז' תחתונות דאימא ומה שתוקעין בשופר הוא, כי אחר שיוצאים מפיה, הן עוברין דרך ז' תחתונות דבינה, והם סוד אור מקיף שלה מבחוץ, והאור מקיף הוא חלול כדרך השופר, להלביש מה שבתוכה, והוא סוד דין כמ"ש לעיל, לכן אנו תוקעין בשופר לרמז לזה:

המתקה ע"י פנים דאריך אנפין

ועוד הוא לשון שופר, כי נתגלה ע"י השופר, יופי פנים דעתיקא וממתיק הדינים דאור מקיף של ז' תחתונות דבינה. ולכן אנו תוקעין בשופר, ולשון תקיעה הוא מלשון

יחוד חיד וגרון

ועתה נדבר בהוצאות הקול, בתחלה
אנו מוציאים מן הגרון, אשר בו
מתחברים ב' שמות מ"ב, א' מן
החכמה, וא' מן אמא. ושניהם כלולים
בגרון דאמא, וב"פ מ"ב הם גימ'
אחה"ע, ובזה נכפין הדינין. גם תכוין
אל סוד גיכ"ק, שהוא החי"ך הסמוך
לגרון, שהוא סוד החכמה, המזדווג עם
אמא שהוא הגרון שבו אותיות אחה"ע.
(6) והנה אותיות גיכ"ק אחה"ע עולין
רי"ו, ותכוין אל סוד רי"ו זה, שהוא זווג
אבא ואימא ע"י החיך והגרון, בסוד
אכלו רעים:

הגהה

הגהה (6) והנה אחה"ע גיכ"ק שהם גי'
רי"ו, מצאתי לאיש א', כתב כונה
אחרת, והיא זו - כי הנה הרי"ו הנ"ל
עובר דרך השופר בתוכו, וממתיק את
הדינין, שהם מ"ן וצפ"ך. גי' ע"ב ס"ג
מ"ה עם י' אותיות של מלוי, גי' צפ"ך,
שהוא קץ, וז"ס קץ שם לחושך, כי אלו
הם קץ הניתנין לשכינה שהוא חש"ך,
שם ב"ן דההי"ן, ושם מתחברין ג' שמות
הנ"ל שהם דכורין, והם גי' קץ, עם שם
ב"ן הנ"ל הנקרא חש"ך, והנה כשתוסיף
כ"ו כמנין הוי"ה, שהוא שורש לג' שמות
ע"ב ס"ג מ"ה הנ"ל, יהיה הכל רי"ו.
וז"ס הרי"ו הנ"ל של אחה"ע גיכ"ק. גם
יש רי"ו אחר בסוד החניכים כמבואר
אצלינו ע"ש, שהוא רי"ו בשניים
העליונים, ורי"ו בשניים תחתונים
למטה, ושוחקים את המן לצדיקים, והם
סוד מ"ש ג"כ מ"נ דמנצפ"ך, נשחק עם
צפ"ך, העולין רי"ו עם הוי"ה כנ"ל):

שמות ע"ב וס"ג

והנה יכוין עתה אל שם ע"ב שבאבא
בח"ך, ולשם ס"ג שבאמא
שבגרון, אשר ב' שמות אלו הם גי'
קל"ה ועם כללותם הוא קול, והרי עתה
לך רמזים כאן קו"ל וקל"ה, וע"י ב'
שמות אלו נכפין הדינין שבהם:

המתקות ע"י השינים

אח"כ אנו מעבירין קולות אלו שהם
זעיר ונוקבא, ע"י ב' שמות אלו
ע"ב ס"ג להוציא מן הפה, ותחלה הם
עוברין דרך הפה, שאינם סוד החי"ך,
כי החי"ך אצל הגרון, שהם סוד החכמה,
אבל החניכים שהם שרשי השניים, הם
אדרבא דינין, והנה הם ב' חניכים, א'
בלחי העליון, וא' בלחי התחתון, והנה
חניכים אלו, הם סוד ב' אלהים, היינו
אלהים ברבוע העולה ר', והנה כשאלו
הקולות יוצאין לחוץ דרך ב' אלהים
אלו, הם חוזרין דינין, ואח"כ אנו
טוחנין אותן על ידי השניים, והם
אותיות זסשר"ץ, והם נמתקים. ותחלה
אבאר לך סוד השיניים, דע, כי הלא
מציאת השיניים הם סוד אות א', וכבר
ידעת כי א' ב' יודין וו' באמצע, והנה
אות ו' היא כפולה, כנזכר בתיקונים, כי
מחברה עם י' הראשונים ושניה, כזה -
0 הרי י"ו למעלה, י"ו למטה, והם ל"ב
שיניים שבפה עליון של בינה, והבן
אותה. וכבר בארנו, כי הקו"ל שיוצא,
הוא ב' שמות ע"ב ס"ג, ובהם ז' יודין,
ואמנם הב' יודין של אות א' של
השניים הנ"ל, הם מתחברין ונכללים
עמהם, ואז ט' יודין הם, והם סוד מ"נ

ויקראו שמו מ"ן, כי לא ידעו מ"ה הוא. והטעם, לפי שמלוי שם מ"ה שבו, הוא בהבלעה, ואינו בפירוש כמו מלויים אחרים. והנה נרמזו בו כל ד' מלויין של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והענין - כי כל מלוי, הוא גי' אלהים, כי לעולם המלוי הוא דין, והוא סוד שרשי הדינין לאכפייא דינין תתאין כנ"ל. והרי אחר שעברו דרך השיניים נמתקו, והיו רחמים:

ההמתקה בשפתיים

ואח"כ יוצאין דרך השפתיים להמתק יותר, והם סוד אותיות בומ"ף. והענין - כי הלא כל ד' מילואים הנ"ל, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' קכ"ח, גי' ב"פ ד"ן, והנה אלה כשנמשכין דרך השפתיים, נמתקין שם בסוד בומ"ף, שהוא גי' קכ"ח ג"כ, הרי עד עתה מיתקנו סוד המ"נ מן מנצפ"ך, ונשאר אותיות צפ"ך, והם גי' קץ. והסוד הוא - כי הם נמתקים ע"י ע"ב ס"ג מ"ה הנ"ל, שהם גי' ק"פ, ועם השורש שלהם שהם י' אותיות של המלוי, הרי ק"ץ, גי' צפ"ך. גם ענין אחר, כי כשתוסיף במנין צפ"ך, שם הוי"ה גי' כ"ו, אזי יהיה כולם סוד רי"ו. ונחזור למעלה, כי אותן ב' חניכים, שהם ב"פ אלהים, אם תעשה אותן בצירוף פכמ"מ יעלה ר', ועם הי"ו שיניים שבסופם הרי רי"ו, למעלה בשיניים העליונים, ורי"ו בשיניים התחתונים:

דמנצפ"ך, שהם כחות הדין, כי ט' יודי"ן גי' מ"נ. ונשארין עתה סוד הב' ווי"ן שבאות א', רמוז אל ב' סדרי השניים. העשויין כעין ו"ו כזה, ואז נקרא שחקים, והם שוחקים אותו המ"ן העליון:

סוד השחיקה וטחינה

וסוד שחיקה וטחינה זו היא, כי הדין כדי לכפותו, צריך לטוחנו ולפררו, שלא יהא דבוק במקום א', ולפררו לפרורים דקין. והנה שם ע"ב ס"ג הנ"ל, היו שם הדינין מחוברין יחד, ועתה ע"י טחינה זו מתפרדין כל א' בפני עצמו, ובוזה נטחנין הדינין, והם מתחברין אח"כ ע"י הב' יודי"ן של השיניים ונעשין מ"נ. והרי עם זה נמתקו הדינין אלו, שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בשופר כנ"ל, שהם אותיות פ"ר משופר. והנה חזר זה המ"ן אחר שנמתק לטעם דבש, כמ"ש וטעמו כצפיחת בדבש. והוא סוד ש"ו משופר, שהוא גי' דבש:

המילויים

וכבר ידעת, כי שם מ"ה הוא בזעיר אנפין, והנה אם תסיר גי' מלויין של ע"ב ס"ג ב"ן, יעלו ק"ט, וכאשר תסיר מהם מ"נ הנ"ל, נשארו י"ט, והוא סוד מלוי דמ"ה שהוא י"ט, ואינו ניכר רק ע"י הבל הפה ע"ד הנ"ל, וזהו

שער השופר - פרק ב

ענין השופר

ענין השופר, מצאתי ביד הר"י ז"ל יצ"ו. שופר הוא ש"ו, וי"ד פרקין אצבעות האוחזין בשופר, הרי גימטריא ש"ך ניצוצין, דמתערין מבוצינא דקרדינותא, דינין דדכורא. ופ"ר הם ה"ג מנצפ"ך, דמתערין מבינה, ועם ה' אצבעות האוחזין בו הם פר"ה, כי ה' אצבעות עצמן, הם שורש הה"ג, דינין דנוקבא, וזהו מלת שופר:

מדוע נקראים מכילין דרחמי

להרח"ו ז"ל, כוונה לתקיעת שופר, דע, כי ג' שרים הם - שר המשקים, שר האופים, שר הטבחים. והם בקדושה, בגרון, ווש"ט, קנ"ה וורידין, וש גי' אלהים ביודי"ן, וג"כ גימ' מצפ"ן, ואלהיים ברבוע ר', הרי ש"ר, ואלהים פשוט, הרי שופר. וצריך התוקע לכוין, להוציא הויות הגנוזות בתוך ג' אלהים מגו השופר, ולכן נקרא מכילין דרחמי, כי מכילות הויות בתוכם, ובעבור שהם דינין נותנין הרחמים במדה, ולא בריוח:

סוד הירד האוחזו השופר

מזהחברים זלה"ה, סוד קנ"ה ווש"ט, דע, כי ש"ך דינין הם באמא עלאה, ונעשין בה מסוד ל"ב אלהים שבה, הנעשין מל"ב נתיבות חכמה, וכל א' כלול מ', גי' ש"ך דינין. והנה הבינה נקרא שופר, ש"ו, והם הי"ד פרקין האוחזין בשופר, גימ' ש"ך דינין. וסוד שופר זה, היא הקנה, המוציא ז' קולות, שהם קול ה' על

המים וכו', שהם פנימית מוחין דזעיר ונוקבא. ועל ז"ס נאמר על הקנה דבינה, עה"ב אין בו לא אכילה ולא שתיה, כי שם הם ז' קולות לבד. אמנם ושט נמשך למטה, כי קנה אינה נמשך רק עד ריאה, ששם מוציא ז' קולות, אך וושט מתפשט עד בני מעיים, ומשם יוצא מאכל ומשקה, ובו נכנס, והוא נגד עה"ז, שיש בו אכילה ושתיה, והוא נגד חיצונית זעיר ונוקבא, ולכן וושט גי' שט"ו דינין, ועם ה' דבינה הרי ש"ך דינין, ושט"ו גימ' ז"פ אדם, שהם ז' מלכי אדום שנתבטלו, וז"ס שט"ו העם ולקטו:

סוד שיעור השופר

סוד השופר ושיעורו, בארנו אותו בפרשת פנחס באומרו קנה שית עזקין בקנה וכו'. יקח שופר ביד ימין, ויכוין ששיעורו טפח, נגד י' שבחכמה. והשופר, נגד בינה. וכשיתקע, יכוין הוי"ה הנעשה בקול שופר - י', פיו קצר. ה', הבל המכניס. ו', קול הנמשך, כלול מחסד גבורה תפארת. ה', הבל היוצא. וז"ש בגמרא, שיראה לכאן ולכאן, הוא עליון הנראה נגד כתר, והתחתון נגד דעת המשפיע אל כל העולמות:

כוונות בברכת שופר

וניקוד שם הוי"ה דברכת שופר, יהיה - קיבוץ, שב"א, סגו"ל, וחיר"ק. וכשאומר קול שופר, יכוין, בקול תחתון שיעורר לעליון, ובשופר יכוין לכל הדינין - ש' דשופר, אלהים

והגרונן, שהם אחה"ע גיכ"ק, הם גי' ע"ה רי"ו וא' יותר. וסוד תקיעות של ר"ה, שלושים מיושב, ול' במוסף בלחש, ושלים בחזרת מוסף, ועשרה אחר הקדיש של תתקבל, הם מאה קולות, נגד שם ס"ג ומילוי ל"ז הרי ק'. (מע"מ, כונת של תקיעת שופר דמיושב הס ככונת תקיעת

שופר בלחש):

הרמ"ז

הרמ"ז נ"ל, שיכוין בר"ת לשמוע קול שופר, גי' ת"ל, ה"פ אלהי"ם. וס"ת הוא ש', אלהים ביודי"ן, שם מצפ"ן, הרי בין ר"ת וס"ת היא תש"ל, גי' קר"ע שט"ן אמר הרמ"ז, נ"ל, שסוד נקודת הוי"ה השופר, הוא סוד המרכבה - הוד, גבורה, נצח, חסד. וז"ס איהו בנצח, ואיהי בהוד. ודע, כי הוי"ה זו בנקודת אלו, היא העשירית של י' שמות, שהיה מזכיר כ"ג בי"ה ג"כ. ולפי סוד היא העליונה, ושם סוד הכסא והמרכבה:

בד' נקודות אלו, רמוזים כל סוד התקיעות

עוד נ"ל עיקר, בד' נקודות אלו, רמוזים כל סוד התקיעות, דהיינו תשר"ת הנ"ל, וזה תכוין, בהשכילך סוד גדלות זעיר אנפין שבג', ראשונות, דחסד עולין לחכמה, ושל נצח לחסד. ושל גבורה לבינה, ושל הוד לגבורה. וא"כ הוד וגבורה מתעלין, להיותם גבורה ובינה. וכן נצח וחסד מתעלין, להיות חסד וחכמה. באופן שיש בד' נקודות סוד המוחין, חכמה חסד ובינה גבורה. וזהו הכוונה דתקיעה, שכסא של ד' רגלים הם בתקיעה, ד' על ראש זעיר אנפין.

דיודי"ן. פ"ו, אלהים פשו"ט. ר', אלהי"ם ברבוע. וימתקו בקול הוי"ה אהי"ה אדנ"י י"ה, ועוד ט' הנותרות, למתק ה' אותיות אלהים, וג' שמות אלהים הנ"ל, שפ"ר וכולל. גם שופ"ר בא"ת ב"ש, בפו"ג, גימ' הוי"ה אדנ"י, יוצאין משופר. גם בפו"ג גי' הוי"ה וס"ג וב' כוללים, ועיין במ"א.

ז' הבלין

סוד השופר בר"ה, כי ביום ר"ה עולה א"פ של הזעיר ונוקבא בתוך הבינה, להמתיק כל בחי' הדין בפה התוקע, וההבל היוצא מפיו ונכנס בתוך השופר, ופוגע בז' הבלים אשר בתוך הבינה, ומוציא ר"ס אורות, כמנין ז"פ הבל, ומתחלקין ק"ל לזעיר אנפין שהוא ו' ונעשה קול, וק"ל לנוקבא שהוא ה', הרי קל"ה. ויכוין בז' שמות ס"ג, שהם גימ' אמת, תיקון ז' דעתיקא, תרין תפוחין. ותמשיך מאותן פנים עליונים שהם ש"ע נהורין, אך מהם נשארין באריך אנפין, וק"ן אורות יורדין לזעיר אנפין:

הפה

הפה הוא שם ס"ג וכ"ב אתוון, והבל היוצא ממנו ל"ז מלוי ס"ג, שהוא הפה הנ"ל:

השפתיים

השפתים - הם בומ"ף, מלוי ד' הויות, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם גי' קכ"ח, היוצאים דרך השפתים. החיך - גיכ"ק, והם ג' מלויים הנ"ל שהם קכ"ח, וד' כוללים של ד' מלואים, וא' כולל לכולם, הרי קל"ג הגרון - אחה"ע, ב"פ מ"ב, ותצרפם לאותיות של החי"ך

העיקרי לכל הדינין, בו נכפין הדינין, ועיקר כוונתך בדיקנא, יהיה בתיקון א', הנקרא א"ל, ובו' שהוא ורב חסד, שכולם סודם במידת גבורה, שהרי המקיפין מלכות גבורה, ובפנים בינה והוד. אמנם כב' תיקונים הנ"ל, יש ב' אותיות י"ה י"ה, ותיקון הא' במצר, והב' במרחב, וז"ס מן המצר וכו':

כסא ש"ד רגליים

נלעד"ן, שיכוין זה בשופר, כי ש' שהיא בראש, סוד יו"ד פעם ה"י. וריש שהוא בסוף, הוא יו"ד פעם ה"ה שהוא י"ה שבתוך השופר, הוא פ"ו אלהים, שב' שמות של י"ה, ממנו ומשם אלהי"ם המתפשט בדיקנא. וסודו, אלהי"ם בנקודתו, עולה ע"ה גי' זק"ן, והשמות יקה רועה ישה טווה, ב' מוחין ימינים שהם בסוד א"ל, מושכין את השמאלים ונעשה כסא של ד' רגלים חו"ב חו"ג, בסוד המקיפים ע"כ מהרמ"ז:

כוונת התקיעות, הם סוד קר"ע שט"ן
כוונת התקיעות, הם סוד קר"ע שט"ן, שהוא עם הכולל תש"ל בגי', והוא שם אלהים ביודי"ן גי' ש', וה' אלהים פשוטים ת"ל, הרי תש"ל. גם תכוין, כי הוא גי' מצפ"ץ, שממתיק לה' אלהים פשוטים ת"ל, הרי תש"ל. וצריך לחבר ולשלב זה השם, עם שם הוי"ה, כזה - יקהרועה ישהטנו"י שהיא קיבוץ פת"ח שב"א חולם סגו"ל שבא חיר"ק:

ואח"כ בשברי"ם, נכללים גבורה ובינה בהוד אמא, היינו סוד ב' נקודת של י"ה, ולפי שנכללין בהוד דאמא, ונמשכין עד הוד זעיר אנפין, לכן הקיבוץ קודם ביו"ד. ואח"כ בתרועה, גבורות מתחברות עם החסדים, היינו נקודת ה"ו, ה' שבא ו' בסגול. אח"כ נכנסין נצח וחסד תוך זעיר אנפין היינו נקודה ו"ה ו' בסגול ה' בחירק, שהרי עדיין לא נכנסו עד הנה חסד ונצח, לכן רמזו הם, משא"כ בגבורה ובינה שהם נכנסו, והבן זה היטב:

הנכללות בשם קר"ע שט"ן

ואם תמנה הסך נקודות ב' היות אלו, הנכללות בשם קר"ע שט"ן, תמצא שעולין עם קר"ע שט"ן רס"ד, והם סוד טרמוט, והיינו סוד ג' אלהים שסודם בגרון, וסוד שופר שבגרון, עם ה' אותיות אלהים עולה רס"ד:

סוד שופר

וסוד שופר - ש', אלהים ביודין, פ"ו, גי' אלהים, ר' אלהים ברבוע. ש"ו עם י"ד פרקין, ש"ך. פ"ר, מנצפ"ך:

יכוון בדיקנא

והנה תחלת הכל, תכוין לדיקנא, ששם שורש הדינין, כי מתפשטת ממ"ס שבתוכם, בכח גבורות דעתיק, ובכוחו נעשה מדות של רחמים, כי הדין עליון נותן מדה וקצבה, בסוד בוצינא דקרדינותא, והוא לישיבת העולם, לכן בדין עליון

שער השופר - פרק ג

שופר קטן ושופר גדול

נלע"ד, כי ב' שופרות הן, שופר קטן של עה"ז, בתבונה. ושופר גדול של לע"ל, בנינה עלאה. גם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, תקיעות דמיושב הן בתבונה, ושל מוסף בנינה, כי שם עלייתן במוסף. ובענין תקיעות שופר תשר"ת תש"ת תר"ת - נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי תשר"ת בראש זעיר אנפין דאצילות, תר"ת בראש הבריאה, לפי ששם מקום הדינין, ומתקבצין שם, כי כבר נסתיים האצילות, ואע"פ שملשון הזוהר פרשת אמור בסדרא תליתאי הוא תר"ת, הוא דאנו מסלקין ומחזירין אותן לעלות למעלה. הכוונה הוא, כי אחר שתחלה היותו בז"ן אע"פ שהיה באצילות, כיון שעתה הוא בראש הבריאה, מיקרי עלייה: או אפשר ששמעתי ממנו, כי תשר"ת באצילות ותש"ת בבריאה, תר"ת חוזר לאצילות. גם אני מסופק, אם כל אלו הפירושים אינם:

סדר התקיעות בעולמות

אך הענין הוא, כי בפעם א' שהם י' קולות, שהם תשר"ת תש"ת תר"ת הראשונים, הם באצילות. וי' קולות אמצעים, הם בבריאה. וי' קולות אחרונים חוזרים לאצילות. (או אם י' ראשונים זעיר אנפין דאצילות, וי' אמצעים בנוקבא, וי' אחרונים הם בראש הבריאה) ס"א (וכן בלי קולות אמצעים, וכן בלי קולות אחרונים. ואח"כ ב' קולות אחרונים, אנו מכוונים בראש זעיר אנפין דאצילות):

תקיעה גי' תקפ"ו

גם תקיעה גי' תקפ"ו ע"ה, וגי' שופר, והוא גי' מוחין דאלהים, א' ביודין, וא' דאחוריים, וא' פשוט, הכל גי' שופר. ויש ספק אם שמעתי מפי מורי זלה"ה, אח"כ זכרתי שהיה אומר מורי ז"ל, כי שברים הם דינא קשיא (ס"א, תקיעה ראשונה זעיר אנפין, והוא נחסד, והיא לכה. ומרועה הוא דינא קשיא, (ס"א תקיעה אחרונה חזר לזעיר אנפין) והיא רחל: אור מקיף - כי לאה היא ס"ג, וע"ה גי' דין. ורחל אדני, תסיר א' נשאר (דין):

תשר"ת תש"ת תר"ת

וכוונתינו להמשיך מוחין אלו להם, ולכן אנו עושין תחלה תשר"ת, כנגד שתיהן. והיותו ג"פ תשר"ת, כבר אמרנו, שהוא א' באצילות, וא' בבריאה, וא' להחזירם באצילות. ואח"כ, מספק אנו עושין תש"ת, כי אין לנו עתה המשכה אלא ללאה (ס"א וג"כ ג"פ תש"ת ע"ד הני"ל, באצילות ובבריאה ובאצילות) ואולי אין כל הכוונה אלא לרחל, שהוא סוף הכוונה, לכן עושין תר"ת. (ס"א וג"כ ג"פ תר"ת ע"ד הני"ל):

השופר מקיפין דבינה ומתגלה אור הפנים דאריך אנפין

ענין השופר, כבר בארנו שהוא אור מקיף של בינה, לכן נקרא שופר, מלשון שפופרת, כי הוא חלול, כי הוא אור מקיף המלביש הפנימי, והוא חלול

וללאה ולרחל בבינה, ולצורך בריאה שעלתה באצילות, ותשר"ת א' בבינה, (היינו נגזרה דאמא) הב' לבריאה שעלתה באצילות, הג' לחזור לאצילות:

שם כ"ב ש"ל ברכת כהנים

ותשר"ת ותר"ת ללאה ולרחל. השלשים קולות שאחר עמידה, שנוהגין בני אשכנזים הם מבריאה שבאצילות, להשפיע ביצירה שגם היא באצילות, לפי שהבריאה במקום חכמה בינה דעת דזעיר אנפין, והיצירה במקום ו"ק דזעיר אנפין, כנדוע במנחת שבת. וי' אחרונים חוזר לזו"ג שבבינה, לחזור ולקשור המוחין במקומן, כמ"ש אי"ה עכ"מ. ועתה נבאר סדר התקיעות - תשר"ת, תקיעה ראשונה פשוטה, ויכוין כי תקיעה גי' עשר י"ה. פי' - שתמשיך ק"ץ נהורין, שהם גימט' י"פ י"ה, מאבא הנקרא י"ה, לזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ותכוין, כי תקיעה שיעורה ט' טורמיטין, סודם יתבאר באחרונה בע"ה. ותכוין, כי כל סוד התקיעות האלו, הם בסוד שם כ"ב של ברכת כהנים כמ"ש בע"ה. והנה תקיעה, הוא שם פסת"ם עם ד' אותיות והכולל. גם תכוין, כי זה נקרא תקיעה פשוטה, וכבר ביארנו מלת תקיעה. והנה מלת פשוטה, גימ' ת', סוד ד' יודין שמשם ע"ב דיודין, כי תקיעה פשוטה, הוא בסוד החסד, שהוא גי' הוי"ה דע"ב ביודי"ן:

שברים

שברים - ט' טורמיטין אחרים הם ח"י, עם ראשונים של תקיעה.

כדי לקבל מה שבתוכה. גם הוא לשון שופרא, כי הוא יופי של פנים דעתיקא המתגלין ע"י השופר כשמתאדמין פני התוקע:

להרמ"ז

להרמ"ז - לפי מה שאנו נוהגין לתקוע במוסף, בלחש, יכוין כי בהם עולין זו"ג בכבורה דאמא. ובחזרה יכוין בתקיעות אלו, שהם בבינה דאמא, ששם עולין זו"ג. והכוונה בכלל, שבתקיעות מיושב, באים לזו"ג מוחין מתבונה. ובלחש, באים מוחין מהתפשטות ו"ק דבינה, מהמוחין שבהם. ובחזרה, משרשם הם מחכמה בינה דעת דבינה. ויש לכוין בלחש ובחזרה, בכל תשר"ת הראשונים, לקבל חו"ב וח"ג, שיהיו אל ראש זעיר אנפין. ואין לכוין בשינה, כמו שמכוין בתשר"ת דמיושב, ובתשר"ת הב' דלחש, חזרה לבריאה, שהיא עתה במקום זעיר אנפין, שעלה הוא לבינה (היינו נגזרה הנריאה עומדת ט"ק דזעיר אנפין, ונחזרה עומדת נחסד גזורה תפארת חכמה בינה דעת נלח הוד יסוד דזעיר אנפין. ונתשר"ת הג' דלחש, חזרה לחזור למקומה לבינה, או נגזרה דאמא, או לבינה דזעיר אנפין) ובתשר"ת ובתשר"ת דלחש, חזרה בלאה ורחל. ובי' אחרונים, בזעיר אנפין ולאה ורחל, בהארה הכולל אותן. ולא יכוין בזה תשר"ת אחרון למוחין חדשים, אלא להארה הכולל במוחי זעיר אנפין ולאה ורחל בתשר"ת ותר"ת, כמ"ש לפניך כל זה בפרטות. ולפי שנהגו חכמי צרפת שלא לתקוע בלחש, נלע"ד שכוונת שלושים השניים, שהם בחזרת עמידה תוספת מוחין לזעיר אנפין

שהם גי' ד' הויות של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וג' אהי"ה דיודין דההין דאלפין. גם הוא גי' אדנ"י במלואו תרע"א, ועם י"ב אותיות המלואין שלה, וד' אותיות השורש גי' תרפ"ז. ובנוסח אחר מצאתי ג"כ, כי תרועה חסר ו', גי' אדני במלואו וד' אותיות מהשורש, גי' תרע"ה. ושעורה ט' טורמיטין. ומצאתי ג"כ (ב"ב) שנמחק בדיו והעביר עליו קולמס וכתב שם, כי תרועה הוא אדנ"י במילואו, עם כללות ט' טורמיטין. גם תכוין, כי תרועה גי' שם פסת"ם במילוי כזה, פא סמ"ך תיו מם:

בנין המילוי

אור מקיף, ואני הכותב אינו מבין דבריו של הרב, הלא סתם ת"ו בכל מקום בלא יוד, כזה ת"ו, כדמשמע בברכת המזון. א"כ השם פסת"ם במלוי עולה תרפ"ז, מכון כמ"ש תחלה. תרועה עם ה' אותיות וע"ה, כמנין ד' הויות מלאים וג' אהיה מלאים כנ"ל עכ"מ. ונ"ל חיים, כי הם י' יתירים, ומתוך זה הבנתי הנ"ל. וכך נ"ל פסת"ם במלוי הנ"ל, הוא תרועה, והעשר העודפים אליו תחברם עם אדנ"י במלואו, והוא ג"כ גי' תרועה, וזהו האמת כנלענ"ד מתוך כתבי:

תקיעה אחרונה

תקיעה אחרונה, עם ה' אותיות והכולל, גי' שם אנקת"ם. גם תקיעה זו גי' פסת"ם, כנ"ל בתקיעה א'. כל המספר של הטורמיטין של תשר"ת הם גי' ב"ן. ונלענ"ד, כי בכל פעם יש לאה טורמיטין, שהם ל"ו אותיות דב"ן

שברים גי' אלהים דיודי"ן ש', אחוריים דאלהים פשוט גי' ר', וב"ן אותיות שיש באלהים פשוט ומלוי ומלוי דמלוי, הכל הוא תקנ"ב, כמנין שברים. ותכוין לכלול שם ב"ן זה של אלהים, עם שם ב"ן דהוי"ה דההי"ן, כי שם ב"ן דההי"ן, הוא סוד ים העליונה, וב"ן אותיות דאלהים הנ"ל, יורדין שם במלכות, ונעשין שם סוד גלי הים, ומתגעשים ורועשים שם, ומשם נאחזין החיצונים הנקראין אלה, בסוד אלה אותיות שיש בפשוט ומלוי ומלוי דמלוי של ב"ן דההי"ן, שהם גי' לאה. והם סוד לאה טורמיטין, שיש בסימן תשר"ת, ד"פ ט' הם לאה. גם תכוין לשם פספסי"ם דיונסי"ם, שהם גי' תקי"י, ותכוין עמהם מ"ב אותיות שיש בשם מ"ב אבגית"ן, הרי תקנ"ב כמנין שברים. (ב)

הגהה

הגהה (ב) הגה"ה, איני מבין דבריו של החשבון, כי שם ב"ן דההי"ן בפשוט ד' אותיות, ומלוי ט' אותיות, ובמלוי דמלוי כ' אותיות, וסימן כד"ט, הרי ל"ג אותיות, כמבואר בסוד ל"ג בעומר. ודוחק לומר בג' כוללים, ועיין בהל' ציצית. ונלענ"ד בישוב, ע"ש שכתב בשער הזמירות בפסוק נפשינו חכתה לי"י, ר"ת נח"ל, שכתב שם נלענ"ד חיים, כשמשימין אות א' תוך הוא"ו, הרי ל"ו ע"ש, ומי לנו גדול ממנו שכתב בעצמו הפירוש:

תרועה

תרועה, גי' תרפ"א, ועם ה' אותיות והכולל שלהם, הרי תרפ"ז,

הטורמיטין שבג' פעמים תש"ת, שהם פ"א טורמיטין, ותכוין לבטל כח האף הגדול, בשם י"ה אדנ"י שהוא גי' אף עם הכולל. גם תכוין ליה"ו דשם מ"ה מלא באלפין, הוא ט"ל, ובשם ס"ג המ"ב שלו, נמצא מ"ב וט"ל גי' אף:

תר"ת

תר"ת, תקיעה ראשונה תכוין ע"ד הנ"ל, המשכת ק"ג נהורין כנ"ל, גם לשם פספסי"ם, גם במלת פשוטה לדי' יודין של ע"ב כנ"ל:

תרועה

תרועה, תכוין כנ"ל גם כן, ז"ך טורמיטין יש בתר"ת, ותכוין כמו בתש"ת. אבל כשתחבר ג"פ ז"ך טורמיטין דתר"ת שהם פ"א טורמיטין, לא תכוין כנ"ל בג' תש"ת, רק כוונה אחרת, והוא, כי תש"ת הם שברים דינא קשיא, ונקרא אף הגדול, ותר"ת הוא דינא רפיא, ואינו אף קשה, לכן מה שתכוין הוא, כי על ידי אף טורמיטין, יכנע אף רפיא, בסוד מ"ה דאלפי"ן ול"ו אותיות משם ב"ן כנ"ל, הרי אף. גם תכוין אל י"הו שם מ"ה דאצילות דאלפי"ן גי' ט"ל, ועם מ"ב דשם מ"ה גם כן, הרי אף ג"כ:

רמזי ג"פ תש"ת, וג"פ תר"ת, וג"פ תשר"ת יחד

וג"פ תש"ת, וג"פ תר"ת, וג"פ תשר"ת, הם שלשים קולות דמיושב, תכוין שיש בהם ר"ע טורמיטין, ותכוין לבטל היצה"ר של עבודה זרה, בר"ע טורמיטין אלו. והל' קולות במוסף

כנ"ל. נמצא כי גי' תשר"ת, הם גי' לאה, והם ח"ק טורמיטין והוא סוד כי חק לישראל הוא משפט, הנאמר בר"ה יום הדין. ותכוין שהם ב' שמות ס"ג מ"ה, שהוא סוד אמא עלאה וזעיר אנפין:

תש"ת

תש"ת, תקיעה ראשונה פשוטה ע"ד הנ"ל, שהוא תקיעה גי' עשר יה, ר"ל י"פ י"ה הם ק"ן, להמשיך נהורין מאבא לזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. גם הוא גי' פסת"ם, ופשוטה גי' די' יודין דע"ב, גי' ת', כנ"ל והם ט' טורמיטין:

שברים

שברים - אלהים מלא ביודין, ובאחור י', וב"ן אותיות כנ"ל, גם שם הוא פספסי"ם דיונסי"ם, עם המ"ב אותיות דשם מ"ב כנ"ל, והם ט' טורמיטין:

תקיעה

תקיעה אחרונה, עם אותיות והכולל, גימטריא אנקת"ם. כל מספר הטורמיטין דתש"ת, הם ז"ך טורמיטין, שהם כ"ז אותיות של המלוי דאהי"ה, וג"פ תש"ת הם ג"פ כ"ז טורמיטין, והם ג"פ ז"ך אותיות שיש במלוי המלוי דאהי"ה, שיש בג' מלוי שמות אהי"ה, א' דיודי"ן, ב' דיודי"ן ג"כ, ג' אלפי"ן. ונ"לח, כפי זה נמצא שבתש"ת הא', יהיה כ"ז טורמיטין לאהי"ה ביודי"ן, ובתש"ת ב' לאהי"ה ביודי"ן גם כן, ובתש"ת ג' לאהי"ה באלפי"ן. כל

אחוריים של אדני במלואם גי' אלף תקע"ח. (6) ומספר האותיות הם ל', תסיר י"ב אותיות המלוי, נשארים ח"י אותיות, ונקרא אותיות של אחוריים, תוסיף עליהם ד' אותיות אדני" הפשוט, הם כ"ב אותיות, תוסיף כ"ב על אל"ף תקע"ח, הם ב' אלפים, תוסיף ש"ך ניצוצין, הרי ב"א וש"ך, ועם ב' כוללים של אדני" וש"ך ניצוצין, הרי ב"א ושכ"ב. אחר כך תמתיק כל זה, בב' אהי"ה העולין שכ"ב, כי הלא כל חשבון הנ"ל היה בלתי כוללים, הם ב' אלפים משם אדני" וש"ך, והנה ב' אהי"ה הנ"ל שכ"ב, עם ש"ך תמתיק ש"ך דינין, ועם הב' תמתיק ב' אלפים דאדני" כנלע"ד:

הגהה

הגהה (6) א"מ - מ"ש באחוריים של אדני", איני מבין דבריו, כי כך הם דברי אר"י ז"ל, אחוריים דאדני" עולה י"ט מאות וע"ח, וכתב שעם אותיות של אחוריים במלואו, שהם כ"ד אותיות, שים כ"ד למספר ע"ח, יהיו ק"ב, דהיינו ב' אלפים י"ב, ועם ש"ך ניצוצין, הרי ב"א ושכ"ב. ומה שנפל כאן הטעות, הטעם הוא של אותיות, אבל כשנדקדק בדברי הר"י ז"ל, שכתב עם אותיות אחוריים, בלתי אותיות הפנים שהם י', נשארו כ' אותיות וד' פשוטות, עולה הכל יפה בכיבור, ולי מאיר נראה ליישב בדברי הרב ז"ל, שנדייק בדבריו, כדי ליישב דבריו, מתוק ב' אהי"ה, שהוא נכון לפי דבריו בדברי הר"י ז"ל, שיחזרו מתוקים ב"א וק"ל, גם נתחלף להר"י ז"ל מלת מלוי

בלחש, תכוין לבטל היצה"ר של ג"ע, ונ"ל דחזרת מוסף לבטל היצה"ר דש"ר. והי' קולות אחורנים אחר התפלה בקדיש תתקבל, לבטל היצה"ר של לה"ר. כל מספר הטרומיטין של מאה קולות הם תת"ק, מנין שם שד"י במלואו, הם תתי"ד, ועם שם אלהים פשוט הרי תת"ק ויכוין לשבר כחות הדין של אלהים, ע"י שם שדי במילואו:

סוד מאה קולות

והק' קולות עצמן, הם ס"ג ול"ז מלוי כנ"ל, נחלק עתה התשר"ת לבדם הם י"פ תשר"ת, הם י"פ לאה טורמיטין, כמנין שט"ן עם כולל, ותכוין לבטל כח השטן, ע"י השטן דטורמיטין והכולל שיש ב"פ תשר"ת. י"פ תש"ת, הם י"פ ז"ך טורמיטין, כמנין ר"ע. ויבטל כח חיצונית הנקרא רע, הממונה על מצות ל"ת, דינין תקיפין שהם שברים כנ"ל. י"פ תר"ת, ג"כ י"פ ז"ך טורמיטין, גי' ר"ע, לבטל היצה"ר הממונה על מצות עשה לבטלם, ואינן דינין קשה התרועה כמו השברים:

ביאור שורש מלת טורמיטין

ונבאר עתה שורש מלת טורמיטין מה ענינו, דע טורמיטין גי' ג"פ אלהים. ונלעד"ח, שהוא עם ה' אותיות והכולל. והנה בתקיעה א', שיעור ט' טורמיטין הם ז"ך אלהים פשוטים, והם גי' כ"ז פעמים פ"ו, שהם ה"פ דין, ויכוין להמתיקם בב' אהיה דיודין שהם שב"ב. ונלעד"ח פי' הדברים כי

השבר הוא ג' טורמיטין ומג' שברים הם ט' טורמיטין. והענין כי תחלה שורש הדינין שבגרון, הם ג' אלהים, שהם סוד טורמיטין כנ"ל, וכן גרון גי' ג"פ אלהים, לכן כנגדן ג' קולות, ג' שברים, ואינם קול א' כמו תקיעה, רק ג' קולות, ג' שברים, כמנין ג' אלהים אשר שם בגרון כמנין גרון. ואח"כ מתפשטין, ונעשין ג' של ג' ג'. שהם ט' טורמיטין, ותכוין להמתיק דינין אלו ע"י החסד שבגרון, והם אותיות אחה"ע גי' פ"ד, שהם גי' ב"פ מ"ב משם ע"ב דיודי"ן, שהם סוד ב' טיפין דמ"נ שבכינה בבחי' הגרון כמבואר, והוא משם ע"ב דיודי"ן. אח"כ תקיעה אחרונה, תחזור ותכללם ביחד, כי אז נתפשט בבחי' קולות ג' שברים כנ"ל, ועתה חזרו לקול א' של תקיעה א' פשוטה:

במלת אחוריים, ומלת פשוט במלת פנים, וק"ל:

כ"ה תקיעה היא ט' טורמיטין

והנה נמצא בכל תקיעה היא ט' טורמיטין ע"ד הנ"ל, תכוין בתקיעה א', להמתיק ט' טורמיטין שהם ז"ך אלהים כנ"ל, ולמתוק גם אחוריים דאדנ"י, עם הש"ך דינין כנ"ל, והכל ע"י התקיעה הפשוטה שסודה בשם ע"ב דיודין שהוא גי' חסד, והוא ממתיק לכל הדינין הנ"ל, והוא רומז לכל מלה הפשוטה כנ"ל, שהיא גי' ד' יודין דע"ב, גימ' ת', ורומז אל החסד, ומתפשט וממתיק לכל הדינין הנ"ל:

שברים

אחר כך בג' שברים, תכוין כי הם הדינין העומדין בגרון, כנודע כי

שער השופר - פרק ד

האבות נקראים חכמה בינה דעת
אמנם כבר ידעת, כי הזעיר אנפין בשורש שלו תחלה, היה סוד ו"ק לבד, ונתעלו אח"כ חסד גבורה תפארת שלו בסוד חכמה בינה דעת שלו, כדי שבתוכם יתלבשו הנצח הוד יסוד דבינה עם המוחין, א"כ הרי כי בחי' חסד גבורה תפארת העיקרים הראשונים, אשר עתה יקראו חכמה בינה דעת, הם ישינים עתה, כי נסתלקו מהם המוחין, ואלו הג' קוראם בזוהר אברהם יצחק יעקב:

המוחין שנסתלקו מזעיר אנפין
ודע, כי אלו המוחין שנסתלקו מן הזעיר אנפין, הנה הם חו"ב חו"ג, והם מתלבשים בנצח הוד יסוד דבינה. ודע כלל אחר, כי חו"ג אלו שהם ב' עטרין, בהיותן מלובשים ביסוד דבינה, יש בנתיים בחי' א' המחברם, והוא נקרא ת"ת, וז"ס הדעת המחבר שניהן. נמצא כי ב' עטרין אלו עם הבחי' המחברם נקראים חסד גבורה תפארת, והם מוחין של אברהם יצחק יעקב הנ"ל, ונקראים רישי דלהון:

חכמות וחסדים ע"ג רישא דזעיר אנפין - בינות וגבורות נכנסים בנוק'
ואמנם דע, כי כאשר נסתלקו אלו המוחין מרישא לזעיר אנפין, נשארים על ראשו בסוד אור מקיף. אך דע, כי ב' מוחין לבדם שהם חכמה וחסדים נשארין בסוד אור מקיף, אך

סוד התקיעות וביאור מאמר הזוהר **אמנם** עתה נשאר לבאר לנו, מציאת סדר התקיעות תשר"ת תש"ת תר"ת, ובזה נבאר מ"ש בזוהר פרשת אמור דנ"ד סדרא קדמאה, סדרא תנינא, סדרא תליתאי. דע, כי כבר בארנו, כי ביום ר"ה נסרין הדינין, וסוד הענין, לפי שאחורים של ז"נ הם כולם דינין, כי כולם הם סוד אלהים, ולכך הם דבוקים זה בזה אב"א. וכשרצה המאציל העליון להחזירה פב"פ עם בעלה, הוצרך לנסר כל הדינין אשר באחור הזעיר אנפין, ולתתם כולם אל הנוקבא, וישם חסדים במקומן, בסוד ויסגור בשר תחתנה, ואז יהיה הזכר כולו חסדים, והנוקבא כולה דין, ובזה אין להם שום דבקות זה עם זה אב"א, ויפרדו איש מעל אחיו, ואחר כך יתבסס דיני הנוקבא, ויחזירה פב"פ:

הדורמיטא קודם הנסירה
אמנם קודם הנסירה, צריך שתקדים סוד השינה, וע"י השינה אז בא הנסירה, והנה סוד השינה הוא סוד הסתלקות פנימית הזעיר אנפין למעלה, והוא סוד המוחין שלו, והם חו"ב חו"ג אשר נתלבשו בנצח הוד יסוד דבינה כנודע, ונכנסו בג' חללי דגולגלתא, ועתה חזרו לצאת ממנה נצח הוד יסוד דבינה, עם הד' מוחין המתלבשים בתוכה, ויצאו ממנו למעלה בראש זעיר אנפין, בסוד אור מקיף לבד, ואז נשאר הוא ישן:

שנעשה אח"כ ממנו סוד חכמה חללא דגולגלתא אשר הוא ישן כנ"ל, ואז אח"כ עולה למעלה, בסוד ההוא עטרא דחסדים, מוח חכמה העומדים בסוד אור מקיף כמש"ל, ואז מושך אלו הב' מוחין בינה וגבורה שנסתלקו למעלה עם הבינה כנ"ל, ומורידין למטה אצלו בסוד אור מקיף, ובזה הם כל הד' מוחין בסוד אור מקיף. והוא עתה בסוד כסא עם ד' רגלים, וזה שאמר ואתער הוא ואתקין לכורסייא, כי ד' מוחין הם עתה בסוד ד' רגלים, וז"ס והוכן בחסד כסאו:

אברהם

ולזה יאמר ומטי לגבי דאברהם, שהוא כלי לקבל המוח, ושריית ברישא, היא המוח עצמו. אמנם לא תמצא ביעקב ויצחק שיאמר בלשון זה, ושריית ברישיה, לפי שעתה הכוונה שלו הוא, שישירו וינוחו שם ממש, להוריד ב' המוחין אצלו בסוד אור מקיף. אבל ביצחק ויעקב, אין הכוונה לנוח ולישאר שם, רק להורידן בפנים בסוד מוחין:

תקיעה - הוא לשון יחוד - יחוד אבא ואימא

והנה עם תקיעה זו, הוא אותיות תקע"ה, כי לשון תקע הוא מלשון נתקע ביבמתו, שהוא לשון זוג. וי"ה הם אבא ואימא, הנה ע"י זוג ותקיעה זו, נמשכין מן חכמה שהם ב' מנצפ"ך גי' תקע, עם י"א, ונמשכין א' לבניה בנקודת יסוד שבה, וא' מנצפ"ך למלכות, וז"ס ה' בחכמה יסד אר"ץ, כי ע"י חכמה, נמשכין מנצפ"ך למלכות

בהמוחין אחרים בינה וגבורה, נסתלקו עם הבינה עצמה מלובשים בה, ולא נשארו אפילו בסוד אור מקיף. והב' אחרים יצאו מנרתקן שהוא נצח הוד יסוד דבינה, ונשארו ברישא דזעיר אנפין בסוד אור מקיף. וז"ס הנזכר פרשת אמור דצ"ט, תא חזי, כד האי שופר עלאה דנהירו דכולא ביה אסתלק, פי' - כי השופר הוא נצח הוד יסוד דבינה, אשר בתוכם מתלבשים המוחין, וז"ש דנהירו דכולא ביה אסתלק, ר"ל שנסתלקו עם המוחין למעלה, ויצא מתוך רישא דזעיר אנפין, ובזה לא נהיר לבנין, ואז נשארים שינים בסוד דורמיטא:

אברהם לא איתדבק בהאי נהר כמו יצחק

גם בזה תבין מ"ש בזוהר שם, אברהם לא איתדבק בהאי נהר כמו יצחק, פי' - כי סוד החסדים והחכמה, שהם מצד אברהם לא נסתלקו עד הבינה, רק נשארו בסוד אור מקיף. משא"כ ביצחק, שנסתלקו עם ההוא נהר שהוא בינה. אמנם עתה כוונתינו להחזיר אלו המוחין עצמן, שיצאו מכאן, ויתלבשו בשופר עצמו שהוא נצח הוד יסוד דבינה, ויחזרו להתלבש במוחין דזעיר אנפין. ונבאר תחלה סוד תשר"ת הראשונה, היא תקיעה, והנה תקיעה בסוד אברהם, והנה תוקעין, ומעלין זאת התקיעה היוצאת מפיו, שהוא סוד ההבל שהוא מלוי ס"ג, והנה כל הבל הוא סוד אור מקיף, ואז עולה ומטי לגבי דאברהם, פי' - שמגיע עד אברהם עצמו, שהוא חסד של זעיר אנפין, כי

בינה וגבורה בתוכם, ואז נעשית הבינה בג' פרקין דילה עד הוד דזעיר אנפין, שהם ג"כ ג' פרקין בג"ה, ואז ההוד של זעיר אנפין הוא מוח של המלכות, והרי עתה המלכות היא מאירה בסוד מוחין, כי עד עתה לא היה לה מוחין, כי הנצח הוד יסוד דזעיר אנפין אשר הם מוחין אליה, אין עתה בתוכם סוד מוחין, שהם ג' פרקין תתאין של נצח הוד יסוד דבינה, הנכנסין בנצח הוד יסוד זעיר אנפין. ועתה שנכנסה בבינה עם ב' מוחין, הרי האירו בו המוחין ג"כ:

קשר תפילין של ראש

וא"ת, והרי קרא אמר, ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם וישן, ולא על הנוקבא, ואם גם הנוקבא לא היה לה הארת מוחין, א"כ גם היא היתה ישינה. והתשובה, כי אז היתה מאירה הד' קשר של תפילין ש"ר מאיר בה בסוד מוחין. וא"ת, כי גם אותו ד' של קשר, מגין יש לה מוחין, הלא אחר ששני מוחין בזעיר אנפין ויוצאין משם אח"כ בסוד התפילין, ומשם אח"כ חוזר ויוצא סוד הקשר הזה, ואם הזעיר אנפין בעצמו אין לו מוחין, איך תהיה הארה אל הד' הנמשך משם. והתשובה, כי הלא ד' הוא סוד הארת מלכות של הבינה, והנה עתה כשנסתלקה בינה מן הזעיר אנפין, הוא שנסתלקה מלהאיר בו, אך לזו המלכות שהוא סוד המלכות שלה עצמה, אדרבה עתה שיוצאת משם, תאיר יותר בה, ומשם למעלה יאיר בה בסוד אור מקיף אור גדול, ומשם נמשכת אל מלכות תחתונה, ואינה ישינה:

הנקרא ארץ ביסוד שבה, וז"ס יסוד ארץ ולא אמר ברא ארץ, או יצר ארץ. והנה ב' מנצפ"ך אלו, הם א' לבינה וא' למלכות, נמשכין ע"י הב' מוחי שאמרנו, שהם בינה וגבורה, מנצפ"ך א' בסוד הבינה דזעיר אנפין, מנצפ"ך ב' בעטרא דגבורה, שהוא עטרא דמלכות. (ס"א נמשכין אותן ב' מנצפ"ך ב' מוחין דזעיר אנפין. א' לבינה דזעיר אנפין, וא' לעטרא דגבורה, ועל ידו יורד המנצפ"ך הב' אל המלכות):

המשכת מנצפ"ך

וענין המשכת המנצפ"ך מן החכמה, עם היותן גבורות, הטעם הוא, כי שורש החכמה הוא לעולם גבורה, כנודע כי גבורה דעתיק הוא בחכמה דאריך אנפין, הרי כי לעולם שורש החכמה הוא גבורה, והרי איך ע"י תקיעה זו שהיא סוד אברהם, ננסרו דינין דמנצפ"ך לתתא:

שברים

אח"כ סוד השברים הם בסוד יצחק. והענין הוא - להוריד אותן הב' מוחין בינה וגבורה בפנים, והטעם שאלו מקדימים לכנס, כי הוא יום דין, והם מקדימין תחלה. והנה אם היו נכנסין הב' עטרין ביחד, היו מתלבשין כדרךן ביסוד דבינה, שהוא הלבוש שלהם כנודע, אך עתה שאין החסדים יורדין עצמן, א"כ אין יסוד דבינה יורד עדיין. וא"כ כאשר יורד בינה וגבורה למטה, צריך שיוכללו שניהן בהוד של הבינה, וע"י התקיעה שברים אלו, יורד ההוד של בינה עם ב' המוחין, שהם

אהי"ה במלואיהם הנודעים, ויכוין כי פסת"ם במלוי כזה - פ"א סמ"ך ת"ו מ"ם, ואדנ"י מלא גי' תרוע"ה:

הכוונות בקיצור

תקיעה, יכוין שיעקב מכניס נצח ויסוד אימא, עם המוחין בזעיר אנפין, ומתפשטין המוחין בג' חללי דגלגלתא דזעיר אנפין. הרי לפניך בקיצור, שבתקיעה ראשונה, עמדו כל הד' מוחין בסוד אור מקיף. ובשברים, נכנסו תחלה רק ב' מוחין בינה וגבורה דזעיר אנפין, עם הוד אימא, ואין זה מקום הראוי להם. ובתרועה נכנסו ב' מוחין אחרים, רק בלבושם הראוי להם, שהם נצח ויסוד אימא. ובתקיעה אחרונה, נכנסו אלו הב' מוחין בזעיר אנפין הראוי להם. ועוד יכוין ג"כ שם פסת"ם עם ד' אותיות והכולל, כדלעיל בתקיעה א'. גם תקיעה עם ה' אותיות והכולל, גי' אנקת"ם. הרי נרמז בתקיעות אלו, כל שם דברכת כהנים. והנה מספר כל הטורמיטין דתשר"ת זה, הם לא"ה, ל"ו טורמיטין כמנין אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דב"ן, שהווי"ן שבו מלאים אלפין במלוי המלוי, כי זה הב"ן הוא בלאה כנודע, כי ב"ן דרחל אין בו רק ל"ג אותיות, ששם הוא ד"ל מן האלפין כנודע. ובזה נשלם סדרא קדמאה:

סדרא תניינא

ועתה נתחיל סדרא תנינא דתשר"ת - תקיעה, תקיעה זו כמו תקיעה א' דסדר הא', רק יכוין כאן להכניס פרק ב' דמוח חכמה בחד זעיר אנפין, כי

יצחק

ונחזור אל הענין, כי בשברים, יצחק שהוא גבורה דזעיר אנפין, הנעשה בינה, והוא הישן, עולה בהבל זה עד כלי מוח זעיר אנפין, ומושך בינה ועטרא דגבורה, תוך הלבוש שהוא הוד בינה, ויורד בקו שמאל דזעיר אנפין עד הוד זעיר אנפין, ומשם נעשה מוח למלכות כמ"ל.

תרועה - להעלות עטרא דגבורה והכניסו בלבושו הראוי לו וסוד התרועה, להעלות עטרא דגבורה מהוד, להכניסו ביסוד דבינה, וגם עטרא דחסדים ומוח חכמה נכנס בנצח דבינה, ונמצאו כולם בנצח הוד יסוד דבינה, כדרך הנחתן.

תקיעה אחרונה - להמשיך כ"ה המוחין למקומן בזעיר אנפין ותקיעה אחרונה, להכניס כולם בחללי דגולגלתא דזעיר אנפין, ומתפשטין של ימין בימינו, ושל שמאל בשמאלו:

יעקב דוד

נ"א, תרועה - יכוין, שיעקב דוד שהוא הת"ת דזעיר אנפין, הנעשה דעת, והוא הישן, עולה בהבל זה עד כלי מוח דזעיר אנפין, ומושך חכמה תוך נצח דבינה, והחסד תוך יסוד בינה, ואז עולה עטרא דגבורה מתתא לעילא, מהוד דבינה, ונכנסה במקום הראוי לה שהוא יסוד בינה, וז"ס עלה אלהים בתרועה, והבן זה:

שם פסת"ם

ויכוין, כי תרועה עם ה' אותיות והכולל, הוא גי' ע"ס מ"ב, וג'

סדרא תליתאי

סדרא תליתאי - תקיעה, יכוין להכניס פ"ג דמוח חכמה בנצח זעיר אנפין, ויחזור ההבל לאצילות. שברים, יכוין להכניס פ"ג דמוח בינה בהוד זעיר אנפין, ויחזור ההבל לאצילות. תרועה, יכוין להכניס פ"ג דמוח עטרא דגבורה ביסוד זעיר אנפין, ויחזור ההבל לאצילות. תקיעה, יכוין להכניס פ"ג דמוח עטרא דדעת ביסוד זעיר אנפין, ויחזור ההבל לאצילות:

נודע שכ"א כלול מג' פרקים, וימשוך הבל זה בבריאה, וכל הכוונות הנזכרות בתקיעה א'. שברים, הכוונה כמו בשברים דסדר קמא, רק יכוין להכניס פ"ב דמוח בינה בגבורה דזעיר אנפין, וימשיך הבל זה בבריאה. תרועה, הוא כמו תרועה א', רק יכוין להכניס פ"ב דמוח דעת עטרא דגבורה בת"ת זעיר אנפין, וימשיך הבל זה בבריאה. תקיעה, יכוין להכניס פ"ב דמוח דעת דעטרא דחסד בת"ת זעיר אנפין, וימשיך הבל זה בבריאה:

שער השופר - פרק ה

בענין הוידי

בענין הוידי של ר"ה, הנזכר בזוהר פנחס ח"ג דרל"א, דבעי בר נש לפרש חטאוי, ובמ"א אמר להיפך, היה אומר מורי ז"ל, ונהג להתודות בין שפתיו, שלא ישמעו דבריו, ואמר, כי מקום הזוהר שאוסר אינו אוסר אלא בקול רם, והמקום המתיר, הוא בלחש דווקא, ואפילו בלחש לא היה מתיר אלא בעת תקיעת שופר דמיושב, (ס"א) והוידי יהיה מעומד) והטעם, כי אז השטן מתערבב, ודברי הוידי של אדם עולין למעלה ע"י קול השופר, ובאמצעותם לא יש קטרוג עליו. (ס"א, מ"כ זרין לכיין בסדר תקיעות כנודע, כיין בשמוע אותם על ע"א ש"ד ג"ט) : גם היה מנהג מורי ז"ל לבכות בר"ה וביה"כ, ואמר כי מי שאינו בוכה בימים אלו, אין נשמתו טובה ושלימה. גם אמר, כי מי שבוכה אז מעצמו, ומעורר אז בבכיה גדולה מאליו, כי אותה שעה דנין אותו בב"ד של מעלה, ונפשו מרגשת, ולזה בא לו בכיה :

בתפלת חול ע"ש. ואח"כ יאמר אוחילה לאל כו', וישלם סדר עלינו שלו. ואח"כ יקדים פסוקי כתובים לפסוקי נביאים. ואח"כ אלהינו כו', מלוך על כל העולם כולו כו', ויחתום מקדש ישראל ויום הזכרון. ויתקע ג"פ תשר"ת. ויכוין בהם כמו מיושב, אלא ששלושים קולות אלו הם בבניה, ול' קולות אלו דמוסף דלחש, הם לבטל יצרה"ר דגילוי עריות. עקדת יצחק היום לזרעו תזכור, אמר לי הר"ר יצחק כהן, כי נראה לו ששמע מפי מורי ז"ל, שהסדר האמיתי הוא לזרעו, ולא כאותם שנוהגים לומר לזרע יעקב:

היום הרת עולם

היום הרת עולם, סוד קיבוץ כל הדינין ברחם הנוקבא, הן דינין דכורין הן דינין נוקבין שהם שכ"ה ופ"ר כנודע, והיא גי' הרת, ולכן היום דין, והיום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים:

מלכיות זכרונות שופרות

להרה"ו ז"ל, ענין זכרונות מלכויות ושופרות הוא, כי בר"ה נבראו זעיר ונוקבא, בסוד זה היום תחלת מעשיך, והנה נוקבא דזעיר אנפין, שיעור ט"ס שלה נגד נצח הוד יסוד דזעיר אנפין. נמצא כי נצח הוד יסוד דזעיר אנפין, הם ג' של ג"ג, וכנגדן ט' ברכות של ר"ה, ג' ראשונות

סדר תפילת מוסף

כבר נתבאר, כי בלחש דמוסף, עולים שניהם בגבורה דבינה, ויכוין בהוי"ה בנקוד שורק בו', נגד יסוד, הנקרא מוסף, כמ"ש כבר בשער השבת. ויאמר ג' ברכות ראשונות - אבות, וגבורות, וקדושת השם, ומפני חטאינו וגו', ובחדש השביעי וגו', ואח"כ יאמר עלינו לשבח ככוונת שנתבאר כבר

הוא הנקרא עולם, וזשארז"ל כי הולך אדם אל בית עולמו, כי גם שם נתעלמה הנשמה לעה"ב, כמו שמתעלמת תוך הגוף בעה"ז, כי לכל צדיק וצדיק יש עולם לפי כבודו, והיא הלבוש שעשה לו במצותיו אשר סיגל בעה"ז. וכן הגוף בעה"ז, כמו לבוש אל הנשמה, וכן לכל א' וא' נותנין לו את אשר תיקן לעצמו, וזהו מה שאמרו לר"א בן פדת כשהקיז דם, ולא היה לו אלא שום א', ונתעלף, ואמר לו הקב"ה אם תרצה אחריב את העולם וכו', וכי כל שאר הצדיקים שבעולם שהיו אז באותו הדור, מה תהא עליהם אם יחריב העולם בשביל ר"א, אלא העולם שאמר, היה על גופו של ר"א, שימות אז וישוב לעה"ז, ולכן אמר שמא יצא במזל עשיר שאם היה מחריב העולם כפשוטו, בהכרח הוא היה בורא אותו במזל טוב, אלא בהיותו מתגלגל, אז עדיין היה בו מסופק:

זכרונות

אח"כ יאמר אתה זוכר, ובי' פסוקים דזכרונות, יכוין לי' פרקין דרחל, ט' דקו אמצעי שלה שכנגד יסוד זעיר אנפין, ומלכותה הרי עשר. ויאמר ועקידת יצחק לזרעו תזכור, ולא כאותם הנוהגים לומר לזרע יעקב תזכור. וחותם בא"י זוכר הברית. ויתקע ג"פ תש"ת, ויכוין בהם כמו בתש"ת דמיושב. היום הרת עולם, ואח"כ אתה נגלית כו'. ובי' פסוקים דשופרות, לי' פרקין דרחל, ט' דקו שמאל שלה שכנגד הוד זעיר אנפין, ועם מלכותה הוא עשר. ואח"כ תקע בשופר גדול כו',

וג"א וג"ת. ואלו עצמן, הם סוד מלכיות זכרונות שופרות, אמנם י' למלכיות, לכלול נצח הוד יסוד דנוקבא דזעיר אנפין בחסד גבורה תפארת שלה נקרא מלכיות כי הם שיעור קומתם מנצח הוד יסוד. וזכרונות, לכלול חסד גבורה תפארת שלה בדעת שלה. ושופרות, לכלול כולם בחכמה בינה דעת. ונקרא שופרות, ע"ש בינה, הנקראת שופר. ע"כ מהרח"ו:

בתשרי או בניסן

זמנה שאנו אומרים בר"ה היום הרת עולם, ונחלקו רז"ל אם בתשרי נברא העולם אם בניסן, ואיך יחלקו במציאות במחלוקת זה, ואיך יצדק ע"ז אלו ואלו דברי אלהים חיים. והתירוץ לזה, כי יש עיבור ולידה, ומר אמר חדא ומ"א חדא ולא פליגי. כי בתשרי היה העיבור, וכן אותיות תשרי, והם אותיות ראשית. ובניסן היתה הלידה, שצריך נסים לצאת מן הבטן בעת לידתה, וכן מורה ניסן ענין נס, ובו היתה הגאולה בנס. וידוע כי כל יציאת מצרים הוזכרה בלשון לידה, ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמייך. וכן אמר כאן, היום הרת עולם לשון הריון, ולא אמר נברא העולם, כי בתשרי היה הריון:

עולם

ובאן מדבר על אדם, אע"פ שאותו עולם עצמו בכ"ה באלול נברא, ומן האדם יובן העולם, ונקרא האדם עולם מלשון העלם, לפי שהנשמה מתעלמת בתוכו, שנמצא שגוף האדם

מצות עשה לבטלם, ואינו דינו קשה כמו השברים, והבן זה מאוד, ובוזה נשלם סדר מוסף:

בענין השינה

בענין השינה, נלע"ד ששמעתי ממורי זל"ה, שהטעם לפי שעד התקיעות הוא ישן, כמבואר אצלנו, ועתה התעורר, וכמ"ש הרמב"ם ורבינו יעקב בעל הטורים, כי תקיעות שופר לומר, עורו ישנים מתרדמתכם, והוא ע"ד הנ"ל. ונלע"ד כי הוא לשון מדרש רז"ל, שכווננו לדבר זה. וכבר בארנו, כי עד יום ב' נקרא עדיין ישן, וכוונתנו לעוררו, לכן ראוי שלא לישן בר"ה. אך לעד"נ ג"כ ששמעתי ממורי זל"ה, שאין זה אלא עד חצי היום, כי אח"כ כבר נתעורר ע"י המוסף והתקיעות, ואני ראיתי שהוא היה ישן אחר חצי היום:

מנחה

ובמנחה דר"ה דיום א', חוזרים שניהם בגבורה דו"ק דמלכות. ובחזרה, עולים בבינה דמלכות שכנגד פ"א דהוד זעיר אנפין כנודע, כי גם היא מצד עטרא דגבורה כנודע, וגם היא דעתה קלה ואין בה דעת, לכן עולין בבינה שבה:

תש"יך

נכון לילך ביום א' דר"ה, קודם שקיעת החמה, אל מעיין ובאר של מים חיים, וטוב אם יהיה חוץ לעיר, ולומר שם (י"ג מזוט) י"ג מכילין

וחותם שומע קול תרועת כו', ויתקע ג"פ תר"ת, ויכוין בהם כמו מיושב. היום הרת עולם וגו', ג' ברכות אחרונות די"ח:

התפילה בתיבת איה

אח"כ מחזיר הש"ץ התפלה ובחזרה עולה בבינה דבינה, כי דעתן של נשים קלה, לכן אין עולין בסוד הדעת, כי אין להם דעת, רק עולים בבינה דדעת, והיא גבורה דאריך אנפין כנודע. ואומרים בו קדושת כתר. ובאי"ה, אם ירצה ישאל או עושר מופלג לעבודתו, או בנים צדיקים וחכמים, או להשיג רוח הקודש.

יכוון לבטל ע"ז

ובשליש קולות דחזרה, שהם ע"ד הל' דלחש, יכוין לבטל בהם יצה"ר דש"ד. ובי' קולות דקדיש תתקבל, יכוין לבטל יצה"ר דלה"ר. וכבר נתבאר שהמאה קולות הם נגד ס"ג ומלואו. ומספר כל הטורמוטין של מאה קולות, הם תת"ק, לשבר כח הדין דאלהים פשוט, ושד"י מלא שעולים תת"ק, כי שד"י משבר הדין דאלהים. ויכווין עוד כי הטורמיטין של י"פ תשר"ת, הם מנין שט"ן ע"ה, ותכוין לבטל כח השט"ן ע"י טורמיטין אלו. והטורמיטין של י"פ תש"ת, הם כמנין ר"ע, לבטל היצה"ר הנקרא רע, הממונה על הלאוין, דינין תקיפין שהם שברים כמ"ש לעיל. וכן הוא מספר הטורמוטין של י"פ תר"ת, לבטל היצה"ר הנקרא רע הממונה על ביטול

**תכוין באמריך ותשליך במצולות ים
כל חטאתם**

ואז, אותן החטאים שעשה האדם, שהם אותן המזיקים אשר ברא ע"י חטאו, הם יורדים במצולת ים, וסמאל ונחש שהם צלמות, אינם יונקים מלמעלה, שכבר נמתק שורש יניקתם שהם הדינין, והם אדנ"י אלהים, ואינם יונקים מהם. לכן תכוין באמריך ותשליך במצולות ים כל חטאתם, שהם הקליפות שבעון, ואינו משליך אותם, אלא כובש אותם, לכן אמר חטאתם שלא לנוכת, ולא אמר חטאתינו, שהכוונה להשליך הקליפות שבעון, ובוזה יכבוש עונותינו, ותשליך אותה הקליפה במצולת ים. ולפי שאין חטאת וקליפה שאין בתוכה ניצוץ קדושה ע"י חטאת, לכן בהגיעך אל ונקה מזל י"ג, שהוא אהי"ה דיודין העולה קס"א כמנין אלפים, וכמנין אלהים אדני כנ"ל, הנה אז תכוין בונקה שהוא קס"א כנ"ל, ולשון ונקה לשון נקוי הכסף מן העופרת, והוא המברר והמנקה קדושה מתוך הקליפה. וכן צריך שתכוין, ג"כ באמריך ותשליך במצולת ים כל חטאתם, תכוין שתשליך כל חטאת וכל מקטרג במצולת ים עליון, לכן טוב לאומרו על שפת הים, או באר מים חיים, או מעיין נובע כנ"ל, וינער שולי הבגדים כשאומרים ותשליך במצולות ים וכו':

הטעם לב' ימים ראש השנה

כבר נתבאר הטעם, שאנו עושין ב' ימים דר"ה, אף בא"י. וביום זה הדינים דחכמה שלו עד ת"ת זעיר

דרחמי של מיכה המורשתי, מי אל כמוך וכו', עד מימי קדם, שהם י"ג ת"ד דאריך אנפין. ומנהג טוב לומר אחר מנחה קודם שקיעת החמה, ולכוין אל פירושים איך הם נמנין לחשבון י"ג ת"ד, נגד י"ג מכילין, והיכן מקום כל א' וא' בדיקנא, שתכוין באיזה מקום בדיקנא הם רמוזים: והנה מי אל כמוך, יש ב' תיקונים שהם - יכבוש עונותינו, ותכוין אותו ניקוד נוצר חסד די"ג מכילין. והב', ותשליך במצולות ים, ותכוין נגד תיקון לאלפים. והכוונה, כי מקום הדינין למעלה, הוא התיקון דלאלפים, כאשר בארנו בענין מצולות ים. ונוצר חסד הוא הכובש העונות, והכוונה הוא, לכוין להמשיך מן נוצר חסד ההוא, מזל החסד, הוי"ה דיודין כמנין חסד, וממנו תאיר אור לאלפים, שהוא תיקון ט', והוא שם אהי"ה דההיין, ועולה קס"א עם י' אותיות, והוא גי' אלפים, ונקרא כן, ע"ש ג' שמות המתחילין באלפין, שהם - אהיה, אלהים, אדני. ותכוין להמתיק אלהים אדני, הנקראים מצולת ים, כי אלהי"ם אדנ"י הם שורש הדינין, הנקרא מצולת ים. והנה אהי"ה דיודיין העולה קס"א כנ"ל, ע"י השפע שהשפיע בו נוצר חסד, כנ"ל לאלפים העולה קס"א, הנה ממתיק אח"כ אלהים אדנ"י, שהם מתחילין באלפין, הגם כי הם במנין קס"א העולה לאלפים, (כ"ל עס ט' אומיות וכולל) ואז ותשליך במצולות ים כל חטאתם, שהוא תיקון ט' של מי אל כמוך:

שהחינו

ואינו צריך לחפש גם בליל ב' אחר פרי חדש לברך שהחינו. למחרת מתפלל כיום א' דר"ה. ובמזמור דמעמקים, יכוין ג"כ לעומק ראשית, אלא שהוא בבחי' חיצונית העולמות כמ"ש כבר. וכשתוקעים שופר ביום זה, נמתקים הדינים ברחל פעם ב', כמ"ש כ"ז באריכות ביום א' דר"ה. וכל העליות ביום זה, הם כמו ביום א', ואין הפרש ביניהם, וחזור בהם היטיב:

עשרת ימי תשובה

כבר נתבאר, הפעולה הנעשה בכל יום מימי תשובה, ויכוין בכל יום הנסירה השייך לו, כמ"ש כבר. וכימים האלה יעשה תשובה גמורה, כי בכל יום מוחלין לו מה שחטא ביום ההוא לעולם, ויתנהג בטהרה בכל מה דאפשר בימים אלו. וילמוד קבלה בהם, ללמוד ממנו תיקון הראוי לכל מה שפגם בעוונותיו. וכבר נתבאר תיקוני עוונות במקומם, לכל פגם ופגם:

אנפין, שירדו בכתרה ביום א', יורדים ביום זה בחכמתה, הננסר מפרק עליון דנצח זעיר אנפין כנודע, וכל הדינים מושרשים בו, לכן הוא י"ט כמ"ש כ"ז לעיל. ויום זה הוא דינא רפיא:

בכניסתו לבית הכנסת

ויכוין בכניסתו לבה"כ, הוי"ה בניקוד צבאות נגד רחל, וג"כ משולבת באהי"ה כמ"ש לעיל. ובערבית בליל ב' דר"ה, עולה בגבורה שבדעת שלה, שהוא נגד פ"א דיסוד זעיר אנפין כנודע, וה"ג של הדעת הם עדיין בכח בראשה, ועתידים להתפשט בה, כמו ה"ח בזכר כנודע. ובליל א' עולה עד הגבורה שבו"ק שלה, שהיא נגד הוד שלו כנודע, ומקבלת דרך חוץ ממנו, כי כבר נסתלקה האימא מזעיר אנפין, ונשאר ישן, רק מגיע אליה דרך חוץ, בהיותה עומדת בהוד שלו, ואח"כ הוא נוטל בהוד שלו, והבן:

פרק ה'

דרשת הרש"ש זיע"א - לדרוש קדם תקיעת שופר, כמו שנהוג בהרבה מקומות.

דרשת הרש"ש זיע"א לדרוש קודם תקיעת שופר

הנה כבר נודע כי פשט טעם מצות השופר הוא לעורר הלבבות הישנים בתרדמה חלאת היצה"ר והן עתה היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו. לכן נחפשה דרכינו ונחקורה כי הן בעוונותינו שולחה אמנו זה כמה וכמה שנים רבים והצדיק אבד למטרוניתא ולכן כל מגמת פנינו בתפילתינו תהיה בכונה שלימה לפדות את השכינה וניצוצי הקדושה מהגלות ולתברא בית אסורים דילה כמ"ש בתקונים על פסוק ויפן כה וכה אי אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית אסורים דילה לאמר לאסורים צאו אי אית מאן דקרא ליה בתיובתא דיחזיר קב"ה שכינתא לגביה אלא כולהון צוחין בצלותין ביומא דר"ה ויוה"כ ככלבין הב לנא מזוני סליחה וכפרה כתבנו לחיים ואנון עזי פנים כו' ולית מאן דקרא ליה בתיובתא דיחזיר קב"ה שכינתא לגביה.

ובל איש הירא את דבר ה' לבו יחיל בקרבו מפחד ה' ומהדר גאונו ויתן אל לבו כי היום יביאו את דינו למשפט לפני ממ"ה הקב"ה שופט כל הארץ מגופו ומבניו וממונו מעשה איש ופקודתו ועלילותיו מחשבותיו ותחבולותיו שהוא יודע כל תעלומות לב ואין צריך לפניו לא עדים ולא ראייה כי הוא הדיין הוא עד והוא בעל דין ויראה ופחד יבא בו לאמר מה אעשה כי יקום אל וכי יפקוד מה אשיבנו.

ובכן בעיניו יראה ולבבו יבין ויפשפש במעשיו וברגע קטן עיניו יחזו למצוא עונו מצדו אלף ורבבה מימינו ובפרט כמעט שעבר על כמה לאוין ובפרט התלויים בלב כגון לא תשנא את אחיך בלבבך לא תקום ולא תטור ולא תאמץ ולא תקפוץ ועשין ליראה את ה' לאהבה אותו וללכת בדרכיו ועשה דואהבת לרעך כמוך שהוא כלל גדול בתורה והיא היא שהחריבה את בתינו ועדיין לא נטהרנו מנגע צרעת עון שנאת חנם ולשון הרע הקשה מע"ז וג"ע וש"ד וכיוצא מעבירות קלות וחמורות כביר מצאה ידינו על זה ידו כל הדווים האם לכך נוצר

האדם לעבור על רצון יוצרו ח"ו או שמא החיים והשלום דשמייא מיהב יהבי לאבד הזמן להבל וריק והלא האדם נידון ע"כ הרגעים ותובעים ממנו במה הוציא כל רגע לא ירפנו ובפרט עון ביטול תורה העולה על כולנה על מה אבדה הארץ עליונה ותחתונה ותחלת דינו של האדם הוא על ד"ת וכל שעה וכל רגע שאינו עסוק בד"ת נקרא וחסרון לא יוכל וגו' וכל שאינו עוסק בד"ת נק' נזוף כי דבר ה' בזה ובכל יום בת קול יוצאת ואומרת אוי כו' ואפילו היושב בטל נק' לץ מד' כיתות כו' כ"ש השח שיחה בטלה שהוא בעשה ומגיד לאדם מה שיחו אפי' דברים שאין בהם ממש נכתבים ונקראים אוי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה.

וב"ש הנכשל בעון ד' כיתות הפוגמים בכל ד' העולמות אבי"ע דהיינו לצים חנפים שקרנים לשון הרע ובפרט בשכינה שכל חטא הוא קוץ מכאיב ומזיק בית אסורין דילה ומוסיף מכאוב על מכאובים ערות אמך לא תגלה ומה הלשון אומרת קלני כו' הגמול הזה קריתי אוי כי בני יצאוני צעקה הנערה נתנני ה' וגו' ועסק התורה שמתקן לקב"ה ושכינתיה צריך לשמה בלי שום פניה כמ"ש בתיקונים כמה מאמרים ומדרשות צווחין בכל ימא ולילה באורייתא דבעל פה בכמה קושיין וצווחי בה ככלבים כו' הב לן עתרא בעלמא דין הב לן עותרא בעלמא דאתי כמה דאוקמוה למוד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה ולית מאן דישתדל באורייתא לסלקא שכינתא ולחברא לה בבעלה ובג"ד קלא נפיק בכל לילה ואמר מה אקרא זיל ואימא לון דישתדלון באורייתא ליחדא שכינתא עם בעלה ולית מאן דיתער בלה לגבי בעלמא אין מנהל לה ואין מחזיק בידה כי הן בעונותינו שולחה אמנו כו' כנ"ל.

לבן עתה עת רצון היא חזק ונתחזק להכניע לבנו ולשוב בתשובה שלימה כי שערי תשובה היום הם פתוחים כי אותה אנחנו מבקשים כהיום הזה כי כל עיקר השופר תלוי בתשובה כמ"ש בזוהר כנודע ואז תשוב ה' שהיא אמא להמפסט המומין זעיר אנפין והוא הכח גדול המעוררות הלז נמשכה כהיום הזה כי אין קול השופר פועל באימא הנק' אוון והנק' תשובה להמשיך המומין זעיר אנפין אם לא שעולה הקול בהתעוררות הלב בתשובה ואז דברים היוצאים מן הלב נכנסים באוון. והוא כי נודע כי גלס ה' עשה את האדם גלס דמות כללות כל העולמות והאוון כנגד אמא דכללות והלז מנגד זעיר אנפין דכללות שזו תלוי הסינה כי כפי ביטול מ"ע שהאדם מבטל כך מחליש כח איברי נרנח"י שבו ואינם פועלים בו ונקראים מתים ולפעמים מסתלקים לגמרי והיא היא השינה וכפי מה שעובר על מל"ת כן הוא מייבש ומעוות איברי נרנח"י ומשליט עליהם ס"א ח"ו.

ועתה בהתעוררות לבו אל התשובה מתעוררים איברי הנרנח"י ההם כי החפץ והתשוקה אל התשובה שהיא נשמה הוא גורם להמשיך חיות הנרנח"י אל האיברים ומחיה אותם וכמו כן גורם כי בעלות קול השופר בהתעוררות הלב בתשובה גורם שהזעיר אנפין שהוא הלצ דללות יתעורר להעלות מ"ן מנילולי אזוריים דלמא וזוה מתפעלת אמא להמייחד עם אנא ולהמשיך המוחין זועיר אנפין שכבר הוא מוכן לקבלס.

ונראה שאפילו יהיה בידו של האדם חטא מהחטאים המעכבים את התשובה כגון שהיה סיבה להחטיא את חבירו בזה התעוררות התשובה היום גורם לפתוח לו שערי התשובה כי שערי תשובה פתוחים כי התעוררות תשובה מעט היום הוא כנגד טורח גדול בזמן אחר. ולכן עת לחננה ושעת רצון להתחרט חרטה גמורה על כל אשר נואלנו ואשר חטאנו בכלל ובפרט ולקבל כל א' ממנו לשוב מאיזה עון שבידו ואל יפחות כל אחד לשוב מאיזה חטא קל או חמור כי בזה זוכה להיות צדיק בעל תשובה ומכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות.

ובן כתבו הראשונים שמי שלא שב בתשובה באותם הימים שקודם ר"ה ונכתב ונחתם בר"ה בין הרשעים שאם הרהר בתשובה באותו היום בצבור יקרע רוע גזר דינו ויכתב בספר החיים יען שערי תשובה פתוחים דרשו ה' בהמצאו וגו' ובפרט על הגלות השכינה ועל חרבן בית קדשנו ותפארתינו כי כל דור שלא נבנה ב"ה בימיו כו' ובפרט בדור זה:

ידוע למו"ר פשט טעם מצות השופר הוא לעורר הלבבות הישנים כמ"ש הרמב"ם ז"ל וז"ל אע"פ שתקיעת שופר בר"ה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עוררו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועילו ולא יצילו הביטו חנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם יעזוב כל אחד דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה ע"כ ויתחרט על בטול תורה ומיעוט מצות ומעשים טובים ועל אשר לא טוב עשה ולא על מעשיו של שנה שעברה לבד אלא על כל מעשה ימי שני חייו וגם על כל גלגוליו שעברו על הכל יביא האלהי' כו' ולכן יתחרט חרטה גמורה על אשר לא טוב עשה ובזה זוכה להיות צדיק ומכריע א"ע ואת כל העולם לכף זכות. וכל א' ימחול בלב שלם לכל בן ישראל ושלא יענש שום בר ישראל בסבתו לקיים מצות ואהבת לריעך כמוך:

תקיעות דמיושב הם במקום הל' תקיעות דעמידה דשחרית שהיו תוקעים קודם הגזירה כי מלכיות זכרונות ושופרות היו בסדר תפלת שחרית כנודע ואחר הגזירה תקנו לתקוע אותם אחר שחרית מיושב ומלכיות זכרונות ושופרות נתקנו בתפלת מוסף:

ובתב הרב ז"ל צליקוטיס כי מלכיות הם תיקון פרלוף החילון נלח הוד יסוד דזעיר ונוקצא וזכרונות תיקון פרלוף האמלעי חסד גבורה תפארת דזעיר ונוקצא ושופרות תיקון פרלוף הפנימי חכמה צינה דעת דזעיר ונוקצא וכנגדם נתקנו התקיעות עשרה קולות כנגד הי"ס דכל פרלוף משלשה פרלופים הנזכר כי תשר"ת בחכמה צינה דעת ותשר"ת בחסד גבורה תפארת ותשר"ת צנלח הוד יסוד והס ג"פ תשר"ת תשר"ת תשר"ת כנגד הג' פרלופים הנז"ל. ונמלח כי תשר"ת תשר"ת תשר"ת הראשונים שהם צפרלוף החילון נלח הוד יסוד דזעיר ונוקצא הם צפנימיות דחילוניות ועשה השניים שהם בחסד גבורה תפארת הם בחילוניות דפנימיות ועשרה השלישים שהם בחכמה צינה דעת הם צפנימיות דפנימיות: או אפשר כי תשר"ת תשר"ת תשר"ת הראשונים הם צפרלוף החילון נלח הוד יסוד דזעיר ונוקצא דג' העולמות הנזכר והשניים בחסד גבורה תפארת דכולם והשלישים בחכמה צינה דעת דכולם ונפקא מינה דסדרם הוא מתחל לעילא כנודע:

ובבר נודע כי עיקר חזרת המוחין צועיר אנפין היום ומיתוק הדינים הוא ע"י השופר וכל עצמו של שופר הוא לעורר לבבינו לתשובה כלומר עורר ישנים מתרמתכם ושובו אל ה' ואז תשוב ה' אימא להתפשט בזעיר אנפין נמצא כי עיקר הכל היא התשובה ובלא תשובה אריך אנפין למוחין להתפשט כי כל אבר וגיד פגום או שעדיין לא נברר ולא נתקן אריך אנפין למוחין להתפשט בו כנודע. לפיכך נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה אל ה' כל א' לפי שיעורו א' המרבה וא' הממעט ובלבד שלא יפחות כל אחד לשוב מאיזה חטא קל או חמור ואז זוכה להיות צדיק בעל תשובה ומכריע את עצמו וכל העולם לכף זכות ונכתב בספר צדיקים לחיים ודבר זה הוא הכרח גדול בכל עת ובפרט ביום שאין בו תקיעת שופר אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים שע"י הרהורי תשובה זו יחזרו המוחין להתפשט בזעיר אנפין וימתקן הדינים.

ובל מגמת פנינו בתפילותינו לא יהיה אלא להתפלל ולשפוך נפשינו אל ה' יתברך לפדות השכינה מהגלות ולתברא בית אסורים דילה לאמר לאסורים צאו כמאמר התיקונים ויפן כה וכה אי אית מאן דאתער בתיובתא לתברא בית אסורים דילה ויקרא לקב"ה בתיובתא דיחזיר שכינתא לגביה אשר זה כמה ימים ושנים ושכינה בגלות בית קדשינו ותפארתינו חרב ונסתם כל חזון

נבואה ורוה"ק פסקה ממנו ורוב מצות התורה גנוזים בקרן זוית עבר קציר כלה
קיץ והכל תלוי בתשובה.

